

Linda Cajio

Tentația iubirii

Earth Angel by Linda Cajio

e Copyright for romanian language by MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin Editurii
MIRON.

e Copyright grafică Editura MIRON.

LOVESWEPTE and the wave design are registered
trademarks of Bantam Books, a Division of

Bantam Doubleday Dell

Publishing Group Inc.

Registered în U.S.

Patent and Trademark Office and elsewhere.

All rights reserved

Romanian language published in cooperation with
Permissions Rights Int. Ltd.

Traducere de Ruxândra Radu

București

Tehnoredactor: LAURA GORNEANU

Corector: ALEXANDRA VIDRIGHIN

ISBN 973 - 95060-O-O

1

— Ai de gând s-o arunci?

Miies Kitteridge se opri la mijlocul gestului prin care
dorea să se debaraseze de hârtia mototolită pe care o ținea
în mână. Ușa de la biroul lui fusese deschisă cu bruschete
și în prag se oprise femeia pe care o dorea în patul lui de
ani de zile. Catheline Wagner. Vrăjitoarea!

— Două puncte, dacă nimeresc coșul, spuse el.

— Patru, dacă o reciclezi.

Miles azvârli hârtia spre coș. Rată. Chipul lui
Catherine se schimonosi.

Secretara lui încercă, disperată, să treacă de intrusă.

— Îmi pare teribil de rău, domnule...

— E în regulă, Mary. Privi drept în ochii furtunoși ai musafirei, apoi se ridică de pe scaun. Ce pot face pentru tine, Catherine?

Ea intră cu pași hotărâți. Înaltă și subțire, se mișca atât de grațios, încât răpea răsuflarea oricărui bărbat... lăsându-l să se întrebe dacă în pat ar fi fost la fel de grațioasă. Fusta din mătase, bej și tocurile înalte subliniau linia sexy a picioarelor, în timp ce bluza, de un portocaliu pal, era descheiată la primii doi nasturi. Marginea dantelată a furoului trezea curiozitatea lui Miles pentru ceea ce era ascuns, nu pentru ceea ce era expus. Părul lung, până la umeri, era castaniu și bogat, stârnind în bărbați dorința de a-l mângâia. La prima vedere, trăsăturile tinerei păreau fragile. Dacă o priveai însă a doua oară observai încheștarea maxilarelor, iar la a treia privire te frapa expresia indescifrabilă a ochilor. Această combinație fusese întotdeauna intrigantă. Dar cîrmcumstanțele nu-i permisese niciodată lui Miles o mai atentă analiză...

— De ce este încuiat biroul bunicului meu? întrebă ea.

Auzind tonul ei acuzator, Miles scrâșni din dinți.

— Pentru că nu este folosit, răspunse el.

Ea se aplecă, ridică bucata de hârtie mototolită dar n-o aruncă la coș. O netezi, o împături și o îndesă într-un buzunar al fustei.

El zâmbi.

— Ce altceva reciclezi acolo?

Ca de obicei, chipul ei era împietrit. Odată el greșise față de ea. O singură dată. De atunci plătea încontinuu.

— Ah, tinere, aici erai.

Cu o mică piruetă a fustei dintr-un material moale, în

cameră intră bunica lui. În încăpere se împrăștie aroma de Chanel. Lettice Kitteridge avea părul argintiu la aproape optzeci de ani, dar se ținea foarte bine.

— Nu pot crede, exclamă ea. Ți-ai instruit personalul de securitate să nege dreptul bunicii tale de a te vedea. M-au obligat să le arăt cartea de identitate înainte de a mă lăsa să urc.

Zâmbind, Miles ocoli biroul și merse să-și sărute bunica.

— Asta este o bancă, bunico. Nu Disney Land.

— Iar eu sunt principalul ei acționar! izbucni bătrâna.

— Atunci vino mai des pentru ca băieții să ajungă să te cunoască. Se întoarse spre Catherine. Din cauza apropierii, sângele începuse să-i fiarbă. Se strădui să-și ignore emoțiile. Ce treabă ai în biroul bunicului tău?

— Am nevoie să-l deschizi. Te rog.

Ochii lui se întunecară. O fi fost Allan Wagner bunicul ei, dar nu însemna că Miles era obligat să desigileze biroul unui membru al consiliului de administrație pentru ea. Ca director executiv al Băncii Naționale din Philadelphia, avea anumite responsabilități.

— Mai bine i-ai arăta cartea de identitate, Catherine, spuse Lettice. Locul ăsta este mai rău decât aeroportul Heathrow! Ești atât de pedant, Miles.

Nepotul ei pufni scurt. Totuși Lettice avea puțină dreptate. Ca rudă, Catherine avea unele drepturi. Iar se comporta ca un nemernic exagerat de grijuliu. Allan fusese prietenul lui și îi datora mai mult decât atât. Oricum, era o mică problemă în legătură cu cererea ei. Începu să explice.

— Acolo nu este nimic care să...

Refuzi să deschizi biroul? îl întrerupse Catherine.

— Păi, nu, încercă el iarăși. Acolo...

— Doar deschide-l, te rog.

— Dacă asta te face fericită, renunță el.

— Mă face.

— Bine. Merse înapoi la birou și deschizând sertarul din mijloc scoase un set de chei. Își puse sacoul fără să-l mai încheie. Catherine se întoarse și ieși din birou. Miles o urmă mergând încet alături de bunica lui. Zâmbi privind cum se mulează materialul moale al fustei pe șoldurile și pe fundul ei. Dacă merita să mori pentru ceva, acel ceva era trupul lui Catherine.

O urmă asemeni mielului ce urmează ciobanul.

Catherine răsuflă ușurată mergând de-a lungul holului înaintea lui Miles și a lui Lettice. Intrase în tine.

Biroul lui ca o leoaică reușind astfel să obțină ceea ce dorea. Poate că așa trebuia să se comporte cu un om „*puternic*”. Cu toate astea, își simțea încă stomacul strâns din cauza înfruntării cu Miles Kitteridge. Puțini reușeau să o facă și să fie triumfători. Tipul ar fi putut să-i dea lecții lui Michael Douglas pentru rolul din Wall Street

Refuză să admită că sângele îi fierbea în vene și datorită altor motive în afară de duelul cu inamicul. Poate că Miles Kitteridge avea un corp nemaipomenit sub impecabilul costum pus la patru ace, iar chipul lui putea fi interesant, arătos și viril, dar acum nu intrau în discuție aceste considerente. Și nici ochii lui verzi-albăstrui ce o priveau cu atâta insistență de parcă ar fi dorit să-i afle toate secretele.

Ajungând în dreptul vechiului birou al bunicului, respiră o dată adânc. În regulă, Miles era al naibii de sexy dar ea știa mai bine cum este el în realitate. O persoană fără caracter. O simțise pe propria ei piele. Mai trebuia să-și amintească și faptul că el era „*bancherul*” care se ocupa cu afacerile firmei Wagner Oii și că era mână în mână cu rudele ei cele avare.

Scopul asupra căruia trebuia să se concentreze și pentru care se afla aici, la Philadelphia National era

găsirea codicilului de la testamentul bunicului. Fără acea bucată de hârtie, ea nu va putea opri nebunia. Fusese martoră la ce însemna o revărsare de petrol, iar priveliștea fusese înfiorătoare. Văzuse și bunicul ei, și asta îl schimbaseră pentru totdeauna. Îi schimbaseră pe amândoi. Bătrânul dorise ca ținutul din Utah pe care îl deținea Wagner Oii să fie transformat în rezervație naturală. Dacă ar fi pus drepturile asupra pământului într-un fond de tutelă acesta ar fi fost protejat. Acum, dacă nu descoperea codicilul, familia ei intenționa să ruineze ținutul în numele companiei petroliere. Știa cu siguranță de existența acelei hârtii. Lettice chiar o văzuse. Iar ceilalți membri ai familiei știau că bunicul ar fi dorit protejarea terenului. Oricum, această dorință nu se prea potrivea cu planurile lor. Chiar și părinții ei...

Avocații bunicului ei nu aveau codicilul. Catherine controlase casa bătrânului și biroul acestuia de la corporația Wagner dar fără succes. Biroul pe care îl avusese ca membru în consiliul de administrație la Philadelphia National era ultima ei speranță. Lettice ar fi recunoscut codicilul dintr-o privire. De aceea se afla împreună cu ea. Catherine zâmbi. N-ar fi fost uimit Miles să afle de partea cui se află bunica lui?

Tânărul trecu pe lângă ea să deschidă ușa. La apropierea lui ea uită de toate. Privindu-i fascinată gesturile delicate cu care manevra cheile, se întreba dacă ele ar fi fost la fel de expert folosite și pe corpul ei. Nările îi fremătară la aroma de parfum și iz bărbătesc pe care el le emana. Avea un profil frumos iar ea era intrigată de vagile linii din jurul ochilor lui, incredibil de asemănători la culoare cu apa oceanului. Catherine avea douăzeci și nouă de ani, iar el era cu cinci ani mai mare. Pe când ea era o adolescentă el fusese plecat la colegiu, apoi, când el revenise acasă, fusese rândul ei să plece la studii. Când se

întorsese, el era căsătorit, iar ea logodită. Nu mult după aceea el divorțase. Nu avuseseră niciodată ocazia pentru mai mult decât un sărut...

Brusc, simțea nevoia să-i mângâie fața, să-i simtă buzele pe gura ei, să...

Dar își reveni imediat. Dumnezeu s-o ajute în cazul în care era atât de disperată pentru a se gândi la o relație cu un bărbat ca Miles Kitterdge. O irita să realizeze că el putea trezi o astfel de reacție în ea, mai ales după ceea ce îi făcuse în urmă cu trei ani. De ce se întâmpla întotdeauna ca bărbații de genul lui să placă tocmai femeilor care erau puse în gardă în legătură cu ei? Răspunsul nu putea fi decât schimbarea mentalităților feminine.

El deschise ușa și îi făcu loc să intre prima. Avea un zâmbet ciudat pe față pe care ea nu-l înțelegea.

Trecând pe lângă el care o privea insistent, își simți toți mușchii încordându-se. O furnicau palmele de dorința de a mângâia trupul bine făcut, îmbrăcat în impecabilul și conservatorul costum de lână gri. În mintea ei se repeta obsesiv un gând: „*Nu mai sunt logodită... nu mai sunt...*”

Dar fără niciun folos.

Intră în birou. Își reprimă tresărirea la vederea camerei pustii. Rafturile, pereții, mesele, toate erau goale. Nici măcar un singur lucru personal, o carte, sau vreun tablou. Până și aparatul telefonic fusese luat de pe biroul din lemn de cireș. Bunicul ei fusese șters cu totul.

Catherine se îndreptă spre locul unde bunicul ei muncise și deschise un sertar. Era gol, cu excepția unui pachet de ceai. Nu erau hârtii, nu erau dosare, nu era nimic. Temerile îi erau confirmate.

Simțind cum furia crește în ea, se răsuci spre Miles.

— Ce naiba ai făcut?

— Nimic din ce n-ar fi făcut oricine aflat în locul meu, izbucni el.

— Zău, Miles, spuse Lettice. Nu-ți dai seama să ăsta a fost un șoc pentru Catherine? Arată cu mâna spre încăpere.

El se încruntă spre bătrână.

— Am încercat să-i spun, ca și ție de altfel, că biroul lui Allen a fost golit. Data viitoare voi încerca să mă fac înțeleș. În regulă?

Catherine se așază pe scaunul tapițat cu piele. Fusesse prea preocupată să pară puternică ca să mai fie atentă și la ce încercase Miles să-i spună. Iar acum nu va mai putea îndeplini ultimele dorințe ale bunicului. De ce nu-i dăduse codicilul ei de la bun început?

— Cui i-ai trimis totul? Întrebă cu asprime.

— Nimănui, răspunse Miles.

Își ridică sprâncenele dezorientată.

— Nimănui?

Ei își scutură capul.

— L-am întrebat pe unchiul tău Byrne ce dorește să fac cu lucrurile personale ale lui Allan, iar el a ridicat doar din umeri. Știi că acest birou era mai mult o dovadă de politețe. Allan nu avea o activitate foarte intensă la bancă. Secretarul meu a împachetat toate lucrurile lui.

Catherine zâmbi fericită.

— Îmi place, Miles. Ești deștept, strălucitor, chiar foarte eficient. Deci, unde sunt cutiile? În seiful băncii?

De această dată se ridicară sprâncenele lui.

— Acasă la mine.

Catherine îngheță. Acasă la el? Ea era convinsă că hârtia cu codicilul se afla aici la birou. Unde în altă parte ar fi putut fi? Iar acum află că Miles dusese totul acasă la el. Întrebarea era: Știa el ce posedă? Răspunsul trebuia să fie afirmativ.

— Poți veni în seara asta să le iei, dacă dorești, zâmbi Miles.

Ea începu să clipească des. Exista posibilitatea ca el să nu știe. Va trebui să schimbe anumite planuri importante pe care le avea pentru această seară în cazul în care dorea să meargă acasă la el. Și va trebui să se poarte frumos cu Miles. Putea s-o facă.

— La ce oră?

— La opt Vino la cină.

— Minunat!

Privind zâmbetul lui fermecător și corpul bine făcut, Catherine realizează că un comportament frumos putea fi foarte primejdios. Juca un joc destul de riscant de câțeva vreme. Era sigură că va fi în stare să se descurce.

— Lettice, vei veni și tu, nu-i așa? adăugă ea hotărându-se să joace inteligent. Și apoi, va avea nevoie de ajutorul bătrânei.

— Credeam că nu vei mai întreba, răspunse Lettice fără tragere de inimă.

Catherine îi zâmbi, dar amuzamentul îi dispăru cum văzu ochii lui Miles întunecați. Un tremur premonitor îi furnică spatele.

Simțea că va trebui să plătească pentru asta... într-un fel pe care nici măcar nu și-l imagina.

Cina n-a fost chiar cum își imaginase ea că va fi. Fusesse chiar mai rău.

Catherine depusese toate eforturile pentru această cină. Se dezamăgise pe sine pentru febrilitatea cu care răsturnase șifonierul cu susul în jos în căutarea unor haine cât mai potrivite dar nemulțumită de întreaga garderobă. Într-un sfârșit se hotărâse la un costum galben pai. Pieptănătura și machiajul trecuseră prin mai multe retușuri până când, ajungând la el acasă, descoperise că ea era doar unul dintre numeroșii invitați; toți asociații lui, inclusiv un avocat a cărui soție îi arunca gazdei ocheade și zâmbete intime. Avocatul părea să nu observe sau să nu-i

pese.

Dar Catherine observase. La fiecare privire provocatoare pe care doamna Costmeyer i-o dăruia lui Miles o treceau fiori de gelozie.

Comportamentul lui era însă distant și politicoș, totuși Catherine n-ar fi putut spune cu siguranță dacă el nu era interesat de avansurile ce i se făceau sau doar încerca să păstreze aparențele. Îi zâmbise și el femeii la fel de intim când ea nu fusese atentă? Probabil. I se păruse că-l vede măcar o dată zâmbind în același fel.

Dacă era să fie cinstită n-o putea condamna pe doamna Costmeyer. El arăta grozav îmbrăcat cu jacheta și pantalonii negri. Culoarea s-ar fi potrivit mai bine unui tip nordic dar dădea totuși o notă de eleganță înfățișării întunecate a lui Miles.

Într-un sfârșit, se servi desertul. Catherine gustă plăcinta cu fragi, sorbi cafeaua, apoi își tamponă buzele cu șervețelul. Nu mai dorea decât să obțină cutiile și să plece cât mai repede, l-ar fi plăcut să-l pocnească pe Miles pentru că nu îi spusese nimic despre ceilalți invitați. Poate că l-ar fi pocnit oricum. Nu-i venea să creadă că renunțase la niște planuri foarte importante pentru această seară.

— Ai spus ceva, draga mea? întrebă Lettice mușcând cu grație din plăcintă.

— Nu, răspunse Catherine zâmbind luminos. Mă delectam cu desertul.

Privirea bătrânei fugi pentru o clipă în direcția doamnei Costmeyer, apoi se întoarse plină de semnificații spre Catherine, care își dori să poată ghici ce anume dorea Lettice să-i spună. Ar fi putut fi o invitație pentru ca ele două s-o ia pe femeie până afară și s-o împuște. La acest gând teribil de îmbietor, zâmbi din nou. Acțiunea ar fi însuflețit atmosfera considerabil.

Miles își termină și el plăcinta.

— Vă rog să ne scuzați pentru câteva minute pe mine și pe Catherine. Avem ceva de făcut ce nu mai poate fi amânat. Bunico, vrei să faci oficiile de gazdă în locul meu?

— Bineînțeles. Lettice se întoarse spre unul dintre musafiri. John, cum a fost piața astăzi?

John Harland se lansă în ceva se părea a fi un monolog lung, detaliat. Lettice se așază mai bine în scaun, pregătită să asculte. Catherine se ridică bucuroasă să scape. Situația de pe Wall Street fusese deja disecată de două ori în acea seară, alături de piețele financiare din Hong Kong, Londra și Tokio. Ieșind din cameră, încercă să ignore mâna lui Miles pe mijlocul ei.

— Eram pe punctul de a săpa un tunel ca să ies de acolo, spuse el după ce închise ușa în urma lui.

— De ce nu mi-ai spus că ai musafiri? întrebă ea despărțindu-se de el. Nu trebuia să fi venit la cină. Luam doar lucrurile bunicului.

— Ca să fiu cinstit, am uitat de ei. Este una dintre acele mese de afaceri. Ridică din umeri. Protocolul cere ca din când în când să oferi asociaților o masă chiar dacă nu sunt afaceri de discutat. Urăsc aceste chestii și sunt foarte bucuros că te-am avut ca pretext pentru a scăpa.

— Înțeleg foarte bine, spuse ea sec, gândindu-se la femeia zâmbitoare din sufragerie. Totuși, cred că n-ar trebui să te rețin. Unde sunt lucrurile bunicului?

— Le-am pus în garaj, răspunse Miles întorcându-se spre stânga.

O conduse de-a lungul bucătăriei, printre servitori spre garaj. Aprinse lumina și Catherine avu prilejul să-i privească uimită mașinile: un Corvette, un Mercedes și un BMW. Ea renunțase la automobilul luxos pentru o mașinuță sport ce i se părea mult mai comodă.

Pe un raft odihneau mai multe cutii. Miles le puse pe capota BMLV-ului. Primul gând al lui Catherine fusese să le

încarce într-o mașină și să plece acasă fără să le deschidă. Dar nu rezistă tentației. Trase cu Putere de banda cu care era sigilată una dintre ele.

Primul obiect pe care îi alunecă privirea a fost o poză pe care o făcuse împreună cu bunicul când ea avea doisprezece ani.

— O, exclamă ea emoționată. Oh!

La sunetul vocii ei, Miles se întoarse și, spre groaza lui, văzu o lacrimă alunecând pe obrazul ei.

— Catherine, spuse el, înconjurându-i umerii cu brațul, neștiind ce alt gest de compasiune să facă. Ea îngheță. El scoase o batistă și i-o întinse.

— Suflă-ți nasul, comandă el.

— Suflă-ți-l tu. Împinse mâna ce ținea batista și își șterse lacrimile cu dosul mâinii. Zău, Miles era doar un oftat. Nu era necesar să-mi vâri batista sub nas. Făcu o pauză. Ai fost amabil iar eu te reped. Îmi pare rău.

— Înțeleg. Allan a fost și prietenul meu.

Ea zâmbi vag iar Miles realizează că reușise să o îmblânzească puțin. Gândul îi făcu plăcere. Era prea conștient de apropierea trupului ei. Era ca și când aerul s-ar fi presat la fiecare gest cât de mic pe care vreunul dintre ei îl făcea. Parfumul ei îi aprindea simțurile, hipnotizându-l.

Își dădu seama că dorința de a o atinge era la fel de puternică cu cea de a o proteja. Cum de reușise Catherine să-l facă să simtă toate astea era pentru el o dilemă. Știa doar că ea reușise.

— Sunt bine acum, spuse ea, iar vocea ei controlată îi reteză avântul.

Fără tragere de inimă, își retrase brațul și se îndepărtă. Catherine își pusese iarăși armura protectoare dar el simțea aceleași emoții față de ea. O privi cu reproș, întrebându-se dacă va renunța vreodată la a-l pedepsi.

— Te-am întrebat o singură dată dacă vrei să te culci cu mine, murmură el.

Ea înghiți în sec fără să-l privească.

— În acea vreme urma să mă căsătoresc după trei săptămâni, replică ea rece.

El apucă o cutie și o trânti în portbagajul mașinii.

— Dar nu erai căsătorită încă.

— Asta nu înseamnă că jucai cinstit. Încercă să aranjeze cutia dar gesturile îi erau neîndemânatică din cauza furiei. Făcusem o promisiune și nu voiam s-o încalc.

— Oricum nu era ceva care să dureze. Oricine putea vedea asta.

Catherine îi aruncă o privire demnă de bunica lui. Miles realizează că întrecuse măsura.

— N-am avut niciodată intenția să fiu un alt trofeu atârnat la centura ta, adăugă ea. Sau ar trebui să privesc mai jos?

— Ești invitata mea.

— Nu, mulțumesc.

— Care este problema? spuse el întinzându-se spre ea. Ți-e frică de ce simți pentru mine?

— Nu simt nimic pentru tine, îi întoarse ea privirea, înfruntând provocarea.

— Atunci hai să verificăm dacă am dreptate, vrei?

O trase spre el acoperindu-i gura cu a lui înainte ca ea să apuce să protesteze. Îi desfăcu buzele și începu s-o mângâie cu limba. Catherine rezistă la începutul dulcilor lui căutări dar apoi limbile li se întâlniră într-o unică dorință. Atingerea îl electrocută. Sângele începu să-i clocotească sub valul fierbinte al emoției. Corpul ei se lipise de-al lui, sânii îi apăsau pieptul puternic într-o domoală tortură. Degetele i se încleștară pe brațele ei. Sărutul era arzător, umplându-i mintea cu fantezii erotice...

Ea se desprinsese brusc. El clipi nedumerit, apoi zâmbi.

— Destul de mult pentru teoria ta în legătură cu sentimentele față de mine.

— Iar eu cred că ai petrecut prea mult timp fără o femeie de ești așa de stângaci, replică ea întorcându-se spre cutii.

— Știu și eu, Catherine, refuză el să se dea bătut. Percepția mea poate spune și altele în legătură cu acest sărut.

Obrajii ei deveniră stacojii.

— Ai amuțit, întrebă Miles. Dacă ți-a mâncat pisica limba aș fi fericit s-o caut.

— De ce nu te duci mai bine să-ți vezi prietena; cimpanzeul zâmbitor care pare a fi în călduri...

Vorbele îi muriră pe buze, iar ea începu să-și facă de lucru cu cutiile. Nu este aici!

— Ce anume? întrebă el privind cum ea răstoarnă lucrurile pe capota BMW-ului.

— Codicilul! exclamă Catherine după care îngheță. Nu-ți face probleme.

El o fixă uimit.

— Codicilul? Care codicil? Despre ce anume vorbești, Catherine?

Maxilarele ei se încleștară cu încăpățânare apoi oftă.

— Codicilul de la testamentul bunicului.

— Allan a făcut un codicil?

— Da.

— Dar de ce nu-l au avocații? Testamentul a fost citit de luni de zile.

Ea îl privi.

— Știu asta dar habar n-am de ce avocații nu-l au. Poate că el l-a pus deoparte sau ceva în genul ăsta dorind să-l dea oamenilor în care avea încredere...

— Dar de unde știi că el există? întrebă Miles

suspicios.

— Pentru că bunica ta l-a văzut, răspunse ea zâmbind dulce.

— Zău?

— Da, zău. Bunicul avea o mare întindere de teren în Utah pe care dorea s-o protejeze. N-a inclus această dorință în testament. Dacă nu găsesc codicilul, pământul este pierdut.

— Da, știu, spuse Miles amintindu-și planurile inițiale de acum câțiva ani. Dar Allan dorea...

— Nu, nu dorea, spuse Catherine cu vehemență. Familia știe că el dorea ca terenul să fie transformat în rezervație dar refuză să facă acest lucru pentru că nu este inclus în testament. Wagner Oii, a distrus o întreagă specie de broaște țestoase din Golful Mexic când platforma petrolieră de acolo s-a deversat. Îți amintești? Ca să nu mai discutăm de kilometri întregi de plajă. Acel dezastru l-a schimbat pe bunicul meu. N-a dorit că așa ceva să se mai repete.

— Îmi amintesc avaria, spuse Miles. Allan a insistat ca Wagner OII să plătească toate cheltuielile de epurare. Acțiunea a costat zeci de milioane de dolari. O pierdere enormă pentru companie.

Ea rămase brusc nemișcată iar el se încruntă la schimbarea ei de atitudine.

— Catherine?

— Mulțumesc pentru că mi-ai reamintit, Miles.

Ridică poza cu ea și bunicul. Uitasem multe lucruri. Și-ți mulțumesc și pentru cină. A fost delicioasă.

Ieși cu pași hotărâți din garaj.

Catherine pândea mișcările ușoare care indicau pașii paznicilor. Ei n-ar fi trebuit să fie de gardă la această oră, dar inima ei bătea cu putere marcând trecerea fiecărei secunde iar degetele i se încheștaseră pe funia improvizată

din cearșafuri.

Hotărâse să nu mai acționeze în această noapte... până în clipa în care Miles îi reamintise cine și ce era cu adevărat. Naiba să-l ia, se gândi. O sărutase cu pasiune iar apoi vorbise calm despre pierderi de milioane de dolari. Într-un moment de uitare crezuse că el s-a schimbat. Dar acum știa. Miles Kitteridge va fi întotdeauna interesat mai întâi de blestemații de dolari. Lui nu-i pășase nici de promisiunea pe care ea o făcuse altui bărbat. O luase drept o glumă atunci ca și acum.

Nu avea caracter. Logodită cu un bărbat pe care îl cunoscuse la facultatea de drept, hotărâseră ca după absolvire să-și deschidă un birou pentru dezavantajații sortii. Aveau, bineînțeles, nevoie de banii ei pentru finanțare, dar urma să fie un parteneriat. El trecuse examenul de prima oară dar ea ratase de două ori. Următorul examen era cu trei săptămâni înainte de nuntă. Tensiunea nervoasă fusese maximă și nedorind să clacheze din cauza psihicului, în noaptea dinaintea examenului, Catherine acceptase invitația unei prietene la o petrecere.

Acolo o încolțise Miles. Îi mângâie părul, obrazul, lăsând câțiva milimetri distanță între ei. Poate că fusese atrasă de el dintotdeauna și pentru câteva minute se lăsase păcălită de gândul că și el era atras de ea. Apoi el o sărutase ușor și îi propusese să plece împreună de la petrecere. Partea cea mai rea era faptul că ea dorea cu disperare același lucru. Nici n-ar fi putut spune cum rezistase, dar reușise cumva să plece singură.

O zăpăcise atât de tare încât intrase la examen cu el în minte, fără să se poată concentra. Obținuse cele mai scăzute note din ultimii douăzeci de ani. Logodnicul anulase căsătoria nedorind să fie un bărbat întreținut nici măcar până la următorul examen. Era un bărbat prea mândru.

Miles ruinase planurile ei pentru o viață frumoasă. Nu mai încercase să-și ia diploma, dar acceptase oferta bunicului de a lucra la departamentul de cercetare-dezvoltare al companiei Wagner Oii. Cu un an în urmă obținuse un loc în consiliul director. Iar de atunci începuse cu adevărat să se ocupe din nou de viața ei. Avea în sfârșit o cauză pentru care să lupte. Doar dacă ar reuși să găsească blestematul de codicil.

Și-ar fi dorit să nu-i fi pomenit lui Miles despre el. Era convinsă că dacă el l-ar găsi, codicilul ar rămâne ascuns.

Goni gândul deprimant. Dacă familia nu avea de gând să ia în seamă codicilul ea va fi nevoită să-i ajute s-o facă. Această noapte era doar începutul misiunii ei.

Și era cazul să treacă la fapte.

Satisfăcută că niciun paznic nu verifica această zonă a uzinelor Wagner Oii se furișă din locul unde se ascunsese, încercând pe cât posibil să rămână ferită de umbrele întunericului. Nu era ușor. Lămpi fluorescente iluminau uzina și cel puțin cinci sute de metri dincolo de gardul ei. Mașinile treceau cu viteză pe autostrada nouăzeci și cinci, undeva deasupra. Cu toate că era ora cinci dimineața traficul era intens. Spera doar ca nimeni să n-o zărească în următoarele câteva minute.

Trăgând aer adânc în piept, traversă agățată de funia improvizată peste zidul înalt de câțiva metri. Sârma ghimpată era un ajutor. Urcă zidul cu destulă greutate agățând unul dintre capetele cearșafurilor în sârmă. Acestea începură să fluture.

Alergă spre ascunzătoare și aduse o altă bucată de pânză. Iscodind iarăși împrejurimile, repetă operațiunea agățării până când toate cele patru cearșafuri se aflară aliniate pe gard iar inscripțiile de pe ele deveniseră vizibile oricărei mașini de pe autostradă.

Catherine râsuflă ușurată abia în clipa în care intră în mașina ei și se așează la volan. Demară rapid. Ajunsă în siguranță pe străzile din Philadelphia, începu să zâmbească.

Protectorul Pământului lovise iarăși. Chiar la timp pentru orele de maximă circulație.

2

— La dracu'! Cine naiba este Protectorul Pământului?

Byrne Wagner își izbi palmele pe masiva masă de lemn din sala de conferințe a corporației Wagner Oii. Gestul era menit să-i sublinieze vorbele. Miles tresări din cauza zgomotului.

Catherine care se afla așezată în fața lui de cealaltă parte a mesei ridică din umeri.

— Cine știe? Presa reclamă un răspuns la aceste semnale, unchiule Byrne. Ted Koppel a sunat de două ori.

Miles se gândi că, în afară de ea, restul directorilor de la Wagner Oii ce se întruniseră în această ședință de urgență se aflau într-o stare de agitație cumplită. Catherine era calmă.

Chipul lui Byrne aproape că se înnegrișe de furie.

— Nu răspundem presei despre un nebun care a atârnat niște cearșafuri pe gardul rafinăriei!

— Atunci înseamnă că le pot transmite mesajul tău: Niciun comentariu? Întrebă Catherine zâmbind dulce.

— Nu transmiți niciun cuvânt, fetițo!

Zâmbetul ei rămase același.

— Cred, totuși, că cineva ar fi bine să le răspundă pentru că altfel vom fi acuzați de netransparență de toate ziarele importante din oraș.

— Catherine are dreptate, spuse Miles. Ea îl privi cu ochii mari. El începu să zâmbească văzând uimirea oglindită pe chipul ei. Afișul improvizat poartă niște acuzații destul de clare, continuă el privind în jur. Cu cât

răspunsul nostru va fi mai calm și mai rapid cu atât va scădea credibilitatea protectorului Pământului, oricine ar fi nebunul care și-a asumat acest rol.

Privirea lui se întoarse spre Catherine. Admira liniștea cu care reacționase ea la momentul de criză, la fel cum admira perfecta mulare a bluzei pe sânii ei perfecți. Ce mult i-ar fi plăcut să deschidă nasturii încet, cu gesturi senzuale, lăsând bluza să alunece... sau să o sfâșie plin de dorință.

Asta era problema cu Catherine, se gândi ea. Amândouă variantele păreau la fel de atrăgătoare. Din nefericire, nu era timp pentru așa ceva. Și apoi, ea se supăraseră pe el seara trecută, iar el nu înțelegea motivul. Din cauza sărutului? Putea simți încă dulceața gurii ei ce parcă era făcută pentru el. Totuși, avea impresia că asta era doar o parte a supărării ei. Afacerea cu Protectorul Pământului îi va da posibilitatea să afle.

Miles se strâmbă gândindu-se la acel nebun care apăra mediul. Fusese scos din pat la ora șase dimineața de telefonul lui Byrne care se agita îngrozitor insistând ca Miles să fie prezent la această ședință de urgență. Datorită legăturilor financiare dintre Philadelphia National și Wagner Oii ocupa și el un loc în consiliul director. Byrne îi povestise că în timpul nopții, cineva atârnase pe gardul corporației un fel de afiș improvizat. Acesta avertiza fiecare mașină ce trecea pe autostrada nouăzeci și cinci:

ATENȚIE: WAGNER OIL VĂ UCIDE CÂTE PUȚIN DEVERSÂND DEȘEURI TOXICE ÎN APA POTABILĂ PE CARE VOI O FOLOSIȚI. NUMAI CUMPĂRAȚI PRODUSELE ACESTEI RAFINĂRII ȘI NU VĂ MAI SINUCIDEȚI ÎNCEPÂND DE AZI!

Byrne era panicat. Asemeni tuturor celorlalți directori, Miles trebuia să recunoască faptul că acesta nu era chiar cel mai grozav început pentru o zi. Declanșată de

un nebun, această afacere putea exploda asemeni unei bombe dacă nu era manevrată cu grijă.

— Nu înțeleg de ce trebuie să răspundem acestei acuzații deplasate, spuse Byrne încapățânat.

— Pentru că această companie este vinovată de cel mai mare dezastru ecologic datorat unei mării de petrol din toate timpurile, răspunse Catherine.

— Asta ne transformă doar într-o țintă ușoară, îi replică Gerald, tatăl ei. Este o acuzație ridicolă, Catherine. Tocmai am vizionat un reportaj despre râul Delaware și apă este mai sănătoasă că niciodată. Deci cum am putea-o polua noi?

La această evidentă lipsă de sprijin a lui Gerald față de propria fiică, sprâncenele lui Miles se ridicară. Catherine nu era doar singura care își păstrase calmul ci și singura care avea dreptate. Compania trebuia să răspundă presei.

Ușa sălii se deschise brusc și intrară vicepreședinții.

— Tocmai au sunat de la EPA! Vor testa apele râurilor Delaware și Schukyll în zonele de lângă rafinărie!

Toată lumea gemu.

— Este vreun strop de adevăr în această acuzație? întrebă Sylvia, sora mai tânără a lui Byrne și a lui Gerald.

Byrne luă o înghițitură din sticla de lângă el.

— Bineînțeles că nu!

— Să sperăm că ai dreptate, spuse Catherine. A verificat cineva în această dimineață dacă nu cumva există scurgeri sau aruncări intenționate de reziduuri?

I se răspunse cu o tăcere mormântală.

— Am verificat recent? continuă ea pe un ton sec.

— Păi... bineînțeles că verificăm sistemele, se bâlbâi Byrne.

Miles avu o presimțire sumbră privindu-l pe bărbatul ce se foia asemeni unui tigru furios. Era același

presentiment pe care îl avea de obicei atunci când dolarul înregistra o scădere pe piețele externe. Nu era greu de înțeles motivul. Când avusese loc dezastrul, Allan acționase urgent și ferm și datorită lui compania nu își pierduse credibilitatea. Sigur, pierduse sume uriașe de bani pentru operațiunile de epurare, dar reușiseră să echilibreze profiturile care chiar crescuseră în anul următor. În schimb Byrne era pe cale să ruineze totul.

— Ar trebui să începem cu măsuri urgente.

Spuse Catherine. Reintroducerea în flota de petroliere a celor cu doar două rezervoare, să stopăm forajele în unele zone, să încercăm găsirea unor alte surse de energie...

Corul de gemete se auzi iarăși. Miles avu viziunea unor împrumuturi din ce în ce mai mari pentru aceste proiecte. Împrumuturi cu dobânzi mari. Catherine nu era doar uimitoare ci reprezenta chiar personificarea visului unui bancher.

— Această companie ar trebui să verifice la fața locului resursele zăcămintelor, adăugă ea ridicându-se în picioare. Dacă mai sunt rezerve pentru următorii douăzeci de ani ar fi cazul să ne considerăm al naibii de norocoși.

Vocile ridicate ale celorlalți o acoperiră.

— Nu te afli aici pentru a discuta despre viitor, izbucni Byrne. Suntem aici pentru a hotărî să nu răspundem provocărilor unui nebun. Toată lumea este de acord?

— Stai puțin, exclamă Miles înțelegând că Byrne supune la vot.

— De acord! strigară marea majoritate a celor prezenți.

— Nu! țipă Catherine cu ochii arzând de furie.

Ieși din sală.

Miles o privi plecând și admiră felul în care fusta se

mula pe corpul ei superb. Nimeni nu reușea o ieșire la fel de splendidă.

Catherine trânti ușa biroului ei, permițându-și în sfârșit să chicotească.

Nu se distrase niciodată atât de tare la o ședință de consiliu a companiei Wagner Oii cu toată supărarea de la sfârșit. Avusese și altă dată discuții contradictorii cu familia pe marginea aceluiași subiecte așa că răspunsul lor nu fusese o noutate. Nici supărarea ei.

Protectorul Pământului reușise însă să-i pună pe jar. Meritase să riște atârănarea acelor afișe. Unchiul ei doar că nu-și mușcase mâinile. Și ar fi fost mai bine s-o facă, se gândi. El știa foarte sigur că în apele râului Delaware sunt deversate reziduurile toxice în intervalul de la miezul nopții până la ora două dimineața, în fiecare noapte. Directorul rafinăriei lipsise în mod ciudat de la acest consiliu, iar ea își dori să nu-și fi ieșit atât de repede din fire și să fi apucat să întrebe motivul acestei absențe. Ar fi ascultat încântată răspunsul unchiului ei.

Se așază la biroul ei gol ca de obicei din cauza lui Byrne. Teoria lui era că este cu atât mai bine cu cât sunt mai puțini membri ai consiliului director care să cunoască detaliile afacerilor. Multora dintre ei această situație le convenea de minune. Bine că Protectorul Pământului reușise să-l pună pe unul dintre ei pe gânduri. Binecuvântată fie mătușa Sylvia pentru întrebarea pe care o adresase fratelui ei. Catherine se întrebă dacă va reuși să obțină sprijinul acesteia în viitor. Ar fi o adevărată minune.

Realiză fără tragere de inimă că ajutorul venise deja dintr-o direcție neașteptată. Aproape că alunecase de pe scaun în clipa în care Miles îi dăduse dreptate cu răspunsul despre presă. De ce o făcuse oare? Nu acționa niciodată fără vreun interes, deci ce avantaj avea el?

Nu reușea să înțeleagă și asta o îngrijora. Miles o îngrijora în mai multe privințe dar nu dorea s-o recunoască. Pentru a sta liniștită în fața lui fusese nevoie de toată voința pe care o avea. Putea încă simți sărutul din noaptea trecută, dorința pentru el stăpânind-o la fel de arzătoare. Îl privesc mai tot timpul în sala de consiliu și trebuia să recunoască faptul că înfățișarea lui era demnă de copertile revistelor.

În ciuda subiectelor importante care se discutaseră în jurul ei, Catherine se tot întrebase dacă el poartă maiou pe sub cămașa de mătase. Era o umbră întunecată pe pieptul lui, dar din cauza distanței mari dintre ei nu-și putuse da seama de natura ei. Dorise cu disperare să-i deschidă cămașa albă pentru a descoperi dacă el are păr pe piept sau nu. Era el mătăsos sau cârlionțat? Dorea să-și treacă palmele peste pielea îndepărtă gândul primejdios. Sprijinul lui Miles nu însemna nimic. El știa că este mai avantajos a discuți cu ziaristii în loc să-i eviți. Nu era prost.

Ușa de la biroul ei se izbi de perete și Miles dădu buzna în cameră ca la el acasă. Maxilarele ei se încleștară de uimire.

— Având în vedere că tu ai năvălit în biroul meu, spuse el zâmbind, m-am gândit să-ți întorc favoarea.

— Dar aici nu există nicio secretară care să încerce să te oprească, comentă, ea regăsindu-și siguranța.

— Adevărat. Închise ușa în urma lui. De ce nu ai una?

— N-am ce face cu ea.

Sprâncenele lui se ridicară.

— Cum adică?

Catherine trase aer în piept înainte de a răspunde.

— Munca departamentului de cercetare-dezvoltare pe care îl conduc a fost redusă drastic la a-mi încrucișa degetele toată ziua. Ce nevoie am de ajutor pentru asta?

Lui...

— Înțeleg. Făcu o pauză. Știi, dacă nu te-ai fi preocupat de probleme colaterale ai fi reușit să convingi consiliul să fie de partea ta.

— Este un citat din Strategia Companiei lo1? întrebă ea.

— Ai nevoie de lecții. Miles se așează pe scaunul aflat în fața biroului ei privind în jur. Frumos birou!

— Un gunoi, spuse ea strâmbându-se.

Ochii lui se îndreptară spre ea, iar privirea lui părea să treacă prin ea. Catherine încercă să nu-și exprime nedumerirea. Indiferent ce era sub cămașa lui nu avea importanță pentru ea. Dar ochii lui făceau să fie traversată de valuri de căldură. Îi simți buzele peste ale ei. Binecuvântă biroul ce îi despărțea. Era un obstacol fizic... destul pentru ca ea să poată avea un control oarecare al emoțiilor care îi răsuceau sufletul.

Se strădui să vorbească.

— De ce ai venit aici, Miles?

— Pentru că vreau niște răspunsuri cinstite în legătură cu testele pe care le va efectua EPA. Există motive de îngrijorare?

Ea clătină din cap.

— De ce întrebi?

— Pentru că Byrne aproape că a golit sticla de Metaxa. Cred că nu este ceva în regulă și mai cred că vom intra în rahat din cauză că el ignoră ziaristii în loc să le răspundă.

— Ai dreptate, vom fi în rahat, îl aprobă ea. Aruncă o privire spre piepții cămășii lui dar nu reuși să-și dea seama ce se află dedesubt. Poate că totuși purta maiou; poate chiar marca Bart Simpson. O.amuză gândul că pieptul puternic al lui Miles Kitteridge era înnobilat de o legendă. Și vom rămâne în el.

— De ce se află o pungă de hârtie sub biroul tău?

întrebă el busc.

Catherine aruncă o privire spre sacul de băcănie pe care îl folosea pentru deșeurile de hârtie.

— Este varianta mea de coș de baschet.

— Este gol.

— Sunt țintaș prost.

— Înțeleg. Făcu din nou o pauză, apoi aruncă întrebarea bombă. Cine crezi că este Protectorul Pământului?

Ea nici măcar nu tresări. Cumva nu era surprinsă de întrebare. Dar el nu știa, iar ea se putea amuza în continuare. Reținându-și un zâmbet, ridică nepăsătoare din umeri.

— Cine știe? Vreun nebun, așa cum ai spus tu.

— M-am gândit la asta. Cred că este cineva care lucrează aici.

— Aici? Vocea ei tremură.

El aprobă cu o mișcare a capului.

— Aici la Wagner. Protectorul Pământului o fi nebun dar am sentimentul că el sau ea este un nebun care știe ce face.

Catherine își flutură mâna cu un gest disprețuitor. Era cazul să-i atragă atenția în altă direcție.

— Eu, una, cred că sunt cei de la „Pământenii verzi” spuse ea, numind un grup care lupta pentru protecția mediului. Într-o oarecare măsură nu mințea pentru că și ea era unul dintre membri. Sunt cu ochi: pe Wagner tot timpul. Această companie este ținta lor de ani de zile.

— Poate. Miles tăcu pentru o clipă. Am venit să-mi cer scuze pentru noaptea trecută. Dar ce am greșit?

Multe, se gândi ea. Și toate față de corpul ei.

— Nimic. De ce îți ceri scuze?

— Pentru că ai plecat brusc. Chicoti. Apropo, ai fost atât de discretă încât cred că musafirii mei nu și-au dat

seama că ești supărată.

— Nici nu-mi păsa dacă aflau.

— Așa bănuiam și eu. Deci îmi vei da un răspuns cinstit... sau trebuie să cred că acel sărut a fost prea mult pentru tine?

— Aproape că am leșinat, Miles, spuse ea. Nu mai rezistam să stau în aceeași cameră cu tine. M-aș fi compromis aruncându-mă în brațele tale. Acum ești mulțumit?

— Deplin. Continuă s-o fixeze așteptând adevăratul răspuns.

Acesta era că îi despărțeau criteriile valorice total diferite care făceau imposibilă o prietenie. Ea știa că Miles n-ar înțelege niciodată de ce blestemații de dolari nu vor însemna nimic pentru ea, așa că nu merita efortul de a-i explica.

Ridică din umeri.

— Lucrurile bunicului meu au redeșteptat multe amintiri. Mă întristasem.

— N-a fost asta, zâmbi el. Tu și Allan v-ați luptat ani de zile.

— Poate că acum regret, spuse ea strâmbându-se. Nu toată lumea este la fel de lipsită de emoții ca tine.

— Atunci de ce nu mi le trezești tu?

Ea își reținu cu greu o tresărire de uimire la imaginile erotice pe care tonul lui insinuant le inspirau. Totuși, el îi mai ruinase viața o dată. Nu-l va lăsa să o facă a doua oară. Și apoi inima lui era o cauză pierdută.

— Mulțumesc, nu. Se ridică de pe scaun. Trebuie să plec, Miles. Putem încheia această discuție?

El nu se mișcă.

— Am remarcat că nu ai adus codicilul astăzi. De ce?

— Erai obsedat de „*Jocul întrebărilor*” și în copilărie? întrebă ea exasperată.

— Nu. De ce?

— Pentru că pui tot timpul întrebări! Și n-am adus codicilul pentru că ei îi cunosc deja conținutul. Deci de ce n-ai pomenit tu de el dacă ai impresia că îl ascund?

— Pentru că nu eram sigur că așa stau lucrurile. Din moment ce nu era între lucrurile lui Allan de la bancă ce vei face mai departe? O, altă întrebare. Scuză-mă.

— Continui căutările, răspunse ea evaziv. Își masă tâmpilele presimțind o îngrozitoare durere de cap. Uite, îmi pare rău de ce am spus despre întrebări, dar chiar că trebuie să plec, Miles. Am câteva întâlniri în dimineața asta...

Se ridică și el. În sfârșit.

— Iar eu am o bancă de condus.

Catherine se grăbi spre ușă, urechile aproape țiindu-i din dorința de a-l vedea plecat. Trecând pe lângă el, Miles o apucă de braț.

Ea încremeni.

— Aș dori să-mi iau revanșa pentru cina de aseară, spuse.

Ea nu-l putea privi. Îi era prea teamă. Fiecare nerv din corpul ei țipa pentru acea privire și fiecare gând cu bun simț o îndemna să nu-l privească. Rațiunea învinsese... deocamdată.

Dar mâna lui era fierbinte și degetele lui îi strângeau brațul cu hotărâre. Corpul lui era doar la câțiva milimetri distanță. Un singur gest din partea ei și s-ar fi lipit de el. Aroma lui o învăluise transformându-i simțurile într-un ciclon.

— Aș dori să vorbim mai multe despre codicilul lui Allan, continuă el. Și despre întâlnirea din dimineața asta. Ce-ar fi să te iau pe la ora opt?

— La ora opt? repetă ea. Cu colțul ochiului văzu iarăși pieptul cămășii. Incapabilă să reziste, își înclină

capul ca să poată privi mai bine.

— La nouă?

— Pentru ce?

— Cină. Doar noi doi de data asta. Promit.

Ca hipnotizată privea spre pieptul lui. Zona întunecată nu era un maiou cu Bart Simpson. Dar tot nu-și putea da seama dacă părul era mătăsos ca cel al lui Alee Baldwin sau cârlionțat ca cel al lui Tom Selleck.

— Catherine, nu mi-ai răspuns.

— Ce? spuse ea clipind. Privi în sus și asta a fost o greșeală.

Se lăsă prinsă într-o privire senzuală care îi topi toată împotrivirea. Gura lui era atât de aproape! Realiză că dorința i se citea pe față, dar nu-și mai putea controla reacțiile.

Miles îi șopti numele și o trase spre el, buzele lui înlănțuind-o într-un sărut profund. Controlul ei se sfărâmă și își desfăcu buzele pentru el împletindu-și limba cu a lui. El îi eliberă brațul pentru a o îmbrățișa cu putere. Era toată lipită de el. Sângele îi alerga nebunește simțind trupul lui puternic, iar dorința bine ascunsă până atunci se răzbună. Îi încolăci gâtul cu brațele.

Limba lui o gustă torturând-o până când ea începu să geamă neajutorată. Îl sărută la rândul ei în timp ce emoțiile o străbăteau în toate direcțiile. Știa că niciun alt bărbat în afară de Miles n-ar fi putut s-o înnebunească cu un singur sărut.

Cu un gest inconștient, își plimbă mâna pe pieptul lui, gemând când simți mușchii tari și netezi. Și părul de pe piept. Nu fusese niciodată atât de fascinată de ceea ce se afla sub cămașa unui bărbat.

Într-un sfârșit, Miles își ridică fruntea. Își îngropă fața în părul ei, răsuflând greu lângă urechea mică.

Ea gemu. Ceva în mintea ei încerca s-o avertizeze la un anume amănunt dar valurile de dorință o lăsaseră fără voce.

— Catherine, șopti el mângâindu-i spatele.

— Miles. Numele lui era la fel de senzual ca ș. Trupul.

Ea începu să tremure și se prinse de cămașa lui. Totul era mătășos.

El se îndepărtă.

Dezorientată, Catherine deschise ochii. O lăsase plină de dorință.

El zâmbi insinuant.

— Este rândul meu să-mi fac o ieșire triumfală. Vin să te iau la opt.

Ieși birou înainte ca ea să apuce să clipească.

De îndată ce ușa se închise în urma lui totul se prăbuși. Catherine blestemă reacția pe care o avusese. Îl va întâlni în această seară la opt... ca naiba.

Ca naiba!

3

— Chiar există un codicil?

Miles își privi bunica mestecând un sandviș cu pateu înainte de a-i răspunde. Era invitata lui la ceai, la eleganta sală Barrymore. Dorea niște răspunsuri dintre care unele o priveau direct pe Catherine.

Lettice termină într-un târziu.

— Știai că vărul tău Rick m-a dus la Muzeul figurilor de ceară al lui Madame Toussaud în timpul unei excursii la Londra? Asta în loc să mă invite la ceai, la Ritz.

— L-ai făcut viața un iad pentru neglijență? Întrebă Miles râzând. Asculta de mai bine de un an glumele familiei pe seama amestecului bunicii în viața particulară a verilor lui. Cu el nu-i mersese figura niciodată. Hai, ce este cu acest codicil al lui Allan? Voiam să te întreb de-aseară

dar ai plecat aproape imediat după Catherine.

— Răsplata pentru o cină nereușită, Miles.

— Bunico!

— Allan mi l-a arătat acum câteva luni. Sorbi din ceai. Îl autentificase la un alt avocat. Spunea că și ceilalți sunt mână în mână cu Byrne.

— Nu-ți poți aminti ce avocat era?

Bătrâna clătină din cap.

— Numele îmi scapă. Catherine se ține de capul meu să-mi amintesc, iar eu mă tot străduiesc, dar inutil. Ai de gând s-o ajuți să-l găsească? Poate salva Wagner Oii cu el.

— Cunoscând familia, pot spune cu siguranță că îl vor contesta.

— Vrei să spui Byrne. Dar sunt și mulți care vor dori să evite un scandal. Ei îl vor opri pe Byrne. Își arcui sprâncenele! Înțeleg că a fost deja o altercație azi-dimineață.

Miles făcu o grimasă. Mass media avusese o zi plină cu acea seacă declarație „*Fără comentarii*”. Catherine nu-i putuse lămuri pe ziariști care fuseseră motivele. Și nici el.

Lettice își turnă altă porție de ceai.

— Îți place Catherine.

El zâmbi amintindu-și sărutul din biroul ei... și rezultatul. Încă nu reușea să-și dea seama cum de-și păstrase controlul.

— Am invitat-o la cină în seara asta.

— Ce surpriză, murmură Lettice. Te vei revanșa pentru eșecul de ieri seară.

Miles se încruntă. Îl deranjase ceva în expresia bunicii lui. Știa despre sărutul din garaj?

— Deci, unde o duci? Întrebă Lettice.

— La un restaurant foarte intim. Zâmbi anticipației din sufletul lui. De data asta va fi o seară perfectă. Va avea el grijă. O să-i placă foarte tare, adăugă.

— Îmi pare bine.

Era o aprobare ce suna a Lettice, se gândi Miles amuzat.

— Cu greu poți crede că Devlin este geamănul tău, murmură bătrâna.

El ridică din umeri.

— Dev face ce îi place. La fel și eu. Cum de-ai adus vorba despre el?

— Un gând, spuse Lettice vag, apoi schimbă subiectul. Știi, dacă o vei ajuta să găsească codicilul, Catherine îți va fi foarte recunoscătoare. Foarte recunoscătoare.

Miles își încrucișă degetele. Poate că bunica lui chiar pune ceva la cale.

Făcea cea mai mare greșală din viața ei. Poate.

Catherine aruncă o privire în oglinda înaltă zâmbind propriei imagini. Știa că n-ar trebui să iasă cu Miles. Dar era prea tentant pentru a rezista și se simțea bucuroasă că realiza acest lucru. Miles era obișnuit cu femei elegante așa că își putea imagina cam cum va decurge întâlnirea.

Ea doar se asigurase că nu va ieși așa cum spera el.

De fapt, ar fi putut garanta că Miles n-o va mai invita altă dată. Era mult mai bine așa decât să nu meargă deloc, decise ea în gând.

Miles era totuși cel mai primejdios bărbat pe care îl cunoscuse. El avea un anume control asupra corpului ei pe care ea nu-l putea ignora. Iar dacă va afla despre Protectorul Pământului...

Fu scuturată de fiori. Poate că aceasta nu era cea mai bună idee.

Sonerie de la apartamentul ei din Center City începu să sune. O escadrilă de fluturi îi invadează stomacul. Apucă fixativul și își mai aranjă o dată părul. Imaginea ei din oglindă îi refăcu încrederea în propria persoană. Va fi în

stare să-i facă față lui Miles.

— Pentru Dumnezeu, spuse cu voce tare. Nu trăiești decât o singură dată deci de ce să nu o faci sălbatic. Abia aștept să-i văd fața.

Ușa nu se deschise până ce Miles nu simți că din cauza emoției, tot aerul îi părăsește plămânii.

Catherine era... mai bine zis, nu era Catherine pe care o știa el. Îmbrăcată cu o fustă mini din piele și o bluză scurtă, fără mâneci, mulată pe tors, ea nu era cea la care el se așteptase. Se gândi uimit că nu poartă sutien. Ciorapii negri și pantofii cu tocuri foarte înalte îi făcură inima lui Miles să bată nebunește. Își pusese niște cercei mari, iar părul îl coafase în șuvițe rebele, parcă ar fi fost ciufulite de vânt. Machiajul era mai strident ca niciodată.

Efectul general, departe de a fi neplăcut, era extrem de sexy. Dar nu se potrivea deloc cu ce plănuise el pentru acea seară. Restaurantul La Fourchette era exclus definitiv. Catherine n-ar fi reușit pentru nimic în lume să treacă de portar. Făcu imediat în gând o schimbare de plan să n-o facă să se simtă stânjenită.

— Miles, intră, spuse Catherine zâmbind.

— Mulțumesc, rosti, fără să știe cum reușise să găsească destul aer pentru a vorbi, inima continua să-i bată atât de puternic încât avea impresia că va face un infarct. Avusese întotdeauna presentimentul că aceea care îl va omorî va fi Catherine. Arăți superb.

Dintr-un motiv oarecare chipul ei căpătă o expresie de iritare.

— Doar să-mi iau jacheta, spuse ea, întorcându-se spre sufragerie.

Picioarele lui o urmară aproape mecanic, ca într-o vrajă. Înainte de a-și da seama cum, era deja în mijlocul camerei.

Decorul spunea multe despre Catherine. Miles s-ar fi

așteptat... De fapt, nici nu știa prea bine la ce se aștepta. Spre deliciul lui, interiorul era mobilat cu piese din anii '20, un covor chinezesc și lămpi cu vitralii, mese furniruite și scaune tapițate, cu spătare înalte. Postere cu scene din filme atârnavau pe pereți iar el observă că erau originale.

— Gata, spuse Catherine întrerupându-i momentul de reverie.

Jacheta de piele neagră completa fusta mini și îl făcu să se gândească la prietena unui motociclist.

— Grozav, spuse el fără să clipească. Mergem?

— Unde? întrebă ea.

Bună întrebare, se gândi el.

— Este o surpriză.

Și a fost într-adevăr o surpriză. Catherine trebuia să recunoască chiar dacă în față avea tăblia unei mese metalice de la un restaurant cu autoservire.

— Friptura în sânge e minunată, spuse Miles în timp ce mai lua o porție din salata de spanac. La fel și paste.

Catherine nu s-ar fi gândit niciodată că masa va fi la autoservirea restaurantului Eden. Totuși ar fi putut să-și imagineze. Miles nici măcar nu se simțise stânjenit de ținuta ei. Ba chiar o găsisese minunată. Într-un anume fel, el avea controlul serii iar nu reușea să-și dea seama unde greșise.

Localul era plin de lume și Catherine trebuia să recunoască că nici Miles în costumul lui la patru ace, nici ea nu păreau niște intruși. Stăteau alături iar ea conștientiza teribil prezența lui fizică.

— Știi că farfuria în care se află salata pe care ai ales-o va rezista o sută de ani? întrebuse ea în timp ce își alegeau meniul.

— Sunt refolosite continuu? se miră el.

— Nu! exclamă ea uimită de naivitatea lui.

— Bine. Nu puteam să-mi imaginez cum reușeau să

spele sosul italian.

— Miles, zise Catherine scuturându-și capul, voiam să spun să nu se biodegradează.

— Știam. Făcusem doar o remarcă.

— Nu sosul. Farfuria.

El privi spre obiectul explicației.

— Oh!

— Haide, spuse ea înaintând. Chiar dacă era puțin nemulțumită, mâncarea mirosea bine, iar ei îi era foame. Ești o figură, Miles Kitteridge.

— Da, știi, răspunse el râzând.

Mai târziu, Catherine recunoștea în sinea ei că mâncarea era într-adevăr delicioasă. Atmosfera din restaurant reușise s-o relaxeze. Miles o surprinsese cu vioiciunea conversației, fără să aducă vorba despre afaceri sau întâmplările dimineții. Discutaseră despre ce le place, ce nu le place, descoperiseră că amândoi preferau hamburgerul fără brânză, exercițiile de înot și muzica bună. Niciunul nu înțelegea arta și urau sosurile grele. Miles observase că erau niște trădători ai educației sofisticate pe care o primiseră.

— Doar pentru aceste motive? întrebuse ea râzând.

— Ele reprezintă fundamentul oricărei școli care se respectă, replicase el. Ne-ar arde pe rug pentru erezie, prietena mea.

— N-au să reușească să mă facă să-l înțeleg pe Picasso.

— Iar eu nu știu despre el decât că este o investiție rentabilă.

— Filistinule!

— Chiar eu.

Pentru ca surpriza să fie deplină, o duse la un club de noapte după ce terminaseră masa.

Spre groaza ei toată lumea de acolo dansa lambada.

Luminile asemeni unor flashuri erau singurele din camera întunecată de fum de țigară. Catherine începuse să transpire privind perechile care dansau atât de lipite încât între parteneri nu ar fi avut loc nici măcar un ac.

— Pot să beau ceva? țipă ea la Miles încercând să acopere muzica ce vibra senzual în trupul ei.

El se opri la mijlocul gestului cu care îi întindea haina garderobierei. Era clar că se pregătea de acțiune.

— O băutură?

— Da. Un lichid într-un pahar, cu multe cuburi de gheață. O băutură. Mi-e foarte sete. Își flutură mâna spre canapele și mese.

— Orice dorești. Părea atât de dezamăgit încât Catherine își reținu cu greu un chicotit.

— Hai să găsim o masă înainte ca muzica să se oprească.

Dar nici măcar o singură masă nu era liberă. Catherine începu să se panicheze dar ochi un loc la nivelul superior, deasupra ringului de dans. Îl trase pe Miles după ea și se îngrămădiră. Cei de acolo îi priviră lung, apoi le făcură loc. Spre consternarea ei, privirile femeilor păreau lipite de Miles. El opri o chelneriță grăbită și comandă băuturile.

Catherine se așeză cu spatele la ringul de dans. Considera această poziție necesară pentru sănătate. Era deja umăr la umăr cu Miles și fiecare nerv din trupul ei se încordase din cauza atingerii dintre mâneca lui și pielea ei. Mușchii brațului erau scoși în evidență de materialul mătăsos. Era aproape la fel de rău ca și dacă ar fi dansat.

— Pun pariu că reporterii și-au făcut tabără la ușa unchiului meu, spuse Catherine. Hotărâtă să aducă discuția spre scopul inițial al invitației la cină.

— Atâta timp cât nu sunt la ușa mea, răspunse el privind dansatorii, nu mă deranjează. Zâmbi spre ea,

adăugând: Sper că nu-i găsim și la ușa ta.

Lui Catherine nu-i plăcu tonul pe care Miles îl folosisese.

— Byrne se încapățânează să asculte argumentele raționale.

El se sprijinea de balustradă iar șoldul lui îl atinge pe al ei. Era atât de aproape!

— Hai să nu mai vorbim despre unchiul tău, spuse el cu voce scăzută, aproape atingându-i urechea în încercarea de a se face auzit. Ea se înfioră simțindu-i răsuflarea pe piele, iar el adăugă: Hai să dansăm.

— Credeam că motivul invitației este acest subiect, reuși ea să rostească coerent. Așa ai spus azi-dimineață.

— Am fost un prost. Privi în jos spre ea, cu încordare. Îl putea simți privindu-i sânii și își dori ca bluza să fi fost puțin mai înaltă. Dansează cu mine.

Chipul lui Catherine se aprinse. De fapt, tot trupul i se aprinsese.

— Eu... am comandat băuturile, îți amintești? Chelnerița nu ne va găsi niciodată dacă dansăm.

El bombăni o înjurătură și se sprijini iarăși de balustradă.

Catherine descoperi că putea din nou să respire. Avea presentimentul că va fi o adevărată luptă să stea deoparte de ringul de dans.

— Deci, spune-mi exact ce anume se petrece la Wagner? Întrebă el.

— Tu ar trebui să știi mai bine.

— Dar nu știu.

El îl privi întrebătoare iar el ridică din umeri.

— După cum ai observat, nu mă ocup cu operațiunile zilnice. Am fost numit în consiliu din politețe, datorită implicării băncii. Allan era mandatarul meu, iar eu al lui pentru postul de la bancă. Ar trebui să știi cum lucrează

acest sistem. Ai fost educată la fel ca mine.

Ea se încruntă. Știa, dar îl văzuse pe Miles la prea multe consilii pentru a crede despre el că era un director tăcut. Dar dacă el insista că face rolul neștiutorului ea îl putea sili să afle.

— Byrne refuză să facă orice ar scădea profitul corporației. Toate serviciile care aveau legătură cu lărgirea procedurilor de siguranță au fost eliminate. El preferă să economisească chiar și o centimă, iar apoi să urmeze standardele EPA.

— Ei, hai Catherine, spuse Miles pe un ton neîncrezător. Byrne nu este chiar atât de prost.

Ea își strânse maxilarele ca să nu se enerveze.

— Miles, eu sunt cea mai bună dovadă pe vremea bunicului meu, departamentul de cercetare-dezvoltare reprezenta monitorul operațional de lărgire a potențialului care se ocupa de problemele mediului. Din ziua în care unchiul meu a devenit conducătorul consiliului de administrație, întreaga mea echipă a fost concediată, iar la ora actuală stau în biroul meu cu un titlu onorific pe ușa, dar cu nimic de făcut.

— Crezi că Protectorul Pământului este cineva din echipa ta?

Catherine se crispă.

— Nu cred, chiar nu cred, spuse ea revenindu-și rapid. Ți-am spus că părerea mea este că e vorba despre cineva dintre cei de la „*Pământenii verzi*”. Foștii mei colaboratori lucrează pentru alte companii dar nimeni nu este nemulțumit.

El aprobă cu o mișcare a capului logica ei. Ea surprinse un oftat de ușurare.

— Am întrebat-o pe bunica despre codicil, zise Miles. Ea confirmă existența lui.

Furia începu să clocotească în sufletul ei. Se întoarse

brusc pentru a-l înfrunta.

— Credeai că mint?

— Nu. Făcu o pauză. De fapt, nu m-am gândit deloc la asta. Doream doar să mă asigur că există.

Cuvintele lui nu reușiră decât să o înfurie și mai tare.

— Nu sunt o mincinoasă, Miles Kitteridge.

— Nici n-am spus așa ceva.

— Dar ai dorit o confirmare a vorbelor mele.

— Nu asta am dorit să spun când... în acea clipă apăru lângă ei chelnerița. Miles se strădui să zâmbească. Ah, salvat de băuturi. Îi întinse lui Catherine un pahar înalt. Uite Perrierul tău, bea și calmează-te.

Ea îl privi cu ochi întunecați în timp ce își sorbea băutura. Era grav să descopere că are mai multe puncte sensibile decât bănuise, puncte ce deveneau vulnerabile la apropierea lui. Nu înțelegea de ce dintre toți oamenii din lume el era cel care reușea să o provoace la orice nivel. Întâlnise bărbați mult mai arătoși, mai plini de farmec și care, cu siguranță, erau mult mai sensibili. Dar numai Miles era capabil s-o emoționeze cu o singură privire și care reușea că o făcă să-și piardă controlul cu o singură vorbă.

Singura parte bună era băutura din mâna ei din cauza căreia el nu mai putea s-o invite la dans. Se întreba cât va reuși să stea cu paharul în mână fără să pară că îl evită.

— Ce n-a mers în căsătoria ta? întrebă ea, apoi aproape că gemu cu voce tare. Doamne, ce putea spune din cauza disperării!

El ridică din umeri, fără să pară ofensat.

— Bărbații tineri se căsătoresc câteodată cu... Nu se gândesc înainte de-a se însura.

— Încerci să-mi spui că ai făcut-o sub impulsul atracției fizice? întrebă Catherine, simțind o durere

ascuțită trecându-i prin inimă.

— Nu, nu chiar. Doar că te simți Domnul Capabil să protejeze această tânără ființă vulnerabilă. De abia după aceea îți dai seama cât de înșelătoare este această aparență.

— Deci ai abandonat-o pentru că ea era un lucru draguț și tânăr, iar tu doreai pe cineva mai inteligent.

O privi, iar ochii lui îi amintiră de un sloi de gheață.

— Catherine, vorbești câteodată ca lama unui brici.

— Clarificam doar cuvintele tale pentru mintea mea, zise ea zâmbind dulce. Într-un anume fel, duelul verbal era la fel de excitant ca și a-l săruta.

— Știi bine că nu asta voiam să spun, izbucni el întorcându-se spre ringul de dans. Disperarea avea părțile ei bune, chiar dacă erau ascunse.

— Deci, tu de ce nu te-ai mai căsătorit cu Domnul Minunat? întrebă Miles după ce își termină băutura.

— Pentru că el m-a abandonat, răspunse ea fără să se gândească.

— El te-a abandonat pe tine? Se întoarse el cu sprâncenele ridicate.

Îi aruncă o privire supărată pe el pentru că făcea pe prostul și supărată pe ea pentru că nu fusese mai grijulie cu răspunsul.

— Ei, haide, Miles. Știi totul despre acest subiect. Toată lumea știe.

— Tot ce știu este că nunta n-a mai avut loc. Nu mi-ai răspuns la telefoane în acea perioadă.

— Au fost doar două. La vremea respectivă, lipsa lui de interes o înfuriase la fel cum acum o înfură chiar și simpla amintire. Și apoi, nu aveam intenția să...

— ...să devii un alt trofeu atârnat la centura mea, termină el fraza în locul ei. Ridică paharul în semn de salut. Atunci am înțeles mesajul. Deci, ce s-a întâmplat?

— Am picat examenul pentru diplomă pentru a treia oară, spuse ea înfiorându-se. Ar fi trebuit să devenim parteneri după nuntă. Eu aveam... banii, în clipa în care eu nu mai puteam deveni un adevărat partener, Roger nu a dorit să devină un bărbat „întreținut”, așa că a anulat căsătoria.

În adâncul sufletului ei nu reușea să creadă că îi spusese toate acestea omului care cauzase acest dezastru în viața ei. Dar ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era ca Miles să afle cât de mult o afectase. Mândria lui ar fi fost flatată să afle ce reușise să producă o simplă invitație din partea lui.

— N-am știut niciodată că trebuia să devii avocat, spuse el.

Ea își încleștă maxilarele. Nimic de genul: „*O, îmi pare rău să aud asta*” sau „*A fost un prost*”. Nicio urmă de compătimire. La ce s-ar fi putut aștepta de la o persoană fără caracter? îi ruinase viitorul și plecase vesel pe drumul lui.

— Da, am urmat Facultatea de drept. Am și absolvit. Ochii lui se întunecară.

— Ascuți lama aceea.

Catherine răsuflă adânc, încercând să se calmeze. Nu avea de gând să se facă din nou de râs.

— Să spunem doar că nu-mi amintesc de acea perioadă cu bucurie și urale.

— Ne depărtăm de subiectul principal care este: Hai să dansăm.

— Nu, spuse ea încercând că nu intre în panică. Ar trebui să discutăm despre Wagner Oii și codicilul bunicului meu.

— Asta este părerea ta. Opri o altă chelneriță apoi, luând paharul din mâna lui Catherine, îl puse pe tavă. Alături de al lui.

— Dar nu terminasem, spuse Catherine, fascinată de mișcările lui.

— Acum ai terminat.

Apucând-o de cot o duse spre ringul de dans. Ea îl urmă fără comentarii știind că orice împotrivire ar părea prostească. Minteia ei căuta cu înfrigurare o scuză. Fără rezultat.

— Ajută-mă, Doamne, murmură ea.

— Ce? întrebă Miles. Nu te-am auzit.

— Miles, nu cred că...

În timp ce ei se apropiau de ring, muzica se schimbă de la ritmurile îndrăcite de tobe și chitare la un cântec domol. Un cântec vechi. Catherine zâmbi oprindu-se la câțiva pași de locul ce îi inspira groază.

— S-a schimbat muzica, așa că...

— Nu contează. O luă în brațe și păși în mijlocul ringului de dans. Vom dansa oricum.

Ea nu mai putea să se opună. Trupul ei era lipit de al lui. Mâna lui se odihnea pe mijlocul ei, degetele apăsând-o spre el. Șoldurile lor se mișcau în același ritm. Îi ținea una dintre mâini la piept, cealaltă se sprijinea de umărul lui și îi trebuia toată voința ca să nu-l mângâie.

Sunetele deveneau tot mai vagi, ceilalți dansatori păreau să dispară din mintea ei. Fiecare nerv din corpul ei era tensionat din pricina apropierii... răsuflarea lui îi mângâia urechea... parfumul lui aducea valuri de căldură în sufletul ei... gura lui era atât de aproape încât ar fi putut s-o guste...

Fusese îngrozită la gândul că va trebui să danseze înfocată lambada cu el; bluesul era și mai rău. Lambada era doar sex fără tandrețe. Dar unduindu-se în ritmurile lente, trăia cu impresia că fac dragoste în fața tuturor... încet, un preludiu pasional pentru a testa rezistența autocontrolului înainte ca extazul să erupă.

— Ești atât de perfectă, murmură el. Știam că așa va fi.

Stropul de rațiune care îi mai rămăsese îi spunea lui Catherine să nu se piardă.

— Pun pariu că asta o spui tuturor femeilor.

El își ridică fruntea privind-o drept în ochi. Nu-i putea vedea expresia din cauza luminilor care fulgerau.

— Nu cred.

Ea râse, dar sunetul era asemeni unei căderi de pietre.

— Oferi niște mese de afaceri foarte impresionante, Miles.

El alunecă cu privirea între ei admirându-i corsajul.

— Tu ești un partener de afaceri foarte impresionant.

Un val de stânjeneală îi înroși fața lui Catherine în același timp cu arșița care îi invadase abdomenul. În acest ritm va fi în patul lui înainte de miezul nopții.

— Cred că o să mi se facă rău, mârâi ea, referindu-se la reacția necontrolată în legătură cu el.

Miles se opri imediat din dans și făcu un pas mai încolo, cu mâinile pe brațele ei. O privi insistent.

— Ți-e rău?

Ea realizează că o auzise și că avea impresia că nu se simte bine. Era porțița de scăpare.

— Da, zise ea, lăsându-se moale în mâinile lui. Fumul... stomacul meu...

— În regulă. Mergem acasă. O conduse în afara ringului de dans spre ieșire.

Catherine îl urmă în tăcere. Se întâmplase o minune. Cerul îi ascultase rugămințile.

La ea acasă au ajuns în timp record. A mai fost doar un mic obstacol la ușa ei.

— Rămân până te simți mai bine, spuse Miles. Gestul lui amabil chiar îi făcu stomacul să se strângă.

— Apreciez oferta dar cred că o să-mi revin cu un pic de odihnă. M-a dat gata tot fumul acela. Așa cum ți-am spus și în mașină sunt alergică.

— Știu și eu. Se încruntă privind-o într-un fel pe care l-ar fi invidiat și Sherlock Holmes. Trebuie să recunosc că nu pari atât de pierdută ca pe ringul de dans.

„Mulțumesc lui Dumnezeu pentru lumina slabă”, se gândi Catherine. Deschise numeroasele yale.

— Mi-a făcut bine aerul curat. Îmi pare într-adevăr rău.

— Nu-ți face probleme, spuse el fluturându-și mâna.

— Noapte bună, Miles.

— Noapte bună, Catherine.

Ea închise ușa rapid pentru a nu-i lăsa posibilitatea s-o sărute. Dacă l-ar fi lăsat s-o facă, el și-ar fi dat seama cât de bine se simțea ea. Își apăsă urechea pe lemnul tare al ușii ascultând pașii lui ce se îndepărtau, apoi se întoarse răsuflând ușurată. Fusesse o scăpare miraculoasă. Experiența din această seară nu trebuia repetată.

Data viitoare nu va mai accepta o cină de „*afaceri*” cu Miles.

Odată luată hotărârea, merse la culcare.

Lucrurile nu ieșiseră chiar cum se așteptase, cugetă Miles, dar seara se dovedise extrem de profitabilă.

Își puse mâinile sub pernă și fixă tavanul. Oftând, remarcă faptul că nu acesta era patul în care sperase să-și petreacă noaptea. Dar, în ciuda acestei neconcordanțe, nu putea să nege că făcuse un oarecare progres cu Catherine în acea noapte. Își deschisese sufletul în fața lui, mai ales în privința căsătoriei ratate.

Făcu o grimasă amintindu-și de logodnicul dispărut. Bastard prost și mândru! L-ar fi plăcut să-l aibă chiar acum în față pe cel care-i ruinase viața lui Catherine. Mike Tyson i-ar fi invidiat rezultatul. Fusesse întotdeauna de părere că

ea merită mai mult și nu dorise niciodată ca ea să fie rănită. Probabil că se simțise atât de umilită!

Dorința de a o proteja îl invadează cu putere. Nu se așteptase să simtă asta față de ea. Nu părea femeia care să aibă nevoie de protecție. Se întreba cât de rănită fusese cu adevărat.

În ciuda lejerității comportamentului față de ei în această seară, presimțise niște bariere gata să apară. Va dura mult să-i câștige încrederea. Poate că bunica lui era cea mai bună cale de a o ajuta pe Catherine să găsească codicilul. Zâmbi.

Va fi interesant de văzut cât de recunoscătoare va fi ea pentru asta.

Catherine examinează cu atenție oglinzile retrovizoare, apoi conduse furgoneta spre tufe. Micul vehicul își croia drum printre arbuști sfărâmând mlădițe sub roțile late. Își ceru iertare în tăcere pentru ceea ce distrugea dar știa că pădurea îi va acoperi urmele în mai puțin de-o săptămână.

Crezuse că somnul va veni repede după grăbita despărțire de Miles. Dar se răsucise cu el în gând mai tot timpul. În primele ore ale dimineții se hotărâse că dacă tot nu putea adormi, măcar să aibă grijă de următoarea acțiune a Protectorului Pământului.

Naiba să-l ia pe Miles, se gândi. Seara trecută îi turnase foc în sânge. Aproape că-și pierduse controlul. Dacă nu i-ar fi scăpat acele cuvinte...

Miles ar fi capabil s-o rănească și apoi să plece fără a privi înapoi. Sub înfățișarea lui fermecătoare, se ascundea un calcul rece. Era interesat de ea doar din cauză că prima dată ea i se refuzase.

Se gândea că el are ceva în gând în legătură cu Wagner Oii. Pe cine credea el că păcălește cu întrebările alea inocente? El era bancherul. El trebuia să știe ce face unchiul ei. Putea să-și parieze leafa că el este mână în

mână cu Byrne.

Ajunse la gura râului mai repede decât se așteptase și fu nevoită să tragă de frână chiar lângă marginea abruptă.

Furgoneta greoaie se opri. Catherine coborî și inspectă obiectivul. Se afla la jumătate de kilometru depărtare de zona unde se găsea secția ce producea chimicale a companiei Wagner, în afara Philadelphiei. Cu o săptămână în urmă, primăria detectase scurgeri de deșeuri undeva mai sus de gura râului, aproape de oraș. Erau prea multe plante de-a lungul-malurilor și nu fusese descoperit vinovatul înainte ca toxinele să fie luate de apă.

Dar Catherine zâmbi. Protectorul Pământului îl cunoștea pe cel responsabil.

Se sui înapoi în cabina furgonetei mulțumită că în ciuda încărcăturii mașina era ușor de manevrat. Dădu cu spatele, grijulie, apoi intrând printre arbuști se apropie cu precauție de mai.

Coborî din cabină și merse în spatele autovehiculul, fredonând Eroica. Ajunsă la uși, apăsă un buton.

Remorca începu să se ridice până ajunse într-un unghi de patruzeci și când de grade.

Continuând să fredoneze, apăsă alt buton.

Deșeurile căzură din furgonetă drept pe mal, aproape atingând apa. Malul va ceda datorită greutateii... dar nu înainte ca ea să dispară ascunsă de o conductă a uzinelor Wagner.

Catherine luă o lopată din cabina furgonetei și intra în apa nu foarte adâncă. Noroiul proaspăt îi murdări bocancii, dar ea fluieră nepăsătoare, împrăștiind pământul moale. Pentru decor. Își aminti să-i anunțe pe cei de la EPA, primăria orașului și presa. Trebuia apoi să scape de această pereche de încălțări. Nu vor mai putea fi purtați când va termina treaba.

Chicoti. Va fi interesant de văzut ce reacție va avea Miles la ultima ispravă a Protectorului Pământului.

Abia aștepta să afle.

4

Ajunsa înapoi acasă, răsuflă ușurată. A juca rolul unui comando de poluare era o extenuare nervoasă.

Își privi bocancii. O urmă subțire de soluție albă îi înconjura gleznele. Era evident că planul ei mergea și că deșeurile începuseră să se corodeze. Strâmbând din nas se întreba cum își va scoate încălțările fără să le atingă. Nu avea de gând să ridice mocheta pentru a ajunge la bucătărie unde ținea mănușile de protecție. Dar nici nu avea de gând să atingă pielea infestată.

— Bună treabă, murmură, dorindu-și să fi intrat prin garaj.

Se auzi soneria. Îngheță sub un val de panică. Nu se poate să fi fost deja descoperită!

Se strădui să gândească logic. Furgoneta fusese închiriată de la o benzinărie dintr-un cartier mărginaș. Nu, nu aveau cum să fi aflat atât de repede despre ea. Și apoi nimeni nu putuse afla încă despre sursa de poluare.

Soneria se auzi din nou și cineva bătuse în ușă, aproape spărgând-o.

— Catherine! strigă Miles.

Toată logica fugi din mintea ei.

Iar soneria țiuia de parcă el se așezase pe ea.

— Catherine, ești bine? Catherine, răspunde-mi! Catherine!

Ea bombăni o înjurătură întrebându-se dacă poate scăpa prefăcându-se că nu este acasă.

— Catherine!

— Ce-i? țipă ea din reflex, înjurând iarăși dar cu voce tare.

Sunetul soneriei încetă imediat. Liniștea de la ușă

părea asurzitoare. Într-un sfârșit, Miles întrebă:

— Ești bine?

— Da, sunt bine, strigă ea. Aștepta îngrozită cererea lui de a-i deschise pentru a o duce la închisoare pentru totdeauna.

Încă un lung moment de tăcere.

— Am telefonat mai devreme dar nu mi-a răspuns nimeni.

— Eram... la baie.

— De ce?

— Tu de ce crezi? Părea foarte nedumerită și inocentă.

— A! Pot să intru?

— De ce?

— Să mă asigur să ești bine.

— Dar tocmai i-am spus.

— Catherine, Am venit până aici pentru că ți-a fost rău azi-noapte. Ea simți exasperarea din vocea lui. Acum lasă-mă să intru ca să mă conving că ești bine.

— Oh! Înțelese în sfârșit că el venise din politețe. Aruncă o privire spre blugi, pulover și bocanci. O singură privire și el ar fi descoperit adevărul. E

Foarte drăguț din partea ta, Miles. Apreciez că ai venit până aici dar mă simt foarte bine în dimineața asta. Ți-am spus de aseară că era destul să iau o gură de aer curat și să mă odihnesc...

— Atunci de ce nu deschizi ușa?

— A... sunt dezbrăcată.

— Nu-mi pasă. Vreau doar să mă asigur că ești bine. Arătai groaznic aseară. N-ar fi trebuit să te las singură.

„Ți-ai găsit când să te porți ca un gentleman”, se gândi ea.

— Zău, Miles...

— Deschide ușa asta blestemată. Altfel nu plec.

Și avea de gând să se țină de cuvânt. Ea intră iarăși în panică. Ce va face acum?

— Of... bine... așteaptă puțin.

Se răsuci fugind spre bucătărie, aruncă bocancii pe ușa garajului, blestemă pentru că uitase să-și pună mănușile, își spală mâinile, apoi urcă scările, tot în fugă, spre dormitor. Își sumecă blugii, îmbracă un halat de velur și coborî. Respiră adânc pentru a se calma, zâmbi cu mulțumire și deschise ușa.

Miles năvăli înăuntru.

Catherine aruncă o privire afară încercând să vadă poliția, gărzile de securitate, cel puțin un uriaș doberman, orice care să însemne o ambuscadă. Uimirea ei era evidentă.

— Știam eu! exclamă Miles privind-o cercetător.

— Știai ce? spuse ea cu voce pierdută.

— Uită-te la tine, transpirată și încălzită. Știam că ar fi trebuit să rămân cu tine noaptea trecută.

Ea își trecu mâna peste obraz și realizează cu uimire că pielea îi era umedă. Haina de casă cu greutatea ei nu-i era de niciun ajutor. Dar era mai bine așa, ca el s-o creadă bolnavă, decât să descopere ce făcuse în realitate.

— Este doar un început de gripă, zise ea.

— Gripă! Eu credeam că este alergie.

— Alergie. Gripă. Își flutură mâna. Câteodată încep la fel. Știi cum e.

— Păi, ar trebui să fii în pat. O luă de braț și o conduse în sufragerie.

— Eram în pat, spuse ea încet, până să încerci tu să dărâmi ușa. Să nu mai faci una ca asta nici unei femei din oraș. Scoatem pistoalele și zburăm creierii unora pentru mult mai puțin.

— Ai o armă? întrebă el.

— Nu, nu fi ridicol. Încercam să-ți atrag atenția că m-

ai speriat de moarte. Se sprijini cu putere pe călcâie când el încercă s-o răsucescă. Unde mergem?

— Tu mergi din nou în pat.

Ea îi arată ușa.

— Așa voi face de îndată ce vei pleca.

El o întoarce iarăși spre scări.

— Tu mergi în pat, iar eu îți voi face un ceai.

Ea își trase brațul din mâna lui.

— Aș voi face când voi dori.

— Catherine!

— Miles!

Se priviră. Într-un sfârșit, Miles spuse:

— Treci în pat, Catherine. N-am timp de prostii.

— Păi de ce n-ai zis așa? M-ai văzut, acum pleacă...

În clipa în care el o ridică în brațe pe neașteptate, ea începu să țipe. Cu un gest grăbit își trase halatul peste pantaloni.

— Miles, asta este o prostie, spuse ea cu voce răgușită. Pune-mă jos și îți promit că mă duc înapoi în dormitor iar tu poți pleca la bancă.

— Și să pierd ocazia de a-mi dovedi puterea brațelor? întrebă el zâmbind. Niciodată. Degetele îi alunecară pe piciorul ei. Dacă n-aș ști aș jura că porți și alte haine pe sub halatul ăsta.

— Mi-a... mi-a fost frig. Zâmbi la răspunsul idiot dar. Nu găsisese altceva mai plauzibil. M-am îmbrăcat cu ceva mai gros decât halatul.

Zâmbetul lui dispăru.

— Ar fi trebuit să rămân.

Se descurcă bine cu scările. Catherine ar fi dorit să se zbată dar realizează că s-ar fi rostogolit amândoi pe trepte. Degetele uneia dintre mâinile lui erau mult prea aproape de sânii ei, iar nările i se umpluseră cu parfumul bărbătesc. Ceva se răsuci în sufletul ei. Încercă să-și țină

privirea spre balustradă dar cu colțul ochiului putea zări gulerul costumului alb, cămașa ca neaua. Pielea lui era netedă, dar putea jura că nu se bărbierise în acea dimineață. Se întreba de ce se simțea atât de fascinată de el.

— În care cameră? întrebă Miles când ajunseră în capul scărilor. Vocea i se asprise.

— Cea din față. Nici vocea ei nu suna mai strălucit.

În clipa în care el păși peste prag, ea simți intrusul. Îi permitea să intre în cea mai personală cameră, chiar dacă motivul era inocent. Acum se zbătu iar el o puse jos.

Miles privi în jur la draperiile înflorate și perdelele albe, la tapetul ales cu bun gust și biroul de lemn de cireș, la patul imens și confortabil. Un colț al plăpumii era ridicat ca pentru o invitație.

Catherine începu să transpire întrebându-se ce îi spunea camera ei despre ea. Poate chiar mai multe decât ar fi dorit ea ca el să afle.

— Pot primi acum ceaiul? întrebă din disperarea de a-l vedea plecat de acolo.

— Bineînțeles.

Fără alte cuvinte, Miles ieși din cameră.

— Da, se simte mai rău decât vrea să recunoască... Știu că există asistente... Nu, nu pot rămâne, bunico; am o întâlnire la bancă... Păi de ce crezi că te rog pe tine?

— N-am idee, răspunse Lettice pe un ton amuzat. Nu sunt asistentă. Dacă este atât de bolnavă cheamă Salvarea sau du-o la spital.

Miles strânse din dinți și începu să numere până la zece. Bunica lui era exasperantă... ca de obicei. Strângând receptorul telefonului din bucătăria lui Catherine spuse:

— Nu este pe moarte. Are doar gripă iar eu am nevoie să aibă grijă cineva de ea, să nu coboare din pat, să-i facă ceaiuri și alte mărunțișuri. Nu am timp să aranjez

pentru o asistentă. Deci vii?

— Mă uimești, spuse bătrâna. Vocea îi era atât de scăzută de parcă ar fi ar fi vorbit cu sine. Adăugă cu voce tare: Bine, vin.

— Minunat. Zâmbi satisfăcut și închise telefonul.

Ceainicul începu să fluiera și el stinse focul. În timp ce pregătea o ceașcă de ceai o pereche de bocanci murdari îi atrase privirea. Ciudat, se gândi. Înotase Catherine în lapte? Urmele albicioase păreau proaspete. Realiză că ușa unde se aflau bocancii ducea către garaj și se întreba de ce lăsase ea încălțările murdare de această parte a ușii în loc să le fi pus în garaj.

Ridicând din umeri, își propuse s-o întrebe dacă dorea să-i ducă el. Zâmbi gândului că va reuși s-o bine dispună când îi va spune că o va ajuta să găsească codicilul.

Totuși își dori să fi rămas cu ea seara trecută. Cu siguranță că îi fusese rău întreaga noapte. El fusese de-a dreptul panicat încercând să dea de ea la telefon și auzind doar răspunsul mecanic robotului. Iar când mai târziu îi văzuse chipul palid se simțise și mai vinovat. Data viitoare se va lăsa condus de instinct nu de Catherine. Dar între timp va avea grijă de ea. Îi făcea chiar plăcere.

Aruncă o privire prin bucătărie și prin frigider ca să se asigure că în cazul în care ea ar fi dorit să mănânce existau alimente potrivite pentru un bolnav. Fără să știe prea bine ce înseamnă asta scoase o portocală, niște pui rece și un borcânel cu iaurt cu zmeură, apoi umplu o farfurioară cu fursecuri. Se întreba dacă era destul și adăugă două banane.

— Cred că asta este, murmură punând totul pe o tavă.

Când ajunse înapoi în dormitor toate gândurile i-o luară razna.

Catherine stătea pe pat cu păturile trase până la mijloc. Halatul dispăruse, iar în locul lui ea îmbrăcase o cămașă de noapte de culoarea lavandei. Corsajul era în întregime din dantelă, mai mult descoperind decât ascunzând. Orice bărbat și-ar fi dorit să-ți plimbe degetele pe arabescurile pe care apoi le-ar fi îndepărtat cu un singur gest. Părul cu reflexe arămii îi înconjura chipul iar pielea avea reflexe translucide asemeni porțelanului fin.

Doar bolnavă nu arăta.

Îi privi la rândul ei lung cu ochii întunecați în care el nu putea citi nimic, apoi își ridică învelitorile până sub bărbie cu un gest pudic. Vraja se rupse. Miles înaintă până lângă pat și puse tava la ea în poală.

Sprâncenele lui Catherine se ridicară.

— Parcă trebuia să primesc o ceașcă de ceai.

— Este acolo. Arată spre obiectul nedumeririi ei, așezându-se cu grijă pe marginea patului. Pentru o secundă picioarele ei îi atinseră șoldul, apoi ea și le trase la o parte. Am chemat-o pe bunica. Vine să aibă grijă de tine.

Ochii lui Catherine se măriră și ea scoase un sunet ciudat.

— La naiba, Miles! Nimeni nu ți-a dat dreptul să faci asta.

Era rândul lui să se mire.

— Ce altceva puteam face? Nu poți sta singură când ești bolnavă. Crezi că ar trebui să iei și niște medicamente pentru tuse?

— Nu tușesc!

Era evident că ea este un pacient încăpățânat. Auzise de astfel de cazuri. Totuși, ea tușea.

— Cred că mai bine chem un doctor...

— Nu! țipă ea la el iar tava aproape că alunecă.

El își frecă urechea.

— Nu sunt surd. Era doar o propunere, Catherine.

Ea se sprijini înapoi pe pernele ridicate.

— Du-te să-ți conduci banca, Miles. Te rog!

— Nu ai de gând să mănânci nimic? întrebă el încruntându-se.

Ea se strâmbă la el.

— Cred că nu, bombăni el ridicându-se. Luă tava și o puse pe noptieră pentru mai târziu. În timp ce se îndrepta spre ușă, Catherine îl strigă.

— Miles.

Se întoarce. Ea îi zâmbi dulce, părând palidă și vulnerabilă.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, răspunse zâmbind. A! Era cât pe ce să uit. M-am hotărât să te ajut să găsești codicilul scris de Allan.

— Tu... începu ea înghițind în sec.

El clătină din cap, încântat că îi făcuse o surpriză.

— Da. Cunosc pe cineva pe care mă pot baza să-l caute pe acel avocat. Nu te îngrijora, Catherine. Vin să te văd diseară.

Plecă lăsând-o să se mire mai departe. Cel puțin nu se va mai gândi la gripă.

— Alte bunătăți de la doctorul Kitteridge.

Intrând în dormitor, Lettice flutură punga mare și albă cu numele farmaciei pe ea. Catherine oftă lăsându-se pe perne. Ura să facă pe bolnava dar nu avea de ales.

Lettice desfăcu punga împrăștiind pe pat zece borcănășe diferite cu pastile. Aruncă o privire spre Catherine.

— Cred că încearcă să te omoare.

— Să știi că da, murmură Catherine. Deja aproape că o făcuse să aibă două atacuri de inimă în dimineața asta. Prima oară când apăruse pe neașteptate, iar a doua când îi

spusese de codicil. Ce Dumnezeu voia să însemne că o va ajuta să găsească hârtia? Alături de unchiul ei, el era cea din urmă persoană la care s-ar fi gândit ca voluntar pentru asta.

O descumpănise total. Mai întâi logodna ei dezastruoasă nu-i trezise nicio brumă de simpatie, iar a doua zi dimineată aproape că dă rămase ușa din cauză că era convins că este bolnavă. Se întreba dacă nu cumva Miles pune ceva la cale cu codicilul.

— Ei, pe care dintre otrăvuri vrei s-o încerci prima oară? întrebă Lettice.

Catherine nici măcar nu le privi.

— Pe niciuna. Nu sunt atât de bolnavă, Lettice. Seara trecută am avut o simplă reacție alergică la fum, iar azi de dimineată un guturai trecător. Miles a... înnebunit.

— Știu, draga mea, spuse bătrâna zâmbind satisfăcută. E foarte drăguț din partea lui.

Catherine trebuia să recunoască justetea vorbelor lui Lettice. Nu se așteptase ca Miles să facă atâta caz. Și acea tavă cu mâncare... Plină cu tot ce nu se dă unui bolnav de stomac. O singură privire și bietul om ar fi zburat practic spre baie. Zâmbi.

— Pari mulțumită.

Catherine își relua expresia serioasă.

— Nu trebuie să rămâi, Lettice. Pot să-mi port singură de grijă.

— Și să mă pomenesc cu nepotul meu mă urmărește pentru neglijență? S-o crezi tu!

„Ei, o încercare nu strică”, se gândi Catherine. Se întreba cum merge planul ei. Cât Miles o așteptase pe bunica lui ea dăduse telefoanele planificate. Anonime, bineînțeles. Mariana Tolliver, reportera de la Canalul 5 preluase imediat convorbirea cu Protectorul Pământului. Ce se întâmplase? Fuseseră deversate substanțe poluante?

Dorea cu disperare să afle. Trupul îi era obosit dar între Miles și activitățile de comando era prea ocupată pentru a dormi. Și apoi prietena ei nu avea de gând să plece atât de repede.

— Ce spui de o canastă? întrebă Lettice parcă citindu-i gândul. Un dolar un punct.

— Jucăm, răspunse Catherine zâmbind.

Miles o revăzu pe Catherine mai repede decât se așteptase.

O privi insistent intrând în sala de conferințe a companiei Wagner pentru a doua ședință de urgență în două zile. Bunica lui era chiar în spatele

Catherine era îmbrăcată impecabil, într-un costum de un galben pal. Pielea ei părea sănătoasă, fără paloarea oboselii, dar fardul nu reușea să acopere privirea întunecată. Chiar dacă acum era după-amiază și ea se odihnise toată ziua nu însemna că este destul de restabilă pentru a veni aici.

Miles se ridică și înaintă spre ele.

— Catherine, du-te acasă. Ești bolnavă.

Ea nu schiță niciun gest.

— Mă simt mult mai bine. Cum aș putea să nu fie așa după toată mâncarea și medicamentele pe care mi le-ai trimis? Păcat că nu ai trăit în Evul Mediu, Miles. Ai fi vindecat ciurma de unul singur.

— Sau ai fi ucis victimele cu medicamente, adăugă Lettice.

Catherine chicoti și merse spre rudele ei. Miles își privi bunica.

— Tu ar fi trebuit să ai grijă de ea...

— De ce crezi că am venit aici? îl întrerupse bătrâna. Iar dacă ea este bolnavă atunci eu sunt Papa. Am pierdut patru sute de dolari la canastă.

El rămase cu gura căscată.

— Patru sute!

— Nu fi atât de șocat. Oricum îi donez societății Pământului verzi. Asta a fost înțelegerea.

— Dacă tot suntem aici cu toții, spuse Byrne cu voce ridicată din celălalt capăt al încăperii, am putea începe. Lettice va trebui să pleci.

— S-o crezi tu! Declară cea interpelată și se așează sfidătoare pe un scaun chiar în fața lui. Catherine nu se simte bine iar eu am venit să am grijă de ea.

Miles știa mai bine. Bunica lui ura doar să piardă evenimentele.

Byrne spuse pe un ton pițigăiat de enervare:

— Voi chema garda de securitate să te conducă în cazul în care nu pleci de bunăvoie...

— Iar tu nu-ți mai vezi lungul nasului, i-o reteză Lettice. Cineva ar fi trebuit să-ți amintească de bunul simț încă de acum câțiva ani.

— O, tu... încercă Byrne.

— Unchiule Byrne, spuse Catherine calmă, nu cred că Lettice va divulga secretele companiei. Aș dori să rămână.

— Rămâne, anunță Miles așezându-se lângă Catherine, distras pentru moment de parfumul ei care îl învăluisese. Ședințele astea de urgență deveniseră o iritare, doar prezența ei făcându-le suportabile. Chiar mai mult decât suportabile.

— Oricum, Lettice știe totul despre subiect, adăugă Catherine. Era cu mine când a sunat mătușa Sylvia să mă anunțe despre ședință. Zâmbi inocentă. Aș fi ratat-o dacă Sylvia nu telefona. Să înțeleg că Protectorul Pământului a lovit din nou?

Miles zâmbi la aluzia ei subtilă în legătură cu omiterea ei de pe lista participanților la întâlnire. Bunica lui avea dreptate. Ținuta ei, trupul încordat, toate

dovedeau că se restabilise. În poziția în care stătea ei sânii atingeau tăblia mesei. „*Norocoasă masă*”, se gândi el. Miles avea sentimentul că citise foarte atentă „*Strategia companiei...*” și că îi pregătește unchiului ei un răspuns pe cinste. Se așează mai bine în scaun pentru a savura înfruntarea, nedezipindându-și ochii de la Catherine.

Byrne își încordase maxilarele ca un buldog în încercarea de a-și impune autoritatea. Fără efect.

— Nebunul a blocat gura râului aproape de fabrica de chimicale, apoi a anunțat lumea de ispravă.

— Cei de la EPA au descoperit substanțe poluante, adăugă Sylvia. Se pare că ele provin de la o conductă a noastră erodată din cauza vechimii.

— A fost o întâmplare neprevăzută, exclamă Byrne. Conducta aceea nu fusese inspectată de ani de zile.

— Care este finalul? Întrebă Miles, știind că violarea apelor va costa destul.

— Nu ne-au anunțat încă. Byrne schimbă subiectul. Acum mass-media sunt pe capul nostru.

— Încă mai este timp pentru o declarație, interveni Catherine.

— Pe care ar fi fost bine s-o facem de data trecută, adăugă Miles. Ea se întoarse să-l privească, iar el zâmbi simțind că ei doi sunt o echipă. Ea era atât de aproape încât tot ce avea de făcut era să întindă mâna și... Rezistă tentației și continuă: Allan ar fi răspuns rapid. Asta ar fi fost cazul s-o facem de ieri. Și este ceea ce trebuie făcut astăzi.

— Dar ce spunem? Se vaită Byrne.

— Că recunoaștem responsabilitatea companiei pentru cele întâmplate, zise Catherine. Că vom repara conducta și că un asemenea incident nu se va mai repeta. Privi spre ceilalți membri ai consiliului. Fața ei era luminată de un zâmbet vag în clipa în care adăugă: Cred

că ar fi și mai bine dacă am anunța câteva măsuri specifice pentru îmbunătățirea mediului...

— Nu, urlă Byrne.

— Atunci Protectorul Pământului va lovi iarăși.

Miles se încruntă. Ceva din intervenția lui Catherine îi trezi bănuieli. Nu era o premoniție ci mai degrabă o... siguranță. Frânturi de imagini îi năvăliră în minte: Catherine încercând să găsească un codicil care ar salva un Teren de la a deveni teren minier, insistența ei pentru măsuri de protecția a mediului, calmul cu care întâmpinase vestea despre Protectorul Pământului de la prima ședință când toată lumea era panicată. Lângă toate acestea se afla și imaginea bocancilor și cei patru sute de dolari donați societății ecologice.

Nu, se gândi el, alungând ridicola idee. Credea el că Protectorul Pământului este un salariat al companiei Wagner dar să ajungă s-o bănuiască pe Catherine era cam mult. O fi fost ea o încăpățânată dar nu era proastă.

Cea la care tocmai se gândea se ridică de pe scaun. Miles știu că se pregătește să-și facă o ieșire splendidă. Partea asta îi plăcea cel mai mult.

Ea îi privi o dată pe cei de la masă.

— Această companie trebuie să răspundă și să dea dovadă de bună credință față de cetățenii care se interesează de acest incident. Altfel vom fi martori la falimentul lui Wagner Oii. Dacă asta este ceea ce doriți, fiți încăpățânați. Dar vă garantez că asta nu-l va opri pe Protectorul Pământului.

Împinse scaunul în spate și ieși din cameră. Lettice se ridică și ea, își aranjă bluza, apoi își urmă pacienta. Regina Angliei și prințesa Daiana nu și-ar fi putut face o mai bună ieșire, se gândi Miles.

Numai dacă bănuielile nu i-ar fi revenit în minte cu mai multă insistență!

Fierul nu fusese niciodată atât de cald, se gândi Catherine în timp ce se târa pe lângă gardul uzinei. Brațele îi tremurau din cauza efortului de a trage trupul după ele. Această noapte promitea la fel de puține ore de somn ca și cele dinainte dar trebuia să facă față.

Unchiul Byrne va avea dovada forței Protectorului Pământului. Rezultatul va fi măreț.

Ideea de măreț i-l aduse brusc în minte pe Miles. Încercă să-l gonească din gândurile ei, dar imaginea lui se încăpățâna să rămână acolo. Felul în care avusese grijă de ea crezând că este bolnavă o mișcase mai mult decât îi plăcea să recunoască. O susținuse și la consiliu. La amândouă. Totul era atât de neașteptat... iar ea era puțin confuză din pricina lui.

Singurul lucru de care era sigură era reacția trupului ei la apropierea lui. Stătuseră alături în sala de conferință și mai că nu se putuse concentra. Ba chiar mai rău; îi privea încontinuu mâinile amintindu-și-le pe trupul ei.

— La naiba! bombăni ridicându-se în picioare. Refuza să se mai gândească iarăși la el, apoi se întrebă de ce nu trecuse pe la ea în acea după-amiază. Doar promisese.

Își jură iarăși realizând în acea clipă cât de repede călcase primul jurământ. Mai bine s-ar concentra la ceea ce avea de făcut în acea noapte. Începu să alerge spre o clădire micuță de la marginea rafinăriei. Schimbul de noapte nu avea cum să ajungă până aici, iar paznicii mai aveau o jumătate de oră până la rond. Se întrebă dacă tot acest personal cunoaște conținutul acestei clădiri. Era convinsă că până și unchiul ei uitase despre sistemele de închidere ale uzinei pentru cazuri de incendii... De când Byrne ordonase o reducere a inspecțiilor de siguranță acest loc micuț era aproape uitat.

— Ei, bine, bombăni când ajunse la marginea zidului de cărămidă al clădirii. Folosi o cheie specială și intră. Ușa

se închise în spatele ei, iar ea se întoarse speriată, la gândul că se blocase înăuntru. Cheia nu putea fi folosită decât pe o singură parte a broaștei. Încercă sistemul clanței și oftă ușurată când aceasta se răsuci.

Îndreptându-și atenția spre o serie de valve și conducte, începu operațiunea de închidere. Se luptă din greu cu roțile mari de fier, prea grele și prea ruginite pentru brațele ei. Când termină, tremura din tot corpul. Cel puțin a doua parte era mai ușoară. Răsuci rapid micile butoane ale sistemului, știind că închiderea acestora va atrage blocarea utilajelor din întregul sector unde se afla ea acum. În loc să călătorească prin conducte spre râu, petrolul va rămâne în tancuri. Vor căuta multă vreme fisurile înainte să-și reamintească cineva de această clădire.

— Ei bine, murmură iarăși în drum spre ușă.

O deschise și... se pomeni față în față cu Miles.

5

— Tu...!

Miles nu reuși să spună decât primul cuvânt dintr-o întreagă tiradă înainte ca ea să apuce să iasă din clădire.

— Nu acum, idiotule! șopti ea împingându-l din fața ei grăbită. Vin paznicii!

El făcu un pas înapoi, uimirea și indignarea învăluindu-l cu aceeași rapiditate cu care ea se îndepărta în fugă. Într-un fel se așteptase la una ca asta.

Pentru ca uimirea lui să fie deplină, ea se întoarse brusc, fugi înapoi și înșfăcându-l de braț îl trase după ea.

— Vrei să fi prins pe post de Protectorul Pământului? Haide!

Miles începu să alerge în mod automat, uitând pentru o vreme de orice altceva. Apoi se opri.

— Așteaptă puțin, la naiba! exclamă el.

Din cauză că avea încă mâna încleștată pe brațul lui,

Catherine fu nevoită să se oprească în același timp cu el.

— Ai înnebunit? se răsti el. Cum dracu' poți face asta propriei tale companii? Și ce anume ai făcut exact? Vreau răspunsuri și le vreau...

— Nu acum, Miles! Catherine încercă să respire. În lumina becurilor de neon, ochii ei plini de teamă păreau imenși. Se întoarse spre gardul aflat la câțiva zeci de metri mai departe și începu din nou să alerge, strigând peste umăr: Paznicii vor ajunge aici în câteva clipe! După ce ieșim, îți promit o explicație. Acum hai o dată!

El porni în urma ei hotărât s-o aducă înapoi pentru a repara orice ar fi fost ceea ce făcuse. Nu putea crede că ea este Protectorul Pământului. Așteptase în mașină toată după-amiaza pândindu-i casă, neîncrezător în bănuielile pe care le avea. Văzuse mașina ei ieșind din garaj la miezul nopții, dar tot nu crezuse. Și o urmărise la rafinărie, pe sub gard, și spre acea mică incintă, tot neîncrezător în ceea ce ochii lui vedeau.

Ea ajunsese la gard, apoi se strecură pe sub el, străduindu-se să nu intre sub lumina reflectoarelor. Sărind în picioare, ridică sârma mai sus.

— Hai odată!

El se târî pe burtă simțind oțelul galvanizat zgâriindu-i picioarele și spatele. Dacă elegantul costum pe care îl purta va supraviețui acestei încercări își promise în gând că nu-și va schimba niciodată croitorul. În clipa în care se ridică în picioare, Catherine îl înșfăcă iarăși de braț, trăgându-l spre bezna de dincolo de luminile rafinăriei.

De îndată ce întunericul îi înghiți, ea îi eliberă mâna, începând să alerge mai repede. Miles înțelese brusc faptul că acum ea încerca să scape de el. Se aruncă spre ea trântind-o la pământ.

Se prăbușiră cu o bufnitură puternică. Nu lăsă până

ce, în ciuda strădaniei ei, nu reuși s-o țintuiască cu fața la sol. Ea continuă să se smucească dar fără rezultat. El nu reuși să ignore total dorința instinctivă de a cuceri dar se strădui să-și amintească motivul real al luptei: Protectorul Pământului și Wagner Oii. Într-un sfârșit ea renunță dar respira din ce în ce mai greu.

— Dă-te jos! spuse cu voce sacadată. Cântărești... o tonă.

El se ridică ușor pentru a micșora apăsarea... Brusc, Catherine se răsuci într-o parte, gata să scape. Blestemând se așează călare pe spatele ei.

— Ți-ai călcat promisiunea unei explicații, țipă el, încercând cu disperare să scape de vraja care îl învăluise realizând că stă pe cele mai intime părți ale trupului ei.

— Și ce dacă?

— Catherine, nu te juca cu mine, zise el supărat. E clar, tu ești Protectorul Pământului, cea care face mici porcării pentru a salva lumea și care dă cu tifla familiei; toate în același timp. Acum, ia spune-mi tu ce mică porcărie ai pus la cale în acea clădire?

— Nimic.

— Catherine!

— N-am apucat să fac nimic! Ai apărut prea repede. În regulă?

Miles nu era chiar atât de naiv și îl enerva de-a dreptul că ea se aștepta să-i creadă povestea. Cel puțin nu negase că ea este Protectorul Pământului. S-ar fi simțit și mai jignit.

— Dacă nu-mi spui, continuă el, jur că te voi târî înapoi la rafinărie și că vom sta acolo până vei repara orice vei fi făcut.

Ea își întoarse capul spre el.

— Ești nebun? Sunt paznici peste tot! Am fost deja destul de norocoasă că am intrat și am ieșit de acolo fără

probleme. Și, Miles... nu cred că vrei să fii prins alături de Protectorul Pământului. Sau nu te-ai gândit încă la asta?

El înțelese că nu va scoate nimic de la ea. Era pregătită să fie martirizată pentru cauză. Primele dintre cele trei escapade ale ei se dovediseră stânjenitoare dar inofensive. Se părea că va trebui să creadă că și aceasta era la fel.

Își aminti îngrijorarea pe care o simțise în acea dimineață când o credea bolnavă. Furia puse stăpânire pe el când își dădu seama că ea blocase gura râului în acea noapte când el o compătimea, crezând că zace în pat cu febră. Îl luase drept fraier. Din nefericire, un câmp pustiu nu era cel mai potrivit loc pentru o mărturisire, fie ea și smulsă cu forța. Dar va obține el un răspuns!

— Măcar spune-mi de ce, Catherine?

— De ce, ce?

— De ce faci asta?

— De ce fac ce?

Îl irita teribil ezitarea ei. Era prea conștient de moliciunea trupului ei și de nevoia de a avea o singură dată măcar un avantaj asupra ei. Bombănind o înjurătură, o ridică în picioare și o trase spre mașina lui, ținându-și brațele strâns în jurul ei. Picioarele ei se împleticiseră, dar el nu se opri.

— Miles, ce faci? izbucni ea luptându-se.

— Te conduc acasă.

Ajunseră la mașinile parcate în afara drumului lângă un pasaj. Se încruntă privindu-le, apoi se hotărî. Cu o mână își desfăcu cravata reușind în același timp s-o țină pe Catherine aproape de el. Folosi fâșia de mătase pentru a-i prinde încheietura mâinilor împreună. În tot acest timp se luptau; fiecare din alt motiv. Ea să scape, el să nu-i dea drumul. Miles cugeta cu umor că ar fi fost mai ușor să lege un taur furios.

— Promit că nu voi mai încerca să fug, spuse ea după ce el termină.

— Presupun că această promisiune este la fel de valabilă ca și cea în legătură cu explicația pe care mi-o vei da de îndată ce vom ieși din curtea uzinei. Un gând nebunesc răsări în mintea lui și o trase mai aproape. Ridicându-i brațele și le puse în jurul gâtului. Trupul ei se lipise de trupul lui. Miles zâmbi. Asta prezintă multe posibilități.

— Te simți mai bine și mai interesant acum? întrebă ea fixându-l cu privirea.

O sprijini cu spatele de mașină.

— Nu mă pune la încercare, Catherine.

Ea nici măcar nu clipi. Cu tot întunericul, Miles simți provocarea pe chipul ei. Aceasta, alături de atingerea dintre corpurile lor, aproape că erau prea mult pentru voința lui. Catherine era capabilă să omoare un bărbat slab de înger și aproape că îl zdrobise pe el. Își dădea seama că furia ei s-ar fi transformat în pasiune dacă ar fi cedat și ar fi sărutat-o. Dar după aceea Catherine s-ar absolvi pe sine cu scuza că el profitase de situație. O dorea din tot sufletul dar nu acum, nu în felul acesta.

Își scoase capul dintre mâinile ei și obrazul i se frecă de sânii plini, cu sfârcuri tari ce se simțeau în ciuda puloverului gros. Miles continuă să se minuneze de cât era de prost în timp ce deschidea portiera de pe partea dreaptă a mașinii.

— Suie în mașină, zise printre dinți.

— Dar mașina mea?

— Trimit pe cineva s-o ia.

— Dar...

O împinse pe scaun, trânti portiera, se sui la volan și porni cu viteză spre autostradă.

— Bine, spuse Catherine. Joc rolul prizonierei până

când ajungem acasă la mine...

— Acasă la mine.

Ascultă mulțumit oftatul ei.

— Nu merg la tine, anunță ea.

Miles zâmbi.

— Cine conduce?

— Miles, asta este scandalos!

— Nu mai scandalos decât a fost pentru mine să descopăr că tu ești Protectorul Pământului. Ai jucat un joc periculos și am de gând să-i pun capăt înainte să pățești ceva. Am hotărât că aventura din noaptea asta a fost cântecul lebedei pentru personajul pe care l-ai interpretat. Iar tu vei rămâne cu mine pentru mai multă siguranță.

Ea înghiți în sec cu furie. Tentația iubirii

Miles se feliicită în gând. Viața avea și părțile ei frumoase.

Catherine privi cum Miles trage draperiile, apoi cum verifică mesajele de pe robotul telefonic. Părul lui întunecat pieptănat de obicei impecabil era acum răvășit din cauza luptei dintre ei. Iar bretonul îi cădea în dezordine pe frunte. Arăta ca un adolescent. Ea își întoarse capul repede refuzând să admită cât de bine arăta el. Ținând seama de felul în care se purtase cu ea ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă era să se simtă atrasă de el. Încercă încă o dată să tragă de puternica legătură cu care el o prinsese de sertarul biroului și care o silea să stea pe podea cu spatele la piesa de mobilier.

— Nu ai niciun drept să faci asta! îi spuse pentru a suta oară.

— Cred că nu, o aprobă el. Dar nici tu nu aveai niciun drept să faci orice vei fi făcut la rafinărie.

— Haide, Miles, încercă ea pe un ton mai potolit. Nu crezi ce spui. Gândește-te la ce ar zice vecinii dacă ar vedea scena.

El zâmbi cu gura până la urechi.

— Ar ovaționa pentru că am prins inamicul public numărul unu.

Catherine se sprijini cu spatele de carpeta persană și își linse buzele. Era transpirată, hainele îi erau murdare, iar părul îi atârna în şuvițe umede în jurul feței. Dacă tot trebuia să rămână legată de un birou și să stea pe podea măcar să-și găsească o poziție confortabilă. Și să fie curată.

— Pot face un duș? întrebă.

— Oricând dorești, veni răspunsul lui. Dar, bineînțeles, va trebui să te spăl eu. Nu o vei putea face cum se cuvine cu mâinile legate. Eu unul sunt pregătit, dornic și foarte capabil să te ajut.

— Mulțumesc, nu, răspunse ea tăios. Miles, asta este de-a dreptul ridicol.

— Probabil. Dar nici nu te pot lăsa să te joci de-a Protectorul Pământului ori de câte ori dorești. Și mi-ai dovedit deja că nu pot avea încredere în promisiunile tale.

— Nu mă poți sechestra pentru totdeauna, spuse ea strâmbându-se.

— Dar ideea este tentantă. Se așeză lângă ea pe podea și toți mușchii ei se încordară la apropierea lui. Te-ai distrat de minune pe seama familiei tale pentru că nu te-au ascultat. Dar mai devreme sau mai târziu vei merge prea departe și cineva va fi rănit. Iar acel cineva vei fi tu.

Ea îl privi fix. Părea atât de sincer de parcă i-ar fi păsat ce se întâmplă cu ea. Scutură din cap ca să îndepărteze gândul prostesc. „*Grija*” lui era probabil motivată de teama de scandalul ce ar izbucni în cazul în care presa ar afla adevărata identitate a Protectorului Pământului. Titlurile articolelor ar reprezenta o adevărată stânjeneală pentru el.

— Ai de gând să mă torni lui Byrne?

— Nu. Chicoti sec. Cred că în clipa de față nici măcar nu ți-ar păsa. Nu, vei rămâne oaspetele meu pentru o vreme... cel puțin până vei mărturisi ce ai făcut în noaptea asta.

— Ți-am spus deja...

— Iar eu nu te-am crezut.

Ea își strânse buzele privindu-l doar în tăcere.

— Ce minunat să te am lângă mine pentru o perioadă mai lungă, Catherine! Mi-e foame. Capturarea teroriștilor mărește apetitul. Vrei și tu?

Ea scutură din cap, hotărâtă să înceapă o grevă a foamei până când el o va elibera. După o zi, el va intra în panică. Îi va da drumul imediat.

— Bine, spuse el ridicându-se.

— Vreau o cameră doar pentru mine, pretinse Catherine.

El zâmbi cu răutate.

— Doar dacă este a mea.

— Miles! Țipă ea în urma lui dar fără rezultat.

Așa ceva se întâmpla doar în poveștile cu pirați, se gândi ea, cu frustrare și panică. Se simțea asemeni unei eroine neajutorate legată în patul unui corsar. Deci când va apărea Errol Flynn s-o salveze? Era sigură că nu prea curând. Se afla la bunul plac al lui Miles Kitteridge.

Închise ochii începând să tremure. Se îmbărbătă spunându-și că el dorea doar s-o sperie cu acest prizonierat. Nu avea de gând s-o țină legată până va mărturisi. Nu se putea. El o va reține probabil până dimineată pentru a o speria.

Își lăsă capul pe spate, confuză din cauza lipsei de somn, obosită de cât se târâse prin noroi alături de el, obosită de tensiunea prin care trecuse. Era îngrijorată din cauza mașinii ei. Locul în care o abandonase nu era cel mai potrivit pentru a lăsa un autovehicul pentru mai mult

timp.

Dar cel mai tare o înspăimânta perspectiva de a rămâne singură cu Miles. A spune familiei ce știe despre ea nu era cel mai mare rău pe care el i-l putea face. S-o atingă, să stea lângă ea, asta era cel mai rău. Știa că în clipa în care el se va purta cu cea mai vagă urmă de emoție și tandrețe toată furia ei se va topi. Era prea vulnerabilă în ceea ce îl privea.

Își jură să rămână trează. Foarte trează.

Miles se înapoie în birou pășind cu grijă, balansând o tavă încărcată.

— Ți-am adus niște brânză și crutoane, începu el, apoi privi spre ea. Catherine respira regulat și părea să fi adormit cu fruntea sprijinită pe brațe. Dar cred că nu-ți este foame.

Așeză tava pe o măsuță, apoi ridică o sticlă de bere și un măr. Așezându-se comod pe canapea adăugă:

— Nu știi ce pierzi.

Îi răspunse un sforăit ușor.

— Mulțumesc pentru comentariu.

Sorbi din bere, mușcă mărul, gustul dulce și amar amestecându-se în gura lui. La fel ca gustul ei, se gândi el.

Catherine își revenea dintr-un somn greu.

Sărutări calde, dulci îi mângâiau obraji. Buze moi se apropiau de ale ei, se îndepărtau, reveneau, într-un joc excitant și insistent. Oftă în clipa în care aceste buze își adânciră sărutul, mișcându-se peste ale ei într-un ritm ce îi trezea toate simțurile la viață.

Limbile se întâlneau într-un dans domol, senzual. Mâini puternice îi alintau spatele, șoldurile. Catherine încerca să-l îmbrățișeze pe iubitul din vis dar nu-și putea mișca mâinile...

Amintirile nopții reveniră cu iuțeală.

Ochii ei se deschiseră brusc și întâlniră privirea

amuzată a lui Miles. Se smulse de lângă trupul puternic și cald de alături de ea dar nu ajunse departe.

Încheietura mâinii o aduse înapoi. Nu mai era legată de birou. Încheietura mâinii ei era prinsă de încheietura mâinii lui. Erau prinși unul lângă altul într-o năucitoare apropiere, pe canapea.

— Bună dimineața, zise el vesel.

— Miles, tu fiu de...

— ȚȚȚȚ, Catherine! Ce limbaj!

— N-am ajuns s-o spun, răspunse ea privindu-l încruntată.

— Dar o vei face.

— Poți să pui pariu. Își simțea capul greu ca după o beție. Ar fi dorit cu disperare să țipe la el, dar refuza să apară altfel decât calmă și rece în fața lui. Miles, nu pot crede că faci asta.

El își trecu degetele peste obrazul ei.

— Știu. Deșteptăciunea vine odată cu vârsta; ideile geniale o singură dată în viață. Poate de două ori. Îți amintești când te-am invitat în patul meu?

Cum oare ar fi putut uita, mai ales acum. Parfumul lui, cu aroma de mosc, o înconjura. Se simțea atrasă ca de un magnet de forța și căldura degajate de trupul ei. Încercând să nu cedeze tremurului senzual ce o înfiora se strădui să răspundă.

— Da.

— Și iată-te legată de mine. Zâmbi. Lucrurile nu stau chiar așa cum m-aș fi așteptat, dar am petrecut noaptea împreună.

— Sunt foarte impresionată. Apropo, ai de gând să mă lași legată tot restul zilei în timp ce vei fi la bancă?

— Dacă va fi nevoie o voi face. Sau poate că o voi chema pe bunica să mai stea cu tine.

— Lettice îmi va da drumul, spuse ea triumfătoare.

Miles chicoti.

— N-o cunoști prea bine. Această rugămintă o va măguli.

Părea atât de sigur de ce spunea, încât o puse pe gânduri. Avea oare dreptate? Privindu-l, știu că va merge cu această trăснаie zile întregi. Simțindu-se înfrântă întreabă:

— Ce vrei în schimb, Miles?

— Ce ai făcut noaptea trecută? întreabă el serios.

Catherine ezită o clipă.

— Tot ce voi spune este că urmările vor fi iritante dar nu vor face niciun rău.

— Nu este un răspuns mulțumitor.

— Atunci ne aflăm într-un impas.

— Eu pot să-i supraviețuiesc. Își trecu mâna peste brațul ei trimițându-i fiori în tot corpul.

— Nu mă poți lăsa singură în casă, spuse ea cu disperare. Dacă se întâmplă ceva? Dacă izbucnește un incendiu?

— Ți-am spus, o s-o chem pe bunica să stea cu tine.

— Nu există altă posibilitate?

El se gândi o clipă.

— Nu știu, zise încet. Dacă aș fi putut să te cred pe cuvânt...

— Am ceva principii, să știi, izbucni ea. Voi respecta orice înțelegere între noi.

— Aproape că te cred.

— Miles!

— Nu sunt sigur că Lettice va face pe baby-sitterul pentru totdeauna. Mărturisești?

— Nu. Oricum nu-ți va ajuta la nimic. N-ai putea explica niciodată cum de știi fără ca toată lumea să creadă că ești mână în mână cu Protectorul Pământului.

— De fapt sunt întins pe canapea alături de acest

personaj. Zâmbi gânditor. Totuși ai puțină dreptate.

— Păi dacă ești gata să faci un compromis voi face și eu.

— Ești de acord să stai cu mine și să nu încerci să fugi?

— Adică să locuiesc aici? În vocea ei suna alarma. Își dresе glasul.

— Cineva trebuie să aibă grijă de tine.

— Nu sunt un copil.

Mâna lui alunecă pe sub umerii ei trăgând-o mai aproape.

— Nu, murmură. Nu ești un copil.

Catherine își feri capul iar sărutul lui nimeri pe gât.

— Nu așa, Miles. Cât de bun este cuvântul tău?

— Cuvântul meu este perfect, răspunse el, retrăgându-se.

Ea își înăbuși un suspin de ușurare în timp ce mintea îi lucra de zor. Închiderea valvelor va fi descoperită în cel mult o zi sau două, deci nu va fi nevoie să mărturisească nimic. Prefera totuși să nu-și petreacă timpul încuiată în casa lui Miles

— Hai să vedem cât de perfect. Mă învoiesc să nu încerc să fug dacă promiți să te porți ca un gentleman.

El se încruntă.

— Nu sunt sigur că-mi plac condițiile tale.

— Nici mie ale tale, deci suntem chit.

— Pentru câtă vreme?

— Voi sta până în momentul în care va fi descoperită ultima lovitură.

— S-a făcut.

Miles acceptase târgul atât de repede încât ea se întrebă dacă nu cumva exista ceva ce-i scăpase. Gândul o înfricoșă.

— Te voi dezlega și vei merge cu mine la birou, spuse

el. De fapt vei merge oriunde voi merge și eu. Zâmbi. Vei fi o apariție la spălătorul bărbaților!

— Ți-am promis doar că nu voi evada! exclamă ea.

O trase spre el strivindu-i sânii de pieptul lui.

— Vreau doar o mică reasigurare pentru zilele următoare. După evoluția de noaptea trecută...

— În regulă! își continuă fraza în gând: „*Orice până voi fi dezlegată și cât mai departe de trupul tău*”. Nu avea încredere în propria persoană când se afla alături de el.

El o eliberă din îmbrățișare.

— Mă dezlegi acum? întrebă. Nu mi-am udat chiloții de când aveam cinci ani și aș vrea să păstrez recordul.

— Știi cum să strici cheful cuiva, se strâmbă Miles.

— Mulțumesc, răspunse ea zâmbind fericită.

Miles semna vraful de scrisori pe care secretara lui i-l lăsase pe birou. În acest timp, Catherine care stătea pe canapea părea cufundată în lectura unei cărți, părând imaginea perfecte inocențe. Dar el știa mai bine.

Își putea imagina zvonurile care circulau printre salariații băncii în legătură cu prezența ei ia el în birou. Secretara intrase și ieșise din birou pentru niște nimicuri de vreo patru sau cinci ori, dar adevăratul motiv era vizionarea. E! Personal nu lua în seamă părerile altora și era evident că și Catherine procedase la fel.

Deocamdată se ținuse de promisiune. Preferase să facă duș și să se schimbe de hainele murdare acasă la ea. El așteptase răbdător, încă pe jumătate îngrijorat de o posibilitate de evadare. Dar ea nu încălcase înțelegerea. De fapt, coborâse ducând o plasă cu schimburi.

Gândul că va fi alături de ea douăzeci și patru de ore pe zi îi făcea sângele să se încingă. Nu se va plictisi de prezența ei niciun minut; era sigur de asta. Chiar și acum, simpla ei prezență îl excita și îl emoționa. Vikingii trebuie că se simțeau la fel purtându-și prizonierele spre casă.

Probabil că era pe cale s-o ia razna, se gândea el. Cu toată bătaia de cap pe care ea i-o pricinuisese nu înțelegea de să se simte atât de bine în acel moment. Poate că nici nu dorea cu adevărat să afle.

— Apropo, spuse. Ea își ridică privirea de pe paginile cărții iar el continuă: Nu am primit încă niciun mesaj de la prietenul meu în legătură cu avocatul la care bunicul tău a făcut codicilul. Dar va apărea.

Catherine zâmbi neîncrezătoare.

— Iar când asta se va întâmpla, chiar voi ajunge să-l văd? Sau va dispărea?

— Nu exagera, Catherine, spuse Miles încercând să-și ascundă iritarea pe care vorbele ei o provocaseră. Spre deosebire de tine, eu nu mi-am călcat până acum cuvântul.

Ea roși înainte de a se întoarce la ceea ce citea.

El rezistă tentației de a-și cere scuze. Nu era nimic de scuzat, la naiba. Oricum, nu dorea să se certe cu ea. Pur și simplu nu dorea.

Promisese să se comporte ca un gentleman dar nu promisese că va rezista dacă ea încerca să-l seducă. Zâmbi. Dracu' să le ia de mărturisiri și codicile. Știa ce vrea și cu un pic de noroc va și căpăta. O mică amendare a târgului dintre ei. Era neîntrecut la capitolul imaginației.

Și odată ajunsă în patul lui se îndoia că o va lăsa să plece.

Cuvintele tipărite se amestecau între ele în timp ce ei îi veni o idee minunat de răutăcioasă.

Nu putea, totuși.

„*Ba da, poți*”, îi șoptea un mic diavol. Fusesese de acord să nu evadeze. Dar nu promisese că nu va mai fi Protectorul Pământului. Măcar pentru o misiune. Va ieși, va lovi și se va întoarce iar, înțelegerea va rămâne intactă. Era o găselniță perfect legală, deci ce ar fi putut face Miles?

Ar fi putut-o omori.

Îl privi cu coada ochiului. Era absorbit de ceea ce făcea. Sub aparența lui impecabilă, se ascundea un bărbat a cărui tărie făcuse din ea ce dorise.

— Miles, mașina mea, își aminti ea brusc de gestul cu care el îi luase cheile. Unde este mașina mea?

— În garajul menajerei mele. Soțul ei a adus-o azi-noapte. O vor aduce astăzi. De ce?

— Mă întrebam dacă ți-ai amintit.

El zâmbi.

— Am reușit în ciuda emoțiilor pe care mi le-ai provocat.

„*Ar fi minunat să-l pun cu botul pe labe*”, se gândi ea răutăcios.

— Mulțumește-le din partea mea.

— Bineînțeles.

Se întoarce la munca lui, iar ea luă o hotărâre.

Protectorul Pământului va lovi din nou.

6

— Vreau un dormitor doar pentru mine.

Miles se așteptase la această rugămintă toată după-amiaza. De fapt, chiar se mira că ea nu fusese făcută înainte de știrile de la ora unsprezece.

Catherine se răsuci pe scaun privindu-l. Expresia ei era politicoasă și încăpățânată.

— Miles, vreau un dormitor doar pentru mine, altfel târgul nostru cade.

— Nu ți-am spus nu, zise el pe un ton moale. Totuși, ceea ce se petrecea în sufletul lui nu era deloc o reacție calmă. Ultimul lucru pe care îl dorea era ca ea să se afle în alt dormitor în afară de al lui. Din nefericire, pe la jumătatea zilei realizase că între ei intervenise o răceală. Dacă nu va ceda acestei rugăminți, Catherine va pleca imediat. Mergi și alege unul.

— Mulțumesc.

Miles își reținu un geamăt privind-o cum se ridică. Îl furnicau palmele de dorință de a și le plimba peste trupul ei...

— Vin cu tine, spuse ridicându-se la rândul lui.

Catherine se întoarse ca arsă.

— Se poate avea încredere în mine că îl voi găsi singură.

— Mi-e urât fără tine, zâmbi el.

— N-am plecat încă.

— Era un gând, Catherine, iar o gazdă care se respectă nu-și lasă musafirii singuri.

— Nu sunt musafirul tău, ei un prizonier.

— Un gardian bun trebuie să se asigure că prizonierii sunt tratați în conformitate cu înțelegerea Convenției de la Geneva.

— Ești plin de umor, Miles, comentă ea sec.

Apoi ieși din cameră.

Miles o urmă fericit. Bărbații habar n-au ce pierd mergând în fața femeilor, cugetă el. Locul bărbatului este în spatele femeilor, anticipând plăcerea. Înțelegea, în sfârșit și nevoia lui Petruchio de a vedea un moment de blândețe în Katherinea shakespeareană. Ar fi dorit ca și Catherine a lui să fie mai dulce. Un minut de drăgălășenie față de el și totul s-ar schimba...

Îndepărtă brusc gândul la cum s-ar schimba propriile lui sentimente la o schimbare de atitudine a ei. Nu era sigur că este pregătit să facă față unei astfel de situații.

Ajunși la etaj, porni el înainte pentru a-i arăta dormitoarele. Deschise ușa primului.

— Este o cameră drăguță dar are ferestrele spre stradă.

— Strada este la o sută de metri distanță, spuse Catherine. Nu cred că trec mai mult de trei mașini pe

noapte. Intră și inspectă decorul neutru, apoi se întoarce spre el. E bine. Miles nu era de aceeași părere. Era prea departe de dormitorul lui.

— Ai răbdare să vezi și restul și apoi vei hotărî.

O luă de braț trăgând-o în hol către celelalte camere. Pe aceasta o găsisese nepotrivită. Ca și pe următoarea. Încă două dormitoare obținură același rezultat dar și o întrebare neașteptată:

— Miles, de ce ai o casă atât de mare? Catherine părea nedumerită.

El ridică din umeri.

— Părea cel mai bun lucru de făcut atunci când m-am însurat.

— Pentru tine. Dar soția ta?

— Ea prefera sălbăticia plajelor de la Palm Beach. Este o investiție bună.

— Nu ai nimic achiziționat doar pentru că ți-a plăcut fără să ții cont de preț? Întrebă Catherine, scuturându-și capul.

Miles rămase o clipă pe gânduri.

— Nu, nu cred.

Strâmbând din nas, ea merse spre ușa următoare. Era deschisă.

— Aceasta este ocupată, îmi pare rău.

O luă de braț încercând să o determine să meargă spre ușa ultimului dormitor disponibil, singurul pe care el îl considera acceptabil din cauză că se afla alături de al lui.

Dar ea îl opri cu un gest și se întoarce spre camera pe lângă care tocmai trecuseră.

— Ce vrei să spui cu „*este ocupată*”? Întrebă.

Intră fără să aștepte răspunsul. El ajunsese lângă ea în clipa în care Catherine răsucea comutatorul. Pe pat se tolănea o pisică albă, persană. Animalul își ridică ochii spre ei.

— N-am știut că ai o pisică, spuse Catherine privindu-l întrebătoare.

— Ea este Sheba. Ca Regina. Nu ai avut ocazia s-o cunoști. Doarme aici uneori.

— Ai un dormitor special pentru pisică?

— Nu-l folosește nimeni altcineva, ridică el din umeri, simțindu-se ridicol. Cea mai mare parte a timpului Sheba făcea doar ce-o tăia capul, iar el se obișnuise de ani de zile să nu-și răcească gura de pomană.

— Este prietenoasă?

— Nu prea.

În timpul conversației lor, pisica începuse să-și lingă lăbuțele dar se opri în clipa în care Catherine se îndreptă spre pat. Sheba o privi o clipă nepăsătoare, apoi își continuă toaleta. Nu reacționează în niciun fel când Catherine o mângâie pe cap, dar nici nu toarse.

— Voi sta în această cameră, hotărî prizoniera.

— Dar este camera Shebei! se răsti Miles.

— O vom împărți.

— Sheba nu va tolera una ca asta, zise el clătînând din cap.

— Va fi nevoită. Catherine zâmbi și luându-l de braț îl conduse spre ușă.

Degetele ei pe brațul lui, aroma de parfum și apropierea de trupul ei erau prea mult pentru el. Se răsuci, trăgând-o spre el. Buzele ei se deschiseră de mirare, iar el se aplecă și începu să i le sărute gustând dulceața pe care o ascundeau și senzualitatea pe care n-o puteau ascunde.

Catherine se înmuie, apoi îl sărută cu o foame ce făcu toți nervii lui Miles să tresară. El era gata să uite toate înțelegerile.

— Asta nu-i cea mai potrivită cameră pentru tine, șopti. Mai este un dormitor puțin mai încolo...

Ea își lăsă capul pe spate și întrebă pe un ton insinuant:

— Dormitorul tău?

— Da. O trase mai aproape. Catherine...

Ea îl împinse afară din cameră și îi închise ușa în nas.

— Noapte bună, Miles.

El rămase cu ochii fixați pe ușa ce îi interzicea accesul spre cele două personaje feminine din viața lui.

— Catherine, Sheba nu este o pisică blândă.

Niciun răspuns.

— Catherine, mai sunt cinci dormitoare dintre care poți alege. Nu este obligatoriu să ocupi tocmai camera Shebei sau pe cea de care am pomenit mai devreme. Avea impresia că moare spunând asta.

Nu primi niciun răspuns.

— Catherine, asta este o prostie.

Realiză că-și pierde timpul. Catherine va face doar ce-i plăcea. Ca și pisica.

Scăpată de haine, Catherine stătea întinsă în pat privind fix în întuneric. Putea să jure că era fixată la rândul ei de ochii pisicii furioase.

Indiferența Shebei dispăruse în clipa în care Catherinei se așezase pe pat. Sărise cât colo cu un mârâit de supărare. Se plimbaser cu pași mari prin fața ușii apoi cu un salt poposiser în fotoliu. Catherine nu avea de gând să o lase să iasă din cameră. Se întreba dacă și animalul era tot o investiție. Avea înfățișarea unei feline de cea mai pură rasă. Mergea cu pisica la concursuri? Probabil. O și hrănea foarte bine. Atunci de ce se simțea totuși atrasă de cineva cu un caracter ca al lui? Și cum reușise să-i închidă ușa în nas?

Își înăbuși un geamăt la gândul că este singură cu el în casă. Realiză că Miles o conducea din ce în ce mai aproape de dormitorul lui. Ce ar fi făcut apoi? L-ar fi oferit

camera în care el dormea pentru ca după aceea să intre și să iasă din cinci în cinci minute pretextând că uitase ba una ba alta? Catherine își imagina cu ușurință ce ar fi urmat pentru că nu avea încredere în puterea ei de a se controla. Știa că Miles nu și-ar fi încălcat promisiunea, dar cu siguranță că nici nu ar fi oprit-o pe ea în cazul în care lucrurile ar fi ieșit de pe făgașul lor normal. Fusesse prea aproape de el toată ziua. Îi privise mâinile în timp ce își potriveau cravata și își adusese aminte de senzația pe care o încercase atunci când se plimbaseră pe trupul ei. Îi privise buzele și își dorise să le simtă sărutându-i fiecare bucățiță de piele. Aroma lui o învăluisse de prea multe ori făcând-o să se înfioare.

Fusesse galant și amabil întreaga seară. Se comportase ca un gentleman perfect; avusese grijă să fie și flori pe masă. Violete. Oare de unde știuse că erau preferatele ei? Iar ea nu fusese capabilă decât să stea în aceeași cameră cu el. Încercase să-și amintească de toate motivele pentru care ar fi trebuit să-l dușmănească, mai cu seamă de cununia contramandată, dar nu reușise decât să ajungă la concluzia că, de fapt, îi făcuse un bine. Simțea că dacă nu face câțiva pași va exploda.

Chiar și acum simțea furnicături din cauza dorinței de a se ridica și a merge în camera lui. Inima îi bătea cu putere la gândul că acolo ar fi fost în sfârșit la locul unde ar fi trebuit să fie.

Ce i se întâmplase, oare? De ce reacționase astfel la apropierea lui Miles? Și de ce fusese de acord cu acest ridicol scenariu al captivității? Întreaga zi evitase răspunsul la această ultimă întrebare dar acum, stând singură în întuneric, se străduia să găsească o explicație.

Era mult prea mândră și, dacă era să fie corectă, prea temătoare de puterea pe care el o avea asupra ei pentru a risca să-și deschidă sufletul în fața lui. Ar fi putut

pleca din biroul lui oricând, iar el n-ar fi putut s-o împiedice de față cu toți subalternii. Totuși, nu doar promisiunea o ținuse pe loc. Pur și simplu nu dorise să plece de lângă el. Se juca cu focul și trebuia să recunoască puternica dorință de a simți căldura lui în ciuda fricii de a nu se arde. De aceea fusese de acord cu târgul propus de el; de aceea se afla încă aici. Nu se mai putea minți la nesfârșit. Se îndrăgostea de Miles Kitteridge.

Așezat în colțul mesei, Miles o privea pe Catherine care intră cu mișcări ezitante în bucătărie.

Părea teribil de vulnerabilă în hainele ce îi dădeau o înfățișare de adolescentă pe care băiatul visat n-o observase decât în clipa în care, întors de la facultate, se îndrăgostea de ea.

El ar fi trebuit să se fi îndrăgostit de ea când revenise acasă după absolvire.

Acest gând era sâcâitor așa încât îl îndepărtă. La fel cum îndepărtă și amintirea nopții de nesomn pe care o petrecuse pândind zgomotul pașilor prin hol, mărturia unei posibile încercări de evadare. Rezistase cu stoicism dorinței de a intra în camera Shebei. Nu dorea să fie luat drept un ticălos deși, pe la ora trei dimineața, fusese cât pe ce să devină unul.

— Bună dimineața, spuse.

La sunetul vocii lui, Catherine se întoarce dar nu răspunse. Cu o expresie gânditoare, aproape îngrijorată, înaintă spre masă și se așază pe scaunul opus lui Miles. Își turnă cafea și luă o înghițitură.

— Bună dimineața, spuse ea într-un sfârșit.

— Era și timpul. Îi întinse un coș acoperit. Chifle?

— Mulțumesc.

— Am pregătit și omletă cu șuncă, adăugă Miles atingând tava mare de lângă el.

— Interesant, răspunse Catherine cu sprâncenele

ridicate. A, să nu uit: Sheba ți-a făcut un cadou în dormitor.

— Mi-a făcut...? Fața lui se lungi când înțelese despre ce este vorba.

Dar ea își puse o porție din micul dejun și punctă cu hotărâre:

— N-am de gând să curăț. Este pisica ta.

— Dar asta nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi ales alt dormitor.

— Sau dacă m-ai fi lăsat să merg acasă.

— O să curăț, bombăni el.

Catherine chicoti.

— Măi, măi, măi, exclamă o voce pe un ton satisfăcut. Asta înseamnă o îmbunătățire a relațiilor?

Miles își ridică privirea la timp pentru a o vedea pe bunica lui intrând în bucătărie. Își șterse buzele și trase cu coada ochiului spre Catherine care se îmbujorase. „*S-a dus intimitatea mea alături de Catherine*”, se gândi el, jurând să-i ia înapoi bunică-sii cheia de la casă.

Când ea ajunsese lângă masă, Miles se ridică.

— Nu pune încă în funcțiune aparatul de bârfe, bunico. Catherine și cu mine luam micul dejun împreună doar ca pretext pentru o discuție despre unele chestiuni de la Wagner Oii.

Cât și-ar fi dorit el să fie altceva!

— Și ai avut și o noapte pretext? întrebă Lettice.

— Nu chiar, murmură el aruncând o privire spre Catherine.

— Aha, răspunse Lettice lăsându-l să-i sărute obrazul.

Catherine chicoti iarăși amintindu-și de micul „dar” al Shebei.

— De fapt, se adresă ea bătrânei doamne, Miles mă ține prizonieră.

— Țsta-i nepotul meu. Îl bătu prietenește pe umăr, dar se vedea că nu crede o vorbă. Miles nu știa dacă să

rădă de inocența bunicii lui sau de expresia dezamăgită de la chipul lui Catherine, așa că preferă doar să zâmbească în sinea lui. Era sigur că prizoniera lui nu va îndrăzni să pomenească de Protectorul Pământului și avea dreptate. Catherine se întorsese la omletă.

— Eram în drum spre o reuniune de binefacere și m-am oprit să discut ceva cu tine, zise Lettice. Deci, poate rămâne și o a treia persoană la masa voastră? Nu stau mult. Marnie mă așteaptă în mașină.

— Bineînțeles, răspunse Miles trăgându-i un scaun.

Pe când bătrâna se așează, Catherine se ridică în picioare.

— Vă las singuri.

— Stai jos, comandă Lettice. Ce am de spus nu este un secret și, oricum, am încredere în tine. Stai jos și tu, Miles.

El și Catherine se așezară în același timp.

— Așa, murmură bătrâna doamnă, apoi se lansă într-o discuție despre nehotărârea ei de a investi în afacerea unei prietene.

Miles nu știa ce să spună, dar Catherine era clar împotriva unei astfel de decizii. Se vedea că o cunoștea pe acea prietenă a lui Lettice mult mai bine decât ei.

— Atunci, îi voi comunica lui Bunny că răspunsul este nu, hotărî ea. Și acum, ia spuneți-mi ce am întrerupt?

— Doar o înțelegere pe care Miles și cu mine am făcut-o în legătură cu testamentul bunicului, răspunse Catherine înainte ca Miles să apuce să deschidă gura.

— Ce înțelegere? întrebă Lettice cu un zâmbet.

Aceeași întrebare și-o puneă și Miles.

— Miles a angajat câțiva oameni care să-l urmărească pe avocatul bunicului, spuse Catherine. A promis că dacă va fi descoperit codicilul îl voi primi eu.

— Nu cred că pentru asta era nevoie de o

promisiune, zise Lettice.

Miles era de aceeași părere.

Catherine ridică din umeri fără să-l privească.

— Oricum, îi sunt recunoscătoare pentru asta. Acum știu că hârtia care mă interesează nu va dispărea.

Când bunica lui începu să chicotească, Miles înțelese că nu se bucura încă de încrederea lui Catherine și din acest motiv ea reluase înțelegerea în fața unui martor pentru a se asigura că el nu-și va lua cuvântul înapoi. Simți cum îl cuprinde brusc mânia și și-o înăbuși la fel de rapid. În locul ei ar fi fost la fel de bănuitor.

Odată terminat micul dejun, Lettice plecă la reuniunea de binefacere. Miles se simți mai tentat să lase cadoul Shebei în seama menajerei dar nu i se părea corect, așa că se ocupă personal, ținându-și tot timpul respirația. Catherine îl lăsă să-și vadă liniștit de treabă, nu fără a-și reține un zâmbet. Miles își jură că pentru noaptea următoare aranjamentele vor suferi o schimbare radicală.

— Gata curățenia? îl întreabă Catherine când ajunse și el în garaj.

Miles își puse servieta și sacoul pe bancheta din spate a BMV-ului apoi își coborî mânecile suflecate.

— Da, mulțumesc de întrebare.

— Pisica asta știe să se răzbune, nu-i așa?

— Probabil că nu a putut ieși din cameră atunci când avea nevoie, șuieră Miles printre dinți.

— Da' de unde! Catherine își scutură capul și își încrucișă brațele. Avea o expresie teribil de satisfăcută azi-dimi...

— Treci în mașină, pufni Miles deschizând portiera.

Ea chicoti și dădu să se strecoare pe lângă el. Râsul răutăcios făcu inima lui să bată mai repede. O opri cu un gest. Atingerea, apropierea, tachinatul și noaptea petrecută sub același acoperiș cu ea îl dădură gata.

O trase spre el, gura lui mângâind-o încet pe a ei.

— Catherine...

— Miles, ai promis. Vocea ei era pierdută de parcă ar fi fost la kilometri depărtare, nu înghesuită în el. Carnea ei părea că-i arde degetele. Respirația lui Miles se îngreună. Parfumul ei unic îi încețoșă mintea, ștergând orice altă dorință în afară de aceea de a o simți în brațe. Totul se întâmpla mult prea repede. Nicio altă femeie în afară de Catherine nu-i putea face asta.

— Uită înțelegerea... pentru mine, șopti el cu buzele lângă ale ei. Nu trebuia decât un gest și gura ei ar fi fost din nou a lui. Șopti: Vrei asta. O vreau și eu.

— Nu. Refuzul ei era slab dar ferm.

— Te vreau lângă mine așa cum ar trebui să fie.

Buzele lui neatingându-le pe ale ei erau o tortură, între noi este mai mult decât o înțelegere, Catherine. Fii a mea.

Un geamăt slab ieși din gâtul ei.

— Ai promis, Miles...

Numele lui era o încurajare sau un protest? Într-un sfârșit, onoarea reveni. Își ridică fruntea și o privi. Respira la fel de greu ca și el.

— Ai promis, reuși ea să repete.

El blestemă voința ei de fier, dar îi dădu drumul.

— De ce, Catherine? întrebă. O dorești la fel de mult ca și mine.

— Pentru că nu vrea. U să ajung în patul unui bărbat doar pentru că este un tip atrăgător.

— E un progres, spuse el pe ton caustic. Nu credeam că voi auzi vorbele astea de la tine.

Ea îl fixă un lung moment, apoi urcă în mașină. Miles trânti portiera în urma ei.

Șansa îi surâse în acea seară lui Catherine.

Sau, mai bine spus, sună la sonerie. La clinchet,

Miles își ridică privirea din hârtii, apoi își privi ceasul de la mână.

— Mi-era teamă de asta.

— Adică? întrebă Catherine sperând în sinea ei că nu va urma o altă cină de afaceri. Ei mâncaseră deja.

Doamna Truman, menajera, intră în cameră.

— Este George Harmon.

Miles împinse actele mai încolo și se ridică.

— Condu-l în birou. Îmi pare rău, Catherine, dar asta îmi va lua ceva timp. Trebuie să mai verificăm încă o dată detaliile unei afaceri.

Ea spera să fie cât mai mult timp ocupat pentru că programul Protectorului Pământului era deja dat peste cap. Avea de îndeplinit o nouă misiune. Scurtă dar foarte importantă și își făcuse ceva probleme în legătură cu îndeplinirea ei. Dar acum totul se aranjase de la sine. Zâmbi compătimitor spre Miles.

— Nu te îngrijora din pricina mea. Cred că mi-ai pregătit o mulțime de distracții pentru prizonieri. O să-mi pun un film. Roate Wall Street sau Frumușica. În amândouă există oameni de afaceri lipsiți de scrupule. Va fi ca și când te-ai afla în aceeași cameră cu mine.

El nu-i aprecie umorul.

— Ai grijă cum te porți și... fără evadări.

— Nici prin gând nu-mi trece, jură ea dorind să-l îmbuneze. De la incidentul din garaj fusese foarte rece cu ea. Pe de-o parte se simțea ușurată, dar pe de alta dezamăgită. Acest din urmă sentiment o îngrijora.

— Catherine, spuse el ca o avertizare.

— Miles, îl imită ea. Apoi oftă. Nu voi încălca înțelegerea dintre noi.

— Asta-i mulțumitor, își înclină el capul, apoi ieși din cameră.

Catherine rămase nemișcată ascultând vocile celor

doi îndepărtându-se prin hol.

Așteptă preț de douăzeci de minute. Când avu siguranța că ambii bărbați sunt adânciți în afaceri, ieși din cameră și urcă scările cu viteza unui glonț. Sheba nu avu timp nici măcar să clipească până ce Catherine își înșfăcă geanta și jacheta. Miles, fie el binecuvântat, îi dăduse înapoi cheile de la mașină într-o încercare se a-și arăta încrederea. Un sentiment de vinovăție urcă încet în sufletul ei. Îl îndepărtă. Miles putea avea încredere; nu-și va călca promisiunea. O va ocoli doar pentru o scurtă vreme.

Mașinuța ei era parcată lângă zidul garajului. Catherine se întrebă dacă se afla acolo pentru că nu mai fusese loc în garaj sau pentru că nu era din aceeași clasă cu elegantele automobile ale lui Miles.

— Cui în pasă, murmură pentru sine.

Ajunsa la mașină, dădu drumul motorului. Cel puțin nu era nevoie să deschidă zgomotoasa ușa a garajului. Ar fi fost periculos.

Ridică din umeri și porni.

Protectorul Pământului pleca într-o scurtă plimbare.

Miles auzi motorul prin fereastra deschisă a biroului. Ceva îi spunea că nu este doamna Truman care pleca acasă.

Sări de pe scaun și merse cu pași mari spre geam, chiar la timp pentru a vedea farurile din spate cotind pe șosea.

Clipi convins că tot ceea ce vede nu este adevărat.

Farurile clipiră și ele dispărând apoi în noapte.

— Întrevederea s-a sfârșit. Trebuie să plec, spuse Miles pe nerăsuflăte, alergând spre ușa. Îl văzu în treacăt pe George care rămase împietrit dar nu se opri din goană.

În câteva secunde ajunse la Corvette-ul lui și răsuci cheia în contact. Pierdu câteva clipe prețioase până ce ușa

garajului se deschise. Blestemă încet printre dinți, plin de furie.

Catherine nu se ținuse de cuvânt.

Căzuseră toate înțelegerile.

Catherine trase mașina pe o parte a străzii, sub un copac, ca să pară că are o pană. Opri motorul și rămase câteva secunde privind automobilele ce o depășeau. Mulțumită grației divine nu apăru niciun binevoitor.

Marea majoritate a celor care treceau prin zonă credeau că porțiunea împădurită este doar o margine pustie a orașului, dar ea știa mai bine. Wagner OII îngropa ilegal recipiente cu deșeuri chimice în câmpul de gunoi din spatele copacilor.

Când într-un sfârșit coborî din mașină, luă cu ea un girofar cu baterie și un uriaș semn pe care îl făcuse singură în urmă cu câteva zile. Se strecură printre copaci și tufișuri atentă pe unde călca. Peste tot era gunoi.

Dădu drumul la girofar inspectând apoi împrejurimile. Erau mai mult cioburi și deșeuri. Dar nu lipseau firele, cablurile, părțile de bicicletă, ba chiar și o mașină abandonată. Și era întuneric, iar ea era singură. Nervii îi erau întinși la maximum iar stomacul îi tresărea de frică. Se hotărî să fixeze semnul și s-o șteargă cât mai repede de-acolo.

Va fi chiar fericită să ajungă înapoi, acasă la Miles.

Miles stătea în mașina lui, privind fix înainte fără să clipească. Își parcase automobilul la vreo două sute de metri de mașina lui Catherine. Reușise s-o ajungă din urmă pe străduțele de lângă casa lui. Ea se oprise mai întâi acasă la ea; lăsase mașina în fața ușii de la intrare. Miles hotărâse să aștepte, iar ea revenise în scurtă vreme cărând o pancartă de lemn aproape cât ea de mare.

Nu era greu de presupus ce pune la cale, iar furia lui se înzecî. Avusese încredere în ea.

Aproape că o pierduse în traficul din oraș și fusese mulțumit când văzuse că oprește mașina. O privise coborând și scoțând semnul din portbagaj. Prin locul acela treceau puține automobile și niciunul nu oprea. Zona din jurul rafinăriei fusese destul de primejdioasă noaptea, dar locul ăsta...

Miles parcă în afara autostrăzii, în spatele unor tufe. Apoi coborî și o urmă pe Catherine pe câmp.

Catherine auzi pe cineva pășind pe cioburile împrăștiate peste tot și dădu drumul pancartei fără s-o mai proptească de pământ. Lemnul căzu cu un zgomot sec care o făcu să țipe. Auzi pe cineva fugind spre ea. Se răsuci ca să înfrunte necunoscutul.

— Catherine!

Tremurând, ea ridică felinarul și în lumina lui zări o siluetă familiară.

— Miles! gemu ea cu inima strânsă, pe jumătate de bucurie, pe jumătate de teamă. Trebuia să fii la întâlnire.

Expresia lui era întunecată, mânia radiind din el precum căldura dintr-un motor prea încins.

— Am anulat-o. Aveam o înțelegere, Catherine.

— Și eu am respectat-o, răspunse ea cu voce șuierată.

— În felul acesta? izbucni el.

— Miles, calmează-te. Puneam doar semnul ăsta și apoi mă întorceam. Și nu mai țipa, bine?

Merse înapoi la pancarta care supraviețuise spaimei, îngenunche și începu să sape în gunoiul întărit folosind un băț.

— Ba o să țip cât poftesc! continuă el pe un ton ridicat, repezindu-se la ea și ridicând-o în picioare.

Văzând expresia de pe chipul lui, un tremur scurt de teamă o zgâlțâi. Poate că împinsese lucrurile puțin prea departe de data asta. Încercă să-l calmeze.

— Miles, zău, nu voiam să evaderez. Pe cuvânt! Dar nu am promis că nu voi face nimic sub pseudonimul Protectorul Pământului. Știi bine că nu aș fi promis niciodată una ca asta.

— Dar știai că eu la asta mă refeream!

— Atunci, așa ar fi trebuit să spui!

— Catherine! explodă el.

— Miles, privește recipientele astea. Cu un gest brusc, ea arată spre butoaiile metalice, pe jumătate îngropate în noroi. Rugina mânca deja metalul. El privi în jos.

— Ei și? Sunt piște butoaie.

— Dar nu de orice fel, Miles. Sunt pline de deșeuri chimice de la Wagner Oii. Uzina este la câțiva pași. Arată spre capătul opus al câmpului. Ei au îngropat astea aici acum patru luni.

El o privi fix, apoi privi iarăși butoaiile.

— Dar astea par antice!

Catherine simțea că îl șocase. Miles începea în sfârșit să înțeleagă.

— Dar nu au decât patru luni! S-au fisurat deja, iar deșeurile se scurg în pământul de sub gunoi. Un investitor va cumpăra într-o bună zi acest teren, dacă nu cumva l-a și cumpărat. Bineînțeles că porcăria va fi descoperită. Dar nu și cel care a făcut-o. Wagner Oii nu va putea fi implicată... doar dacă intervine Protectorul Pământului. Trebuia să fac asta. Pentru bunicul meu. Mă voi întoarce acasă la tine imediat după ce termin aici. Așa cum ți-am promis.

Îngenunche din nou și își reluă săpatul.

Miles îngenunche lângă ea.

— Catherine, aceste semne și pancarte nu sunt o modalitate de a stopa ceea ce se întâmplă. Este periculos să te afli aici, noaptea singură... Hai, dă-mi mie. Îi luă bățul din mână. Săpatul lui era mult mai eficient. Vorbește mai

bine cu familia ta...

— Am vorbit. Acum o lună i-am spus tatălui meu despre ce face Byrne. M-a făcut mincinoasă.

— Să nu comentăm caracterul tatălui tău.

— Eu îşi spuseseam de mult. Îl privea săpând şi încerca să nu zâmbească. Gura lui nu spunea ceea ce trebuia, dar mâinile lui făceau lucrurile cele mai potrivite. Va păstra această imagine a lui Miles în inima ei pentru totdeauna.

— Mergi la cei de la Protecţia mediului...

— Am făcut şi asta. Dar durează o veşnicie până când ei acţionează, chiar dacă sunt de părere că reclamaţia este o urgenţă. Telefonul pe care l-am dat a fost anonim, ceea ce a fost o mare greşeală. Protectorul Pământului, în schimb, este o figură publică şi din clipa în care mass-media intră în scenă, birocrăţia se pune în mişcare cu rapiditate pentru a muşamaliza afacerile murdare.

— Ai fi putut veni la mine...

— Nu, n-aş fi putut, izbucni ea, furioasă pe sugestia lui Obtuză. Nu m-ai fi crezut nici tu. Eu sunt Catherine idealista, Catherine alarmista, Catherine cea ciudată. Nimeni nu mă crede pentru că toţi au impresia că sunt împotriva a tot ce înseamnă profituri. Ei bine, îmi plac şi mie banii, dar hai să-i obţinem cinstit, chiar dacă pentru asta micşorăm profitul. Şi să nu încălcăm legea pentru câţiva dolari, bine?

— În regulă. Aruncă băţul şi se ridică în picioare. Mizeria asta este mult prea mare. Hai să găsim ceva cu care să proptim pancarta.

— O idee bună.

Ea ţinu semnul în timp ce el îngrămădea bolovani în jurul ei. Zâmbi tot timpul, gândindu-se că Miles se comportă minunat.

— La ce ce uiţi? O întrebă.

— La tine, răspunse ea. Doar la tine.

— Aha!

Stând alături, era teribil de conștientă de atracția pe care el o exercita asupra ei. Privea mâinile lui puternice, şuvița rebelă ce îi cădea pe frunte; îi admira energia. Emoțiile care îi umpleau sufletul se puteau numi încântare, tandrețe, dorință.

— Catherine, să nu mai faci asta niciodată, spuse el punând și ultimul bolovan.

Ea zâmbi cu inocență.

— Nu voi mai face pancarte niciodată!

— Nu. Gata cu Protectorul Pământului.

Ea îl privi în tăcere.

— Vom discuta acasă.

Ea continua să tacă.

Miles oftă și se îndreptă spre șosea.

— Haide.

Catherine îl urmă, știind că este încă legată de promisiunea făcută.

— Nu mai plec fără mașina mea de data asta, spuse când ajunseră lângă automobilul sport.

— Cred că pot avea încredere că vei merge acasă.

— Voi fi acolo, răspunse ea prompt, căutând cheile în buzunarul jachetei. Dar acesta era gol.

— La naiba! Bombăni.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-am pierdut cheile.

— Ți-ai pierdut cheile? Unde?

— Dacă aș ști unde, n-ar fi pierdute, nu? spuse ea zâmbind suav.

— Atunci va trebui să-ți lași mașina aici și să mergi acasă cu...

— Nu!

— Nu ai chei de rezervă?

— În geantă. În mașină, sub scaunul din față.

— Ce caută geanta în mașină?

Catherine îl privi uimită.

— James Bond pleacă în misiune cu geantă? Sau Maica Tereza?

— Da, ea da, răspunse Miles, încercând portiera. Am văzut-o când a fost în State.

— Ei bine, Protectorul Pământului și-o lasă pe-a lui într-un loc sigur, în mașină. Vezi? Arată cu degetul prin geamul portierei. Este la loc sigur.

Miles încercă și cealaltă ușă. Fără rezultat.

— Nu ai o cutie magnetică, cu o rezervă înăuntru, atașată undeva sub mașină, doar pentru cazuri ca ăsta?

— Nu, pentru că rezervele le țin în portofel.

— Catherine... Miles răsuflă adânc. Va trebui să mergi cu mine.

— Nu, nu-mi mai las mașina la voia întâmplării. Probabil că mi-au căzut din buzunar când săpam. Mă duc să caut.

— E prea periculos...

— Nu spune prostii, îl întrerupse ea îndreptându-se spre semn. Sunt atașate la un breloc fosforescent așa că nu va dura decât câteva secunde până le găsesc. Și, oricum, nu s-a întâmplat nimic cât am pus semnul. Mă poți auzi dacă țiip. Între timp ai grijă de mașină, bine?

Dispăru printre copaci ignorând protestele lui.

Miles o privi plecând, stătu un moment în cumpănă dacă s-o urmeze, apoi hotărî să rămână pe loc. Ea avea dreptate; o putea auzi ușor, iar ea știa mai bine unde se aplecase și deci avea mai multe șanse să găsească cheile. Iar lângă mașini era mai bine să rămână cineva. Se ruga în sinea lui ca elegantul Corvette să fie bine ascuns de tufe. Din locul unde stătea nu reușea să zărească mașina. Spera că nici altcineva să n-o vadă.

Dacă ar reuși să intre în mașină și să ia cheile de rezervă ar putea pleca din locul ăsta sordid, încercă din nou portiera dar fără noroc, apoi începu să caute un loc în care geamul să fie lăsat. Dar nici așa nu-i surâse șansa.

Ocoli mașina, încercând geamul de la portiera șoferului. Dar cu toate că acesta nu era la fel de înțepenit nu descoperi niciun spațiu pe unde să-și poată strecura degetele pentru a-l forța să se deschidă.

Aruncă o privire în jur sperând să găsească un fier cu care să opereze.

— Pentru mizeria asta plătesc taxe, nu-i așa? bombăni cu voce tare. Aha!

Ridică o mică vergea de jos. Era ruginită dar încă flexibilă. Spera să fie destul de lungă.

Reuși s-o strecoare prin fereastră și zâmbi. O trase afară și îi făcu o mică buclă apoi o băgă la loc, încercând să prindă butonul portierei. În spatele mașinii lui Catherine opri brusc o altă mașină cu farurile aprinse la maximum. Girofarul de pe automobil nu sclipea roșu, dar stomacul lui Miles se strânse. Din mașină abia sosită coborâra doi polițiști.

— Bună seara, domnilor ofițeri, spuse el vesel. Mi-e teamă că am rămas pe-afară.

— Pot vedea permisul de conducere și actele dumneavoastră? întrebă unul dintre cei doi bărbați în uniformă.

Miles dădu drumul sârmei și scoase portofelul.

— Permisul. Actele sunt în mașină.

— Mulțumesc, spuse ofițerul care i-l luă din mână. Apoi celălalt ridică sârma.

Miles zâmbi ridicând din umeri. Polițistul era însă foarte serios. Ce naiba o face Catherine?

După câteva minute primul ofițer reveni.

— Această mașină este a unei oarecare Catherine

Wagner. Vreți să mă urmați la mașina noastră, domnule?

— Dar...

— Plecați de lângă mașină, domnule, spuse celălalt polițist scoțând o pereche de cătușe.

Miles se holbă la el șocat.

— Ce faceți?

— Vă arestăm. Vreți să ne însoțiți acum la mașina noastră, domnule?

— Nu, începu Miles.

Ofițerul îl apucă de braț și îi puse cătușele la încheietura mâinii.

— Mi-e teamă că acum vă opuneți arestării. Aveți dreptul să nu vorbiți...

Miles deschise gura să le spună că mai este cineva în câmp dar realizează că dacă va pomeni de Catherine, polițiștii vor afla de Protectorul Pământului. Vor fi amândoi arestați atunci. Își jură că niciodată, niciodată n-o va mai asculta. Se va retrage la o mănăstire unde un există nicio Catherinecare să-l determine la acțiuni nebunești.

Iar când va scăpa din această belea, o va ucide.

Ascunsă printre copaci, Catherine își acoperise gura cu amândouă mâinile pentru a-și înăbuși hohotele de râs văzându-l pe cel mai mare bancher din Philadelphia arestat. N-ar fi trebuit să râdă. Zău că nu. Dar fața lui Miles...

În timp ce mașina poliției se îndepărta, lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji. Le șterse cu mâna în care ținea și cheile mașinii.

Se gândi că va trebui să-l scoată pe cauciune. Gândul o făcu să râdă din nou în hohote.

7

— Kitteridge?

— Aici! Miles se îndepărtă de perete.

— Cineva ți-a plătit cauciunea.

— Era și timpul. Merse spre ușa celulei, apoi se întoarse și îi salută de Iggy și pe William cel Drept care dăduseră o spargere la un magazin. Am scăpat, băieți. A fost o plăcere să vă cunosc.

— Ne mai vedem, tipule, îi răspunse Iggy aranjându-și bretonul blond.

William cel Drept îi dădu pumnul victoriei. Nu prea vorbea. De altfel, cu înfățișarea lui de buldozer, nici nu avea nevoie de vorbe.

Zgomotul făcut de lacătul care se deschidea era cel mai plăcut pe care Miles îl auzise vreodată. Afară îl aștepta o surpriză încă mai plăcută. Dar cel mai fericit moment va fi cel în care își va strânge mâinile în jurul gâtului lui Catherine. Avea de gând s-o omoare pentru asta. Și tot nu știa încă ce scria pe blestemata aceea de pancartă.

De îndată ce părăsi zona celulelor, moralul îi crescuse brusc. Fu uimit să vadă prin ferestre lumina zilei. Timpul petrecut în celulă i se păruse o eternitate. Așteptând nerăbdător să apară cineva care să lămurească neînțelegerea, avusese vreme să se gândească. Nu reușea să-și scoată din minte imaginea butoaielor ruginite din care se scurgeau reziduurile toxice. Nu-i plăcuse ceea ce văzuse și știa că trebuia făcut ceva.

Catherine și bunica lui stăteau pe o bancă în spatele holului de așteptare. Verișoara lui era încă îmbrăcată în blugii și jacheta cu care fusese în plimbarea nocturnă. Cu părul lăsat liber pe umeri părea o adolescentă. În clipa în care îl zări începu să chicotească.

— Așteaptă numai să ies de aici, bombăni el când ea se apropie.

Lipindu-se de el ea chicoti chiar mai tare.

— Nu mă face să râd. Mă dor deja fălcile. Și cine crezi tu că a explicat cele întâmplare pentru ca apoi să plătească banii pentru cauțiune?

— Cine a avut banii? întrebă Lettice venind lângă ei.

— Tu, spuse Catherine. Dar eu l-am scos.

Miles o privi conștient de cât de încercănat, nebărbierit și obosit era.

— Îți voi fi recunoscător pentru vecie, zise el pe un ton sec.

— Acum cine este răutăcios? îl privi drept în ochi apoi îl îmbrățișă râzând.

Toate orele de furie dispăruseră ca prin farmec simțindu-i trupul lipit de-al lui. A o omorî nu i se mai părea o idee atât de bună. Erau multe alte căi de a-și lua revanșa. O bătu prietenește pe spate și se prefăcu, pentru moment, victima unei glume reușite.

— Miles, ai știrbit onoarea familiei fără posibilitate de reabilitare, spuse Lettice. Zâmbea și ea, ba chiar scăpă și un mic chicotit amuzat. Ești aproape la fel de rău ca vărul tău, Rick. Ce-mi place!

— Rick? Se încruntă el încurcat. Rick este personificarea perfectă a gentlemanului britanic. N-a făcut nimic rău toată viața lui.

Lettice se aplecă spre el.

— Excepție făcând faptul că a jefuit casa unui hoț. Nepoții mei se dovedesc surprinzători!

Sergentul ajunsese lângă Miles înainte ca el să apuce să ceară lămuriri suplimentare. Se desprinsese din îmbrățișarea lui Catherine și își luă lucrurile. Ofițerul se purta mult mai politicoș de această dată.

Ajuns în sfârșit afară, la soare, Miles oftă ușurat că a scăpat de mirosurile grele și de tensiune. Fusesse o noapte lungă. Ceea ce îi reaminti...

— Unde ai fost? o întrebă el pe Catherine. Am stat închis toată noaptea!

— Strângeam banii pentru cauțiune, veni răspunsul însoțit de un alt chicotit. Ne-a luat ceva timp să

descoperim la ce secție erai.

— Unde ai fost când mă arestau? o întrebă el.

— Da, interveni Lettice. Unde vă aflați voi doi când ai fost arestat?

— În misiune, răspuse Catherine. Miles, eram pe punctul să ies de după copaci...

— Copaci? Ce făceai printre copaci?

— Se ascundea, o lămuri Miles. Apoi își reaminti o chestiune esențială. Mașina mea! Unde este mașina mea?

— L-am trimis pe soțul menajerei tale s-o aducă, răspuse Catherine. Probabil s-a minunat în legătură cu mașinile lăsate în locuri ciudate.

Miles se relaxă.

Bunica lui nu.

— Ce mașini? Ce locuri ciudate?

Dar nepotul ei n-o luă în seamă; nici Catherine care își continuă explicațiile:

— Iar motivul pentru care n-am apărat zicând: „Aici, băieți” era faptul că în felul acesta am fi ratat totul. De ce nu le-ai spus despre mine? Nu ai fi fost arestat.

— Ce ați fi ratat? întrebă Lettice. Despre ce anume vorbiți voi doi?

— Știi și tu și știu și eu că am fi fost arestați pentru ceva mult mai grav, murmură Miles. Apoi continuă în gând: *„Dacă m-am lăsat arestat pentru furt de mașini și nu pentru acțiuni ecologice nu înseamnă că te voi lăsa să-mi scapi”*.

— Vezi? spuse Catherine clătinând din cap satisfăcută. Știam asta, așa că nu înțeleg de ce te plângi.

— Stai puțin! Lettice era exasperată. Despre ce vorbiți voi doi? Pentru ce altceva mai grav ați fi fost arestați? Ce mașini în locuri ciudate? Ce anume ați făcut voi doi noaptea trecută?

— Am pus un semn de avertizare, recunosc

Catherine.

Miles o privi cu ochi de criminal. Înșfăcând-o de braț, o trase pe cele câteva trepte ce coborau spre trotuar. Parfumul ei îi asmuți simțurile și îi reaminti de izul lui de închisoare.

— Mergem acasă. Am nevoie de o baie, un bărbierit, un pui de somn și un lanț pentru tine. Dar nu neapărat în aceeași ordine.

Catherine izbucni din nou în râs.

— Cum adică „*un lanț pentru Catherine*”? întrebă Lettice în urma lor. Ce făceați voi azi-noapte printre copaci? Răspunde-mi, Miles!

— Nu pot să-ți dau altceva decât iubire, draga mea, fredonă el în loc de răspuns.

— Deci cum a fost? întrebă Catherine sprijinindu-se în ușa de la dormitorul lui Miles. El era îmbrăcat cu pantalonii de pijama și se străduia să-și pună ceasul la mână. Catherine știa că este periculos să se afle acolo dar după duș văzuse ușa deschisă și nu rezistase tentației de a-l tachina în legătură cu nefericita lui încarcerare.

— Exasperant, răspunse el. Totuși, Iggy și William cel Drept nu au fost o companie prea rea.

— Iggy și William cel Drept? repetă ea fără să fie însă atentă la conversație. Observă cum se răsuceau mușchii lui pe sub piele. Pieptul și umerii erau bine clădiți, iar abdomenul plat, ca de înotător. Smocuri de păr negru se învâртеbeau pe pielea smeadă, mai incitant decât era ea dispusă să recunoască. Pantalonii de pijama se mulau pe coapsele lui ca un al doilea strat de piele. Catherine își strânse gulerul halatului de casă mai bine în jurul gâtului.

— Colegii mei de celulă, explică el zâmbind.

— Au nume simpatice, râse ea, imaginea celor doi distrăgându-i pentru un moment atenția de la corpul lui Miles.

— Ai de gând să râzi toată ziua? întrebă el, deși. Nu mai părea a fi la fel de supărat ca în urmă cu două ore.

— Cred că da, admise ea. Expresia de pe chipul tău în clipa în care cei doi te arestau era... Ar fi trebuit să vezi!

— Sunt convins că-mi vei reaminti de ea destul de des, bombăni el trecând pe lângă ea.

— Îți promit. Își șterse lacrimile. Doamne, ce noapte!

— Trebuie să recunoști că sunt un tip comic.

— Cel mai bun, Miles. Cel mai bun!

— E, ai aflat-o și pe asta. Îi atinse brațul. Catherine, am o singură întrebare.

— Care? Se crispă ea la tonul lui serios.

— Ce scria pe pancartă?

Asta pune capac la toate! Catherine se zgâlțâia de râs și se sprijini de el când o luă de braț. Încercă să se stăpânească, dar hohotele parcă ieșeau singure din pieptul ei. Amintirea arestării lui Miles va rămâne pentru totdeauna cu ea.

El oftă.

— Sper că vei râde și când toată povestea va ajunge în ziare. Pentru că atunci te voi ucide.

— Ei, haide, Miles, spuse ea ridicându-și capul. A fost o neînțelegere pe care am clarificat-o. Nu va ajunge în ziare. Deși... Chicotelile reîncepură la gândul titlurilor de articole din Philadelphia Inquirer. Asta va plăti polița pe care Miles o avea la ea.

— Bine, zâmbi. O bătu pe spate. Fă-o acum pentru că apoi te voi împușca, te voi spânzura, te voi tăia în bucăți...

— Nu merit! Înghiți ea în sec. Q, Miles!

— Spune-mi numele în felul ăsta și te voi urma oriunde.

El îi ridică bărbia ca să o poată privi în ochi. Amuzamentul și prietenia se transformară rapid în altceva. Mirosul iute de săpun bărbătesc îi invadă nările. Un val

slab de caldura începu să urce în ea și, involuntar, începu să-i mângâie pielea.

— Miles...

Brusc, el devenise mai periculos ca niciodată. Chiar în clipa în care ea realizează acest adevăr, gura lui poposi peste a ei și limba lui îi opri oftatul.

Invazia fusese neașteptată, aducând surpriză și confuzie. Catherine știa că ar trebui să încerce să scape, dar toată ființa ei tremura din cauza senzațiilor pe care gustul buzelor lui le trezea în ea. Indiferent ce altceva era rău în Miles partea asta o făcea bine.

Rățiunea învinse în cele din urmă și reuși să-și desprindă gura de a lui. Respira cu greutate.

— Miles. Aveam o înțelegere...

— Ai călcat-o noaptea trecută. Ochii lui se luminară de satisfacție.

— Ba nu! exclamă ea. Ți-am spus că veneam înapoi.

— Toate înțelegerile au căzut, Catherine. Îi sărută ușor gâtul, chiar sub lobul urechii. Sărutări calde, leneșe, menite s-o nedumerească.

Trebuia să admită că îi plăcea, dar încerca în același timp să se dezlipească de el.

— O să evaderez.

— Am cu ce să te leg... O trase mai aproape plimbându-și gura pe gâtul ei, trezind valuri de dorință.

— Probabil că... astăzi... va fi descoperită... închiderea valvelor. Dar nu mai avea importanță faptul că dăduse în vileag scopul misiunii. Trebuia să oprească această scenă de seducție înainte de a se abandona în brațele lui.

— Ce draguț! Buzele lui le întâlneau pe ale ei. O dată. De două ori. Răsuflarea lui îi mângâia obrazul. O, Catherine...

— Oricum înțelegerea noastră a căzut, încercă ea un

ultim efort de a-și controla emoțiile. Pielea lui Miles se înfierbântase sub degetele ei. Dacă n-ar fi făcut-o să râdă! Mânia ținuse armura la locul ei, dar râsul deschisese porțile.

El trânti ușa în urma ei.

— Atunci hai să facem o nouă înțelegere.

Gura lui o acoperi pe a ei făcând-o să renunțe la luptă. Își puse mâinile peste umerii lui explorând trupul bine clădit. Limbile se duelau. Totul o excita la el și își aminti cât de aproape fusese să renunțe la logodnă și la căsătorie doar pentru a fi în aceste brațe. O voce slabă îi spunea că ar fi fost mult mai bine dacă ar fi făcut-o atunci...

Mâinile lui coborâra încet pe spatele ei, apoi o traseră mai aproape. Ea gemu cu sălbăticie. O excita într-un fel pe care nu-l credea posibil. Miles Kitteridge era singurul bărbat care o făcea să-și piardă controlul. Sub înfățișarea blândă se ascundea un băiat rău, un bărbat de care toate femeile sensibile se fereau. Catherine simțea ca o provocare a sorții dorința de a-l schimba, de a încerca să-l cucerească. Știa că el n-o va iubi niciodată, dar a-l avea aproape măcar o singură dată... de a-l iubi... măcar o singură dată...

Mâinile lui se strecurară pe sub halat. O ținea atât de aproape încât îi tăia respirația, dar nu-i păsa. Palma lui îi acoperi sânii trimițând șocuri electrice fiecărui nerv din corpul ei. Apoi degetele lui îi mângâiară sfârcurile făcând tot interiorul ei să explodeze.

— Catherine! Vocea lui răgușită trimise valuri de căldură stomacului ei; mâinile o conduceau spre pat. N-ar fi putut să-l oprească și nu se mai putea opri nici ea. Nici n-o dorea.

Îi coborî încet halatul de pe umeri. Urmări cu degetul arcul gâtului, curba sânilor. Pleoapele ei coborâra peste

ochi, iar ea respiră adânc, într-o încercare de a opri senzațiile pe care le trăia. Deschise apoi ochii și privirea ei însoți mâinile lui în mângâierile cu care îi dezmiarda brațele, pieptul. El înghiți în sec și cămașa de noapte urmă halatul, la picioarele ei.

Catherine rămase uimită de pasiunea pe care n-o putea nega nici lui, nici ei. Se lăsă pe pat trăgându-l peste ea. Senzația atingerii dintre corpurile lor îi tăie răsuflarea; trupurile lor se îmbinai. Perfect.

Sărutările lui o acopereau în întregime, gustând, mirosind. Ea se arcui sub atingerile lui; sfârcurile i se întăriră la mângâierile limbii lui și își dădu seama că tachinării verbale erau doar o scuză pentru dorința pe care Miles o trezea în ea. Iar apropierea dintre ei din ultimele zile fusese o capcană pe care și-o întinsese singură.

Miles știa să își pierde curând bruma de control pe care o mai avea. În nicio altă femeie nu descoperise o asemenea pasiune. Mâinile ei aprindeau flăcări ce i se scurgeau prin vene asemeni unei băuturi fierbinți. Fiecare mișcare a ei era o provocare. Așteptase ani pentru ceea ce trăia acum. Nu el o poseda pe ea ci ea pe el. Mângâierile prelungi cu care Catherine îi dezmiarda trupul aproape că îl făceau să-și piardă mințile. Iar când ele se strecurară pe sub pantalonii de pijamai se tăie respirația. Cu gesturi nerăbdătoare își plimbă degetele pe abdomenul ei făcând-o să-i murmure numele în clipa în care, coborând mișcările, ajunse la feminitatea ei înfierbântată și umedă. Își scoase pantalonii, apoi, lipindu-se de ea, o pătrunse.

Doamne, Catherine! Încercă el să-și recapete suflul. Toate fanteziile păleau în comparație cu excitanta realitate a unirii cu ea.

— Miles, te rog. Te doresc atât de mult!

Se mișcă împreună într-o unică dorință și pasiune. Totul în ei și în jur era lumină. Catherine se arcui sub el în

clipa în care ajunse la ultimul liman al excitației, apoi atinseră apogeul împreună, imens și total până ce se dizolvară unul în brațele celuilalt.

Catherine își reveni încet, conștientă de prezența lui Miles gol și mulțumit. Niciun bărbat n-o făcuse să simtă atâta fericire. Niciun bărbat n-ar putea-o face mai nefericită. Prea târziu, se gândi cu disperare în timp ce toate barierele reveneau la locul lor. Prea târziu!

Știa că fusese o greșeală să creadă că poate fura doar aceste clipe pentru ca apoi să plece de lângă el. Cumva, în ciuda a tot ce știa despre el, a fiecărui gând rațional, înțelese că se îndrăgostise de el.

— Cred că am ajuns la o nouă înțelegere, murmură el sărutându-i gâtul.

Catherine se simți dezamăgită. Ce se aștepta să audă de la el? Mărturisiri de dragoste?

— Miles, asta a fost o greșeală.

El își ridică fruntea.

— Catherine, am făcut multe greșeli în viață, dar asta nu este una dintre ele. Crede-mă!

Tocmai asta era problema. Nu putea să aibă încredere în el.

— Nu fi rea cu mine după ce am fost arestat din pricina ta, spuse el sărutându-i urechea.

Continuă s-o sărute.

— Catherine fii blândă măcar o dată... măcar acum.

Ea închise ochii. Era o rugămintă pe care nu i-o putea refuza în acel moment. Dar mai târziu va trebui să pună lucrurile la punct... pentru binele ei.

Se întreba ce o va sfâșia mai tare: să fie cu Miles sau să fie fără el.

Soneriei telefonului bâzâindu-i chiar la ureche, îl trezi pe Miles dintr-un somn de moarte. Sări dezorientat pentru un moment apoi înșfăcă receptorul.

— Alo, spuse și în aceeași clipă realizează că este singur în pat. Catherine nu mai era lângă el.

— Miles! Ești acolo! Am sunat peste tot căutându-te!

La celălalt capăt al firului era Byrne Wagner. Miles se încruntă. Lipsa de somn îl făcea să fie năuc.

— Trebuie să plec, Byrne, zise el, vrând să închidă.

— Blestematul acela care își spune Protectorul Pământului a închis manual sistemul de pomare, urlă Byrne în telefon. Toți căutam o defecțiune și de fapt valvele erau închise! De. Îndată ce ajungi aici avem ședința consiliului de conducere. De data asta vom opri această... această...

— Catherine a fost anunțată? îl întrerupse Miles.

Se lăsă tăcere.

— S-a sunat acasă la ea, spuse Byrne într-un sfârșit. Nu este acolo.

— Ai de gând s-o cauți cu aceeași insistență cu care m-ai căutat pe mine?

— De ce îmi pui atâtea întrebări? Va fi anunțată, izbucni Byrne trântind receptorul.

Miles îl puse jos pe al lui mult mai grijuliu.

Trebuia făcut ceva în legătură cu Byrne și încă repede. El ar fi avut câteva idei în privința asta, dar pentru moment trebuia să-și regăsească îngerul călător. Se crispă la gândul că ea fusese capabilă să facă, dragoste cu el pentru ca imediat după aceea să plece. Și cine știe cât fusese plecată! Byrne și blestemata lui ședință mai puteau aștepta.

Își puse la repezeală pantalonii și o cămașă, înșfăcă jacheta și cravata și ieși în fugă din dormitor. Trecând ca o furtună pe lângă camera Shebei prinse o mișcare cu coada ochiului și se întoarse din drum.

Catherine își împacheta calmă hainele punându-le într-o geantă de voiaj. Sheba stătea lângă piciorul patului.

Catherine aruncă o privire spre Miles, apoi reveni la împachetat.

— Înarmează-te, spuse el ignorând geanta și plecarea de lângă el. Byrne a mai convocat o ședință urgentă.

Ea zâmbi amuzată și lăsă jos bluza pe care o avea în mână.

— Pentru care dezastru? Pentru valve sau pentru semn?

— Pentru valve. Nu cred că au descoperit încă semnul.

— O vor face. Protectorul Pământului a anunțat posturile TV cam acum o oră.

— Înseamnă că ești trează de ceva vreme, comentă el și, intrând în cameră, se așeză pe pat și începu s-o mângâie pe Sheba. Pisica începu să toarcă nepăsătoare la tensiunea dintre cele două ființe umane.

Catherine se întoarse să-l privească.

— Înțelegerea a căzut, Miles. Plec acasă.

— Nu pot îngădui asta. Vei face alte trăsnăi deghizată ca Protectorul Pământului.

— Și cum o să mă oprești? O să mă pui în lanțuri?

El zâmbi.

— Ei... ar fi anumite posibili...

— Și după ce îți plătesc cauțiunea? Cuvintele erau vesele, dar tonul pe care fuseseră spuse, nu.

Miles se întinse spre ea.

— Cath...

Ea făcu un pas înapoi.

— Ceea ce s-a întâmplat a fost o greșeală, Miles. O știi și tu la fel de bine ca și mine.

— Mie mi s-a părut că a fost perfect, o fixă el cu privirea. Nu așa se așteptase el să fie relația dintre ei.

— Uite... nu va merge, așa că hai să nu mai insistăm.

— Dar asta este pură filosofie.

— Miles, sunt hotărâtă să dau în vileag ce se întâmplă și tu ești hotărât să mă oprești.

— Pentru că nu vreau să fii rănită! Și pentru că există și alte modalități...

— Nu, nu există.

— Ba da.

— Miles, ce aștepti tu de la o relație cu mine?

— Eu... Ezită știind că răspunsurile pe care ea le aștepta nu era încă pregătit să i le dea. Îmi pasă de tine. Mai mult nu pot spune.

— Înțeleg.

El se simți înfrânt. Se ridică în picioare spunând:

— Îmbracă-te. Trebuie să mergem la întrunire.

— Nu mai rămân aici, Miles.

— Îmbracă-te, repetă el și ieși cu pași mari din cameră.

Stând la masa de consiliu, Catherine se gândea că Byrne este mai palid ca niciodată. Se așezase cât mai departe posibil de Miles. I se părea că totul fusese un vis. Reală fusese doar neputința lui de a-i da un răspuns.

Aruncându-i o privire furișă, observă că este la fel de palid ca și Byrne. Avea impresia că ambii bărbați sunt furioși unul pe celălalt.

Byrne se lansă într-un discurs vehement împotriva celui care închisese valvele. Catherine își împietrise privirea într-o expresie indiferentă. Mătușa Sylvia se afla chiar lângă ea și părea amuzată de ultimele acțiuni ale Protectorului Pământului.

— Am ordonat paznicilor să împuște pe orice suspect! exclamă Byrne plesnind masa cu palma.

Catherine îngheță. Miles își ridică o sprânceană spre ea transmitându-i tăcut că el se așteptase la asta.

— Nu acționa mai prosteste decât până acum, spuse Sylvia. Am fi acuzați de crimă. O idee mai bună ar fi să

angajăm mai mulți paznici, să fie controlate mai des împrejurimile și clădirile uzinei, așa cum promisese tata. Astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi fost atât de zgârcit.

— Nu-i nevoie, spuse Byrne privind în jurul lui cu o grimasă pe față. Am primit unele informații...

Catherine avu brusc o presimțire rea în legătură cu aceste informații.

— ...că cineva a îngropat ilegal recipiente cu deșeuri pe un câmp din apropierea orașului și a pus un semn acuzându-ne pe noi că am fi făcut-o. Ei bine, deși nu noi suntem vinovați...

Capetele celor din jur se clătinară nedumerite. Catherine se reținu cu greu să nu pufnească dezgustată.

— Am făcut cercetări în legătură cu identitatea Protectorului Pământului, continuă Byrne. Rânjetul i se lăți. Și am în sfârșit unele dovezi despre criminal.

Catherine nu făcu nicio mișcare. Inima îi bătea

— Dovezi șocante, continuă Byrne.

Catherine își încrucișă brațele la piept.

— Protectorul Pământului este... Byrne își îndreptă arătătorul cu un gest dramatic spre învinuit: Miles!

Dureros.

8

Catherine izbucni în râs.

Miles se strâmbă la ea luptându-se cu dorințe contradictorii: s-o strângă de gât sau s-o sărute. Amândouă erau la fel de tentante. Dar ea era atentă la cei din cameră care se relaxaseră vizibil.

— Îmi pare rău, reuși Catherine să spună între două hohote. E doar... că... Miles dintre toți... Asta-i bună, unchiule Byrne!

— Am informații! țipă Byrne la ea.

Catherine se îneca de râs.

Miles se sprijini de spătarul scaunului și îl privi pe

Byrne pentru câteva momente. Dacă știa ceva, atunci acel ceva era să-și păstreze calmul mai ales în momentele de criză.

— Informația ta este o tâmpenie, Byrne, spuse într-un sfârșit.

— Chiar înainte de ședință, spuse Byrne, un reporter m-a pus în temă cu un raport al poliției din care reiese că noaptea trecută te aflai în acel loc. Ce anume făceai acolo, Miles, dacă nu ești Protectorul Pământului?

Deștept raport, comentă Miles în gând. Era clar că mașinăria justiției nu stătea de pomană. Își ciupi obrazul și spuse singurul lucru care îi trecu prin cap:

— Aveam un pont că Protectorul Pământului va fi acolo și m-am dus să-l prind.

Byrne începu să se bâlbâie.

— Dar... dar...

— Catherine poate să confirme. Era cu mine, adăugă Miles, hotărât să reteze orice încercare de mărturisire din partea ei. Dacă Byrne aflase atâtea, aflase eventual și cui aparțineau mașinile. Aș vrea însă să discutăm despre recipientele îngropate acolo...

— De ce nu l-ați prins pe Protectorul Pământului tu și Catherine? întrebă tatăl fetei plin de curiozitate.

Miles îl privi fix în timp ce mintea lui căuta un răspuns pentru neașteptata întrebare.

— Aveai un pont, continuă Gerald. Pândeai în acea zonă. Cum de-a fost pus semnul fără ca voi să vedeți cine a făcut-o?

— Tată noi... Catherine îl privi panicată pe

— Eram ocupați, termină el fraza.

— Ocupați! exclamă Byrne. Ocupați!

— Ocupați, Byrne, spuse Sylvia zâmbind. Așa cum ești tu ocupat cu femeia aceea din Ardmore, trei nopți pe săptămână.

— Sylvia!

Dar toți râdeau și zâmbeau insinuant. Scopul „*ocupației*” la care făcuse aluzie Sylvia era evident. Fața lui Catherine deveni stacojie. Miles nu se îndoia de faptul că era furioasă și stânjenită... mai ales că Sylvia nimerise din plin. Ridică din umeri. El nu avea de gând să mărturisească scopul real și era convins că nici ea. Era destul de deșteaptă pentru a-și da seama că, dacă o făcea, întreaga familie va fi de partea lui Byrne. Și apoi, acțiunile ei ca Protectorul Pământului ar lua sfârșit. Nu credea că ea este pregătită pentru așa ceva.

Dar, pe de altă parte, Byrne trebuia oprit!

— Asta este grozav, îl auziră pe Gerald. În sfârșit, fiica mea dovedește un strop de rațiune în alegerea bărbaților.

Insensibilitatea cu care fuseseră pronunțate aceste cuvinte era ca o palmă, iar Miles își încleștă dinții pentru a-și păstra calmul. În definitiv, asta era tatăl ei și nu avea rost să iște o altercație inutilă. Nu era de mirare că tânăra își ținea ascunse emoțiile. O privi în ochi și îi zâmbi pentru a atenua jignirea.

— Eu sunt cel care dovedesc rațiune. Mă consider norocos că ea a ieșit cu mine.

Catherine se încruntă de parcă vorbele lui ar fi pus-o în încurcătură. Dar el chiar asta simțea. Își aminti de bagajul pregătit de plecare. Nu putea s-o lase; nu după ce făcuseră dragoste în felul acela; nu după felul în care îl posedase. Încă o putea simți... felul în care se mișcaseră împreună... Simți cum pasiunea îl face iarăși să tremure.

— Oameni buni, spuse Catherine, toți vă purtați ca și când ar fi un angajament permanent. Eu și Miles doar... doream să-l prindem pe Protectorul Pământului. Și eu promisem același avertisment.

— Voi doi vă potriviți perfect, interveni Sylvia fără să

ia în seamă vorbele lui Catherine. Întotdeauna am fost convinsă de asta.

— N-am putea să nu mai ne jucăm de-a Hello, Dolly și să revenim la scopul întâlnirii? întrebă Byrne cu voce tare. Ar vrea să aflu de ce Miles și Catherine n-au găsit de cuviință să anunțe pe nimeni, securitate sau poliție, de acest pont.

— Păi... Miles se simțea ca și când l-ar fi imitat pe Ronald Reagan.

— Nu mai era timp, spuse Catherine înainte ca el să termine. Am fost informați mult prea târziu pentru a mai apuca să vorbim cu cineva. Și mai putea fi vorba și de o glumă proastă, iar eu și Miles am fi fost luați drept niște fraieri.

— Mie mi se pare logic, spuse Sylvia.

Ceilalți aprobară clătinându-și capetele. Miles își dădu seama că, dacă este ajutată puțin, Catherine își poate păstra calmul. Asta îi dădu o idee genială despre cum să-l oprească pe Byrne și să o țină pe ea cu el.

— Mie nu mi se pare logic, murmură Byrne luând încă o înghițitură din paharul cu coniac. Dacă acești doi porumbei vor mai primi vreun pont, sugerez să-i anunțe pe cei care pot face ceva în legătură cu asta.

— Bineînțeles, spuse Miles, zâmbind de întorsătura pe care o luaseră evenimentele.

— Și apoi, îi tachină Sylvia, voi doi ați putea din nou uita scopul întâlnirii sub clarul de lună.

Catherine zâmbi strâmb.

— Mulțumesc, mătușă Sylvia. Dar cred că ne aflăm într-o ședință de urgență...

Lumea din Jameră redeveni serioasă. Miles își ridică sprâncenele. Ideea lui avea șanse.

Întrunirea continuă încă un sfert de oră, fără altă concluzie în afara propunerii Sylviei de a mări corpul de

pază. Rudele o susținură în ciuda protestelor lui Byrne în legătură cu mărirea cheltuielilor. Hotărâră totuși ca o conferință de presă să fie organizată măcar o dată și cât mai repede cu putință.

Când ședința luă sfârșit, Catherine ieși în felul ei obișnuit, cu poalele fustei fluturând pe lângă picioarele ei superbe. O făcea mai bine decât ori cine altcineva, se gândi Miles.

Dar din nefericire asta mai însemna că era furioasă.

Oftă și se grăbi s-o ajungă din urmă.

Catherine mergea cu pași mari spre lift, din ce în ce mai necăjită.

Nu-i venea să creadă că rudele ei putuseră ajunge la o asemenea concluzie în legătură cu ea și cu Miles. Iar ei permisesese ca asta să se întâmple! Chipul ei se aprinse amintindu-și tachinările și zâmbetele insinuante.

— Catherine!

Vocea din spate ei îi era mult prea cunoscută. O ascultase șoptindu-i numele în focul pasiunii. Ș: doar asta fusese. Pasiune. Continuă să meargă.

— Catherine! Din câțiva pași ajunse lângă ea.

— Pleacă. Îndreptățită ei supărare parcă se diminuase la apropierea de el. Îl putea simți din nou... cum se mișcă împreună... felul în care îi murmurase numele. Își dori să nu se fi lăsat purtată de sentimente.

— Haide, Catherine, spuse el cu voce joasă. A fost doar o neînțelegere.

Ea se răsuci pentru a-l privi în față.

— Iar tu i-ai lăsat că creadă această neînțelegere!

— Ce-ar fi trebuit să fac? Să le spun adevărul?

— Ar fi fost o schimbare interesantă.

— Te-aș crede dacă n-ai fi tăcut.

Ea strânse din dinți, știind că n-ar putea explica motivul pentru care nu, spusese nimic. Ar fi fost o ocazie

minunată să-și umilească familia cu mărturisirea că Protectorul Pământului se afla printre ei, dar ar fi fost o copilărie căci toți s-ar fi aflat atunci de partea lui Byrne. Totuși nu avea de gând să-i răspundă lui Miles.

— Taci din nou, spuse el.

— Ești al naibii de deștept, bombăni ea urcând în lift. Apăsă butonul pentru coborâre.

— Sunt uimit, răspunse Miles, că Byrne n-a reacționat mai urât.

— Nu avea de ales, nu crezi?

— Ai dreptate.

Rămași singuri în lift, Miles continuă:

— Poliția nu pierde timpul.

— N-a fost încă închis dosarul. Ridică din umeri.

Un calcul greșit.

— Să ne asigurăm că asta este singura, Catherine. Fără alte acțiuni ale Protectorului Pământului. Va fi foarte riscant...

— În liftul ăsta pot fi microfoane, îi aminti ea.

El pufni.

— N-am o părere prea bună despre Byrne dar asta ar fi prea mult chiar și pentru el. Catherine, promite-mi.

Ea îl privi, apoi îi întoarse spatele.

— Credeam că promisiunile mele n-au valoare.

— Catherine... își schimbase tonul. Ce-ar fi dacă ți-aș spune că există o cale de a-l elimina pe Byrne și de a face schimbările pe care le dorești la Wagner Oii.

— Ai de gând să angajezi un criminal?

El zâmbi.

— Convingem consiliul să-l demită din funcție...

— Trebuie să glumești, izbucni ea în râs.

— Fii atentă. Byrne pierde teren. Trebuie doar să-l ajutăm puțin.

Catherine îl privi întunecată.

— Bineînțeles. Presupunând că ai reuși acest miracol, cine îi va lua locul? Toți gândesc asemeni lui.

— Toți cu excepția ta, spuse el cu un zâmbet larg.

Ea rămase cu gura căscată, complet năucită de vorbele lui. Se auzi soneria liftului.

— Parterul, anunță Miles. Toată lumea coboară.

— Ești nebun, spuse Catherine.

Deschizând ușa de la intrare, Miles începuse să chicotească.

— Doar asta ai spus tot drumul.

— Și încă o spun. Miles, ești nebun.

— În astfel de situații trebuie să fii. Gândește-te numai la Protectorul Pământului.

— Tu ești mult mai nebun ca mine.

Intră în casă fără să ezite cu gândurile îndreptate doar spre propunerea lui. El răsuflă ușurat. Dacă n-ar fi mers împreună cu mașina lui pentru a discuta detaliile planului n-ar fi reușit s-o aducă până aici. Tot ce-i rămânea de făcut era să o țină lângă el.

Catherine se întoarce spre el.

— Miles, nu pot conduce compania. Am doar douăzeci și nouă de ani și lucrez la Wagner de puțină vreme.

— Îți făceam rost de un consilier. O luă de mână, dar ea se retrase, iar el nu comentă deși gestul ei îl duru. Trebuie să-ți amintesc, Catherine, că ești singura care se gândește la viitor. Byrne nu-și va schimba atitudinea. Va continua să mărească profiturile eliminând măsurile de protejare a mediului care după părerea lui sunt inutile. Cât timp el rămâne la conducere vom plăti amenzi până când nu vom mai avea profituri. Acțiunile Protectorului Pământului nu vor face decât să-l stânjenească. Doar atât. Sau poate că va ajunge să se obișnuiască, fapt care ar fi și mai rău. El trebuie îndepărtat sau o mulțime de oameni

care depind de Wagner Oii vor avea de suferit.

Ea îl privi tăcută pentru câteva momente.

— Este unchiul meu.

— Duce compania de răpă.

— Va fi o luptă în consiliul de conducere. Va fi o luptă în familie.

— Asta ai făcut tot timpul, spuse Muiles. Nu ai înțeles că aici se va ajunge în cazul în care acțiunile Protectorului Pământului au succes?

— Nu m-am gândit să elimin pe cineva din consiliu, răspunse ea repede. Voiam doar să-i determin să facă tot ceea ce trebuie în legătură cu ținutul din Utan...

— Înseamnă că ai fost naivă crezând că așa îl vei face pe Byrne să gândească ca tine. Nu este în stare de asta. Știi asta la fel de bine ca mine.

— Nu știu nimic! exclamă ea.

Dar Miles înțelese că ea își dădea seama de adevărul vorbelor lui. Ar fi dorit s-o ia în brațe dar se temea de un refuz.

— Cum îmi poți cere să-mi distrug familia? spuse ea cu vocea tremurând. Cum poți?

El zâmbi blând.

— Deciziile bune sunt întotdeauna cel mai greu de luat, Catherine. Dar cu cât le iei mai curând cu atât este mai puțin dureros. Aceasta este singura cale pentru a salva Wagner Oii. Acum este și cel mai potrivit moment. Sunt afaceri, iar familia ta va înțelege.

— Doamne, cât poți fi de cinic! Nu pot fi ca tine, Miles. Nu pot călca orice în picioare.

— Dacă nu-i vei opri o vor face alții, iar mediul va continua să fie poluat.

— Dacă va fi găsit codicilul îi vom opri.

— Încă nu l-am găsit, răspunse el clătinând din cap. Dacă totuși familia ta nu va ține cont de el? Iar următoarea

înfruntare cu Byrne? Codicilul nu va repara nimic. Varianta mea este o soluție permanentă.

— Eu plec, spuse Catherine îndreptându-se spre scări.

Lui Miles i se strânse stomacul.

— Nu putem vorbi despre asta?

— Nu este nimic de vorbit.

— Catherine! Era o rugămintă. Nu pleca.

— Nu rămân, Miles. Începu să urce scările. Nu am pentru ce să rămân.

El intră în birou și își puse un pahar de scotch plin, apoi îl bău pe nerăsuflăte.

„*Las-o să plece*”, își spuse. Oricum ei nu-i pasă nici cât negru sub unghie iar el va rămâne în agenda ei la capitolul nemernici. Ce naiba aștepta de la el? Ultima oară când făcuse o promisiune ieșise un dezastru. De ce nu lăsa ea mai mult timp relației dintre ei? De ce trebuia să se grăbească și să-i ceară mai mult decât putea el da în această clipă? De ce nu putea rămâne pentru a încerca să se învețe unul cu celălalt?

Se hotărî: n-o va implora. În acest timp, Catherine trântea ușa de la intrare. N-o va implora. Douăzeci de secunde mai târziu, se afla în fața automobilului ei. Implorând.

— Catherine, te rog nu pleca! Se puse între ea și portiera șoferului.

Ea îl privi în ochi.

— Nu pot face ce-mi ceri, Miles. Mi se face rău doar când mă gândesc.

— Nu sunt un monstru.

Ea zâmbi trist.

— Totul pentru tine este o afacere. Totul. Până și pisica.

— Ce legătură are Sheba cu afacerile?

— Nu înțelegi, nu-i așa? Nu gândim la fel. Nu vei dori niciodată ceea ce doresc eu.

Miles o trase spre el. Îi mângâie obrazul cu vârfurile degetelor.

— Nici asta nu contează?

Ea răsuflă adânc.

— Nu este destul.

— Este totul, murmură el îngropându-și fața în părul ei mățâsos.

Ea își odihni fruntea de umărul lui.

— Lasă-mă să plec, Miles.

Durerea îl străbătu ca un cuțit. Îi strânse brațele pentru un moment... apoi mâinile îi căzură fără vlagă.

O privi urcând în mașină. Motorul porni imediat. Catherine nici măcar nu privi înapoi.

— Blestemată să fii, Catherine, bombăni el privind-o cum dispare.

Avea impresia că-și pierduse inima.

— Nepotul meu este un mizerabil.

Privind-o pe Lettice, așezată pe cealaltă parte a mesei, Catherine oftă.

— Doar nu m-ai invitat la prânz la Chez Teii doar ca să-mi spui asta!

Lettice ignoră încercarea de schimbare a subiectului.

— Încă vreau să aflu ce s-a întâmplat. Mai întâi, spre marele tău amuzament, este arestat. Motivul nu mi l-ai explicat niciunul dintre voi. Dar acum este atât de... E rău. Mi-am mai văzut copiii și nepoții suferind până acum dar pe el nu l-am văzut niciodată în starea asta. Este un mort-viu. Și nici tu nu arăți mai bine.

Catherine se gândi că nu dorea să audă asta. N-ar fi trebuit să vină de la bun început. Dar Lettice fusese atât de insistentă încât nu fusese capabilă să reziste tenăției de a afla ce face Miles.

— Miles a fost întotdeauna un tip foarte distant, Lettice.

— Nu în ultima vreme. De cândva timp este asemeni unui vulcan. Și nu încerca să mă duci cu vorba că între voi nu e nimic. Nu sunt nici oarbă, nici proastă.

Catherine ridică din umeri pe cât de indiferentă era capabilă. Trebuia să rămână calmă sau suferința pe care o îndura de trei zile va erupe din nou.

— Catherine!

Îndemnul îi aminti de Miles. Un val de emoții urcă în ea.

— Ce vrea el, eu nu pot oferi. Ce vreau eu, el nu-mi poate da.

— Țsta nu-i un răspuns.

— Dar este singurul pe care îl vei primi.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, Lettice o fixă cu privirea. Catherine rezistase tentației de a spune adevărul. Cum de reușise bătrâna să provoace o astfel de reacție cu o singură privire?

— Nici ăsta nu-i un răspuns, zise Lettice. Dar presupun că oricum nu voi afla mai mult. M-ai evitat și când l-am scos pe Miles din închisoare pe cauțiune.

— Era doar o celulă din secția de poliție, chicoti Catherine.

— Mă rog. Iar acel mic dejun nu era o întâlnire de afaceri. O bunică își dă seama.

Zâmbetul lui Catherine se transformă într-o grimasă. Avea senzația că îi va exploda capul din cauza problemelor. De ce nu putea Lettice să lase lucrurile așa cum erau?

— Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, anunță bătrâna.

— Iar eu sunt Barbara Bush, bombăni Catherine.

— Voi încerca să mă abțin.

Catherine își strânse buzele.

— Amândoi sunteți oameni în toată firea așa că puteți să vă ruinați viețile după pofta inimii. Departe de mine gândul să încerc să vă împiedic pe tine și pe Miles de a face greșelile vieților voastre.

Catherine se gândi că Lettice știe cum să pună problema. Rămase tăcută.

— Cred că ar fi cazul să ajung la motivul invitației, conține Lettice. Eu... De fapt nu prea știu cum să-ți spun asta. Tonul ei ezitant trimise fiori reci în venele lui Catherine. E vorba despre codicilul bunicului tău.

— Încă nu-ți amintești numele avocatului pe care l-a folosit, ghici Catherine cu inima strânsă.

— Catherine! Bătrâna doamnă o luă de mână. Sunt o femeie în vârstă. Nu mai văd și nici nu mai aud la fel de bine ca înainte.

— Ce tot spui?

— Acum cred că m-am înșelat în legătură cu acel codicil. Vocea lui Lettice era blândă dar asta nu-i diminuează șocul.

— Te-ai înșelat? repetă Catherine clipind.

Prietena ei clătină din cap.

— Mi-e teamă că da. Am încercat atât de tare să-mi amintesc avocatul încât am realizat la un moment dat că motivul pentru care nu reușesc ar putea fi faptul că nu există. Îmi pare atât de rău, Catherine dar cred că am încurcat totul.

— Ai încurcat...? întrebă Catherine cu inima bătându-i dureros. Vrei să spui că nu există niciun codicil?

— Nu sunt sigură ce am văzut. Credeam că este o adăugare la testament dar nu mai sunt deloc sigură de asta. Totul este o ceață în mintea mea. Știu că mi-a vorbit despre un codicil. Poate de aceea sunt atât de confuză.

Catherine își scutură capul ca pentru a nega vorbele bătrânei.

— Dar, Lettice, tot timpul ăsta...

Lettice o bătu pe mână.

— Îmi pare foarte rău dar cred că va trebui, să găsești o altă modalitate pentru a salva acel ținut.

— Nu există altă cale.

— Dar bineînțeles că există. Lettice își ridică sprâncenele. Catherine, pentru orice în viață există o cale. Nu trebuie să te autocompătimești și doar să cauți o altă soluție.

— Grozav sfat, ce să spun... bombăni Catherine.

Catherine privea tabletele care se topeau acidulând apa din paharul în care pusese și câteva cuburi de gheață. Bău amestecul cu înghițituri mari. Totuși va fi un miracol dacă îi va trece groaznica durere de cap pe care o avea de la prânz încoace.

Se răsuci cu scaunul de la birou privind cu ochi orbi activitatea de la rafinărie. Cum de reușise Lettice să încurce lucrurile în așa fel? Iar ea cum de nu-și dăduse seama mai repede?

Trebuia să recunoască, deși nu-i făcea nicio plăcere, că Miles avusese dreptate. Ea depindea prea mult de acel codicil. Ar fi trebuit să-și dea seama că nu poate fi găsit din cauză că nu exista nu din cauză că era pierdut. Adevărul era că sperase în mod absurd.

Înțelesese în sfârșit că exista posibilitatea ca bunicul ei să nu fi scris acel act. În definitiv, nu pusese acel ținut nici măcar într-un fond de tutelă pentru a-l proteja.

Cu toate eforturile pe care le făcea, nu reușea să reziste soluției tentante propuse de Miles. Când el îi spusese întâia oară fusese îngrozită și... tentată. Byrne ruina compania și trebuia oprit. Încercau să conducă o afacere cu profituri de milioane de dolari nu să hotărască cine trebuie să meargă la un sfârșit de săptămână la cabana de schi a familiei. Dar soluția lui Miles va cauza

disensiuni în familie, iar ea nu dorea să fie motivul lor. Pe de altă parte, ca membru al consiliului de conducere, avea obligația de a face ceea ce era bine pentru companie și angajații ei.

Fusese naivă în legătură cu rezultatul acțiunilor Protectorului Pământului. Privind înapoi, realiza că erau sortite eșecului. Ceea ce îi propusese Miles era ceea ce trebuia făcut. Iar acum era timpul ca ea să-și asume responsabilitatea acțiunilor ei.

Închise ochii pentru câteva clipe, apoi îi deschise. Adunându-și curajul răsuca scaunul, ridică receptorul telefonului și formă numărul lui Miles.

După al treilea apel răspunse secretara lui. Catherine se prezentă.

— Da, Miles Kitteridge. Vă fac legătura imediat.

Nici măcar nu avu timp să clipească și Miles era la celălalt capăt al firului.

— Catherine.

Inima ei își înteeți bătăile auzindu-l pronunțându-i numele. Se strădui să fie calmă.

— Bună, Miles.

— Nu mi-ai răspuns la apeluri. Am sunat de mai mult de două ori.

Nu sunase pentru că nu avea sens să se tortureze singură.

— Miles, ții minte ce am discutat acum câteva zile?

— Da, îmi amintesc, răspunse el după o pauză.

Vocea lui suna ciudat, ca și când ar fi fost dezamăgit. Catherine își spuse că nu este cazul să se amăgească singură.

— Aș dori să reluăm propunerea ta.

De data asta pauza fu mai lungă, iar când el vorbi vocea lui părea emoționată.

— Sunt încântat. Ne putem întâlni pentru asta?

— Da, răspunse ea inspirând adânc.

9

Miles se strâmbă. Nu era chiar ceea ce gândise și sperase. Crezuse că se vor întâlni într-un loc mai intim nu în cabinetul lui de la bancă. Biroul masiv era ca nu ocean între ei. Cu siguranță că nu se afla mai aproape de ea decât în urmă cu o oră, când îl sunase. Era clar că trebuia să renunțe la iluziile optimiste.

— Nu este neapărat necesar să discutăm aici, spuse.

Sprijinită de spătarul scaunului, Catherine îl privea în tăcere.

— Biroul meu nu era locul cel mai potrivit, răspunse ea într-un sfârșit.

— Vreau să spun că ne puteam întâlni la un restaurant.

— Miles, n-ar fi mai bine să trecem la afaceri?

„*Nu cedează deloc*”, se gândi el. Ca de obicei.

Catherine era femeia care făcea cele mai puține compromisuri din câte cunoștea. Iar el se simțise distrus fără ea. Însă astăzi părea... înfrântă. Costumul turcoaz pe care îl purta era mai mult decât modest. Dar linia trupului ei îi încingea sângele în vene. El știa ce este pe sub costum. Părui pieptănat spre spate îi scotea în evidență trăsăturile hotărâte dar o făcea să pară vulnerabilă. Mâinile îi ardeau de dorința de a o lua în brațe. Ultimele trei zile fuseseră un coșmar iar nopțile de neimaginat. Totul îi ieșise pe dos și el nu știa cum să repare. Hotărî să procedeze cu tact.

— Sunt surprins că ți-ai schimbat părerea.

— Bunica ta ți-a spus despre codicil?

El clătină din cap.

— Nu pot încă să cred că s-a înșelat.

— Nici eu.

Se foi în scaun și parfumul delicat pe care îl folosea îl

învălui torturându-l cu amintiri. Sângele începu să-i fiarbă. Totuși, Catherine nu va coopera. La naiba!

— Știam că bunica îmbătrânește, reuși el să spună, realizând că ea nu ar aprecia o bruscă îmbrățișare peste birou, dar nu credeam că poate încurca lucrurile în asemenea hal. Nu crezi totuși că se înșală? Eu sunt dispus să-l plătesc mai departe pe cel care se ocupă cu găsirea actului.

Catherine ridică din umeri, total indiferentă. Dar el știa mai bine.

— Poată că n-ar strica, zise ea. Deși acum pare o acțiune, inutilă. Crezi sau nu, eu am impresia că Lettice spune adevărul.

— Să înțeleg că inexistența aceluia codicil ți-a schimbat părerea despre planul meu.

— Da, răspunse Catherine privind în altă parte.

— Ai lăsa un maniac în grija societăților ecologice? întrebă el vrând să-i dea un exemplu pe care ea să-l înțeleagă.

— Nu.

— Asta ai face cu Wagner Oii.

— Miles, ți-am spus deja că mi-am schimbat părerea.

— Atunci nu te mai purta de parcă ai fi o criminală!

— Dar n-o fac!

— În regulă. Cu greu el se calmă. Discuția în contradictoriu nu-i va duce nicăieri. Lucrând împreună, vor fi tot timpul în contact El trebuia să se concentreze asupra acestei oportunități. M-am gândit mult la asta și am ajuns la concluzia că în acest moment avem o serie de avantaje. Byrne n-a știut cum să procedeze cu mass-media, fapt care a creat greutatea companiei. Profiturile au scăzut în această dimineață cu patru procente. Cu patru procente peste cele de săptămâna trecută Toți doresc să oprească această scădere și toți realizează că Byrne n-o poate face. De

asemeni, măsurile de protecție a mediului încep să fie luate în serios de toată lumea, mai ales că ele au fost motivul principal al problemelor din ultima vreme. Iar în ultimul rând Wagner Oii are de rambursat luna viitoare un împrumut.

— Cum poate fi asta un avantaj? întrebă Catherine nedumerită.

— Nu au bani pentru plată. Nu pe toți, oricum. Miles zâmbi. Byrne va fi nevoit să ceară băncii un supliment la credit.

— Banca va cere plata integrală?

— Eu pot recomanda conducerii băncii acordarea acestui supliment... dacă Wagner Oii rezolvă problemele curente.

— Iar tu le vei spune rudelor mele că este cazul să facă tot ceea ce li se spune sau... zise Catherine ridicându-și. Sprâncenele.

— Voi sugera cu fermitate. Chicoti. Le voi mai sugera că orice curățenie începe cu cea de acasă.

— Și care este rolul meu în toate astea? întrebă ea cu răceală.

— Tu vei continua să reprezinți vocea rațiunii și a progresului, fapt pe care îl voi scoate în evidență cu fiecare ocazie. Voi face să fie clar că alegerea mea pentru postul de director ești tu. Apoi adăugă cu hotărâre: Iar tu vei sta acasă noaptea. Nu vei mai risca jucându-te de-a Protectorul Pământului, căci dacă vei fi prinsă totul se duce de răpă.

— Dar știu că ai plănuit bine toate astea!

— N-am avut nimic altceva de făcut în ultimele trei zile.

Catherine nu răspunse provocării.

El oftă.

— Catherine, eu voi fi băiatul rău în toate astea, nu

tu. Înțelegeți?

Ea aprobă din cap, apoi își privi mâinile.

— Pare atât de... ușor.

— Doar pentru că este momentul potrivit. Și nu va fi nicidecum ușor, crede-mă.

Ea își fixă privirea pe birou, gânditoare. El tăcu pentru a nu o distrage. Se simțea istovit după toate zilele și nopțile petrecute fără ea. Catherine stătea nemișcată. Imobilitatea ei îl uimi. Dăduse întotdeauna impresia că aduce energie oriunde s-ar afla. Sau, cel puțin, în sufletul lui.

Pe măsură ce minutele treceau, Miles începu să se îngrijoreze. Într-un sfârșit ea își ridică fruntea.

— Pentru ce este al doilea coș de gunoi? întrebă.

El clipi, apoi zâmbi larg.

— Pentru reciclarea hârtiei. Separ gunoiul pe categorii. Hârtiile într-un coș, gunoiul în altul.

— Ce drăguț! Dar ce te faci cu metalul din care este fabricat coșul?

— Cum adică? întrebă el dezorientat.

— Nu este reciclabil și va rezista o eternitate, răspunse ea. Folosește mai bine pungi de băcănie pentru hârtii. În felul acesta poate fi reciclat și recipientul.

Miles privi în jur la biroul masiv și elegant din lemn de stejar, la scaunul îmbrăcat în piele, la carpetele chinezești și se întrebă în gând cum va arăta printre ele o pungă de băcănie.

— Mai bine nu arunc decât hârtia, nu și coșul. Te-ai hotărât?

— Urăsc asta, răspunse Catherine schimbându-se la față. Și nu doar din punct de vedere personal. Sunt o mulțime de chestii care pot ieși anapoda, iar compania va rămâne vulnerabilă. Făcu o pauză. Dar nu văd nicio altă alternativă.

El zâmbi, ușurat.

— Bine. Acum, nu avem prea mult timp la dispoziție așa că ar trebui să te muți înapoi la mine...

— Nu mă întorc la tine, Miles, răspunse ea ridicându-se și îndreptându-se spre ușă.

Miles se ridică la rândul lui, înconjură biroul și o ajunse din urmă oprind-o la jumătatea drumului.

— Catherine, stai un pic...

— Nu mă mut la tine, Miles. Dacă asta face parte din marele tău plan, atunci nu avem o înțelegere.

— Va trebui să punem la punct o mulțime de amănunte, spuse el înghițind în sec. Multe ore...

— Atunci le vom pune la punct aici, iar apoi vom merge acasă. Separat, zise ea zâmbind dulce. Iar asta va fi tot ce vom face împreună.

Chipul lui se înnegură. Atâtea posibilități de a fi cu ea. Ce va face acum?

— Parcă ai fi de piatră.

— Credeam că a vorbi cu mine este ca și când ai vorbi cu lama unui aparat de ras.

— Relația dintre noi este la început, Catherine. De unde să știi unde ne va duce? S-o lăsăm...

— Asta este tipic pentru tine, Miles, izbucni ea. Tot nu am de gând să devin un trofeu pe care să-l pui la cingătoare.

— Ce dracu' te face să crezi că așa va fi? Întotdeauna te-ai purtat cu mine de parcă ieri aș fi ieșit din mîlul primordial și nici nu mi-ar păsa de tine.

— Mi-ai distrus viața! exclamă ea.

— Poftim? Se holbă la ea. Ce mai e și prostia asta? Când? Spune-mi când am făcut așa ceva.

— În noaptea petrecerii. Începu să răsuflă cu greutate. Trebuia să iau examenul de diplomă a doua zi. Și din cauza ta am obținut cele mai mici note din istoria

acelei facultăți!

Miles înghiți în sec complet dezorientat.

— Eu! N-am făcut nimic!

— M-ai invitat în patul tău ca pe o prostituată oarecare, îi aminti ea cu voce amară. Eram logodită... invitațiile fuseseră trimise. Trebuia să iau examenul...

— Nici măcar nu știam că ai examen!

— Dar nici nu ți-ar fi păsat chiar dacă ai fi știut. Ochii ei scânteiau de furie.

— Dar de ce te-a deranjat propunerea mea atât de mult? Brusc, înțelese. Zâmbi. Încă de atunci îl dorea. Destul de mult pentru a-i distruge echilibrul interior.

Fața ei deveni stacojie.

— Dracu' să te ia, Miles! M-ai umilit și crezi că a fost o glumă.

— Îmi pare rău, Catherine dar tipul era un idi...

— Dacă era sau nu nu contează. Ție nu ți-a păsat că sunt logodită.

— Nu mi-ar fi păsat nici dacă ai fi fost măritată, Catherine. Atât de mult te doream încă de atunci. Se aplecă spre ea turnându-i foc în suflet. Nu mi-ar păsa nici dacă ai fi acum măritată. Atât de mult te doresc acum.

Ea făcu un pas înapoi. El avu impresia că dacă i-ar fi dar o palmă n-ar fi jignit-o mai tare.

— Și ce s-ar întâmpla cu mine când ar apărea o altă femeie pe care s-o dorești mai mult? întrebă. Te-ai duce după ea asemeni unui motan în călduri, la fel cum ai venit la mine.

— Stai puțin! spuse Miles furios și uimit de acuzațiile ei. Este ridicol să spui că ți-am distrus viața din cauza unui incident...

— Nu pricepi esențialul. Nu pot avea încredere în tine, Miles, pentru că încerci să obții ceea ce dorești. Când dorești nu ții cont de nimic. Nici măcar nu te gândești la

consecințe. Uite numai cât de tare te străduiești să obții ceea ce vrei de la Wagner Oii, indiferent pe cine rănești. Dar îți voi spune un singur lucru. Cel puțin ești sincer și nu încerci să faci promisiuni. N-aș ști cum să procedez dacă ai face-o, așa că nici măcar nu încerca. Merse spre ușă apoi se întoarse spre el. Voi face tot ce trebuie pentru a salva compania. Dar numai atât.

Catherine își ridică fruntea de pe pernă și își șterse lacrimile. Nu crezuse niciodată că va plânge din cauza lui Miles. Și nici nu crezuse vreodată că se va umili până într-atât încât să-i mărturisească influența pe care o avea asupra ei.

Ei bine, acum el știa. Probabil credea că fusese o adolescentă îndrăgostită. Și n-ar fi fost prea departe de adevăr. Era ultima lovitură pentru demnitatea ei.

Își aminti zâmbind de coșul pentru reciclarea hârtiei. Oare chiar încerca să-i fie pe plac?

— Ieși naibii din starea asta, se certă cu voce tare. Iubirea pentru Miles era o investiție proastă. El era prea rece și grosolan ca să știe să iubească.

Mai trebuia să recunoască și faptul că, în multe privințe, ea era la fel de rea ca și el. Dovada era ceea ce făcea acum. Într-un anume fel, acțiunile Protectorului Pământului erau mult mai cinstite decât răsturnarea unui membru al consiliului, mișelește. Dar o mai deranja ceva la planul lui Miles. Ceva ce nu avea legătură cu familia ei sau cu colaborarea lor. Nu-și dădea însă seama ce.

Dar ce altă variantă avea? Nu găsea niciuna.

Telefonul începu să sune. Nu se simțea în stare să răspundă dar se gândi că poate ar fi mai bine s-o facă. Ridică receptorul și la celălalt capăt al firului îl auzi pe Miles. Ar fi trebuit să asculte de primul impuls.

— Te-ai răzgândit? întrebă el cu voce blândă.

— Nu.

— Tot mai ai de gând să mă lași singur în birou de fiecare dată când voi spune ceva neplăcut?

— Nu.

— Vrei să închid?

— Nu.

— Vrei...

— Miles, nu sunt în dispoziția necesară să joc „*Douăzeci de întrebări*”. Își masă tâmplele care o dureau. Ce vrei?

— Nu am terminat de vorbit.

— Eu credeam că da.

— Cred că ar trebui să vorbim despre un consilier pentru tine care se va ocupa de treburile curente ale companiei. Am o propunere.

— Nu cumva te grăbești?

— Nicidecum. Privesc în viitor. Făcu o pauză. Am vorbit și cu cei din consorțiul bancar. Pentru moment vor lăsa Wagner Oii la discreția mea.

Planul începea să funcționeze iar ea nu era încă pregătită. Oftă.

— În regulă.

— Recepția care va urma conferinței de presă este cea mai bună ocazie pentru ca tu să faci impresie. Știi cine va veni?

— Da. Cele trei rețele locale și CNN-ul și vor trimite reprezentanții, plus toate marile cotidiene. Vor mai veni reprezentanți ai orașului, politicieni federali, chiar și membrii ai unor comitete ecologice. Unchiul Byrne se dă de ceasul morții ca să pună totul la punct.

— Perfect. Îți poți face un debut minunat. Asigură-te că vei vorbi cu toți. Spune numai ceea ce trebuie.

— N-ai vrea să-mi scrii tu ce trebuie să vorbesc? Întrebă ea pe un ton sec.

— Nu. Am încredere în tine.

Ea zâmbi clătinând din cap.

— Catherine, îmi pare rău că din cauza mea... ai fost rănită. Nu am vrut asta niciodată.

Scuzele lui o luară prin surprindere și pentru câteva clipe nu reuși să vorbească.

— Catherine?

— Da. Își dresе vocea. Asta era atât de neobișnuit pentru el încât ea nu știa ce să spună. Eu... Mulțumesc, Miles.

— De ce nu mai încerci o dată să dai examenul? Nu sunt limitate încercările, nu?

— Nu, însă există o limită a încercărilor personale de a te umili, punctă ea.

— Dar îl vei lua. Nu există niciun motiv pentru care să nu reușești. Sau poate nu mai vrei?

— Ani de zile m-am întrebat și eu același lucru, răspunse Catherine zâmbind vag. Nu mai doresc să devin avocat. Sau cel puțin așa cred.

— Mi-ai fi un adversar de temut. Făcu o pauză, apoi continuă pe un ton serios: Acum te voi ruga să nu-mi închizi telefonul pentru că îți voi spune că doresc să vii înapoi.

— Nu, spuse ea rezistând tentației.

— Mă pedepsești pentru ceva petrecut cu mulți ani în urmă. Nu mai sunt aceeași persoană. La naiba, Catherine, nu spun că nu ai dreptate în multe privințe dar nu sunt cel pe care îl crezi. Întotdeauna am vrut să fiu cu tine. Nu ești o femeie pentru o noapte.

Cuvintele lui tăiară adânc inima ei. Se strădui să rămână calmă. El nu era bărbatul potrivit pentru ea.

— Nu te pedepsesc, Miles. Dar incidentul mi-a dovedit că scările noastre valorice sunt net diferite.

— Nu mai pot îndrepta acum nimic și nici n-am de gând să-mi cer scuze pentru că fiind atât de atras de tine

am acționat din impuls. Dar cu siguranță nu am avut intenția să te insult. Tot ce îți cer este să dai timp relației dintre noi. Ce este rău în asta? De ce vrei să grăbești lucrurile de dragul unei promisiuni?

— Nu vreau să grăbesc nimic, negă ea cu toate că se întreba dacă nu cumva el are dreptate. Mi-e teamă că tu nu ești capabil de o promisiune.

— Ești dură. Tăcu un moment apoi întrebă: Ce ar putea să ne scoată din impas?

— Nu știu, răspunse ea cu sinceritate. Era obosită să lupte cu el. Dar trebuia s-o facă pentru binele ei. Nu știu dacă este ceva de făcut. Nu e un impas. E un adevăr. La revedere, Miles.

Puse încet receptorul înapoi în furcă.

— Catherine! Ce naiba porți?

Miles o privea plin de uimire. Brocartul din care era confectionată rochia lungă, fără spate, juca în zeci de ape din cauza firelor de lurex cu care era brodat. Decolteul adânc, în formă de V, era atât de adânc încât descoperea privirii curbele suave ale sânilor. Arăta uimitor, elegantă, sofisticată și teribil de sexy. Prea sexy. Se aflau în foaierul sălii de bal a hotelului unde avea loc recepția pentru mass-media. Toate privirile erau atrase de Catherine. Dorințe arzătoare îi încingeau sângele lui Miles. Una dintre ele era aceea de a ucide pe orice bărbat care privea ceea ce era a lui.

După acea discuție dureroasă din urmă cu câteva zile mai avuseseră și altele mult mai liniștite. El îi făcuse o curte tăcută, evitând să discute altceva în afară de detaliile recepției. Însă nici măcar o singură dată ea nu pomenise de această rochie!

Catherine zâmbi cu inocență apăsând uriașa geantă de seară sub braț.

— Este o rochie cu trenă, Miles. Știi tu, mult

material, foarte teatrală.

— Mie nu se pare că ar fi făcută din prea mult material, spuse el. Ar fi trebuit să bănuiască dezastrul încă de când ea întârziase. O trase spre o latură a încăperii, departe de ochii languroși. Ar fi trebuit să fiu de acord cu hainele pentru această seară.

— Nici măcar nu te gânde, Miles.

El inspiră adânc. El avea ceva important de făcut aici, amândoi aveau. Ar fi fost cazul să discute despre altceva nu despre o rochie ce îi trezea toate simțurile. Dar nu se putea abține.

— Nu intri îmbrăcată așa.

— Miles, tu ai vrut să arăt bine, clipi ea șagalnic.

— Pe naiba am vrut, bombăni el. Nu-mi place.

— N-ai decât. Se răsuci pe tocurile înalte și intră.

El o urmă, încruntându-se întunecat. Ar fi fost mai bine dacă o lua de-acasă. Suferea pur și simplu de gelozie. Era o experiență nouă.

Totul în legătură cu Catherine era o noutate; inclusiv mărturisirea despre trecut. Îl pedepsea. Acel impuls copilăresc îl costase scump. Acum trebuia să lupte ca s-o cucerească. Dar din nefericire habar n-avea cum trebuia să procedeze.

În sala de bal o orchestră de estradă interpreta melodii lente, iar viorile erau acoperite de vocile și râsetele invitaților. O ajunse din urmă pe Catherine.

— Uite ce e, Catherine...

Însă ea îl întrerupse:

— Miles, nu mă interesează, bine?

— Iar eu nu vreau ca bărbații să te privească, să... să te dorească... De ce oare nu voia ea să înțeleagă? Rochia asta... O, la dracu'... arăți minunat și nu-mi place!

Ea rămase mută de mirare, iar el se simți la fel de stupid ca un adolescent la prima întâlnire.

— Hei, ne amuzăm, deja? întrebă Sylvia, mătușa Catherinei apărând în cel mai nepotrivit moment.

Miles se forța să zâmbească.

— Sărim de bucurie. Totuși toată lumea pare fericită.

— Până acum, zise Sylvia încântată. Cei de la mass-media mănâncă și beau tot ce se poate. Sper că vor fi într-o bună dispoziție cu stomacurile pline.

— Seamănă cu niște vulturi ce pândesc prada, spuse Catherine iritată.

— Iar lui Byrne i se potrivește de minune descrierea, remarcă Miles cu gândul în altă parte; mai bine zis la doi bărbați pe care îi observase privind-o pe Catherine. Se încruntă la ei până ce aceștia se uitară în altă parte.

— Byrne este un dezastru umblător, zise Sylvia îngrijorată.

Este vremea să înceapă spectacolul, se gândi Miles.

— Ei, bine, îl imită el iarăși pe Regan, sper ca totul să meargă cum trebuie. Banca noastră nu este mulțumită de felul în care Byrne se ocupă de imaginea publică a companiei. Cei din conducere vor schimbări.

Încruntătura îngrijorată a Sylviei se adânci.

— Avem și niște împrumuturi foarte mari acum.

Miles zâmbi. Cu colțul ochiului, văzu cum buzele lui Catherine se strâng într-o linie subțire. Poate că ei nu-i plăcea, dar schimbarea trebuia făcută.

— Da, îi răspunse el Sylviei. Dacă lucrurile rămân așa și nu vor fi mulțumiți sau... cooperanți.

— Scuzați-mă, interveni Catherine. Am văzut pe cineva cu care trebuie să discut.

Miles își reținu o grimasă când plecă de lângă el. Avea sentimentul că ea va face asta întreaga seară. Dar se gândi Dă este totuși un avantaj să vorbească singur cu Sylvia.

— Și dacă lucrurile rămân așa cum sunt? întrebă

Sylvia.

Îi reamintea în unele privințe de Catherine. Era la fel de dură.

— Vor cere niște schimbări în conducere. În consiliu, ca să fiu mai exact. Iar dacă nu veți putea plăti vor trece la executarea silită.

Femeia mai în vârstă înghiți în sec.

— Vor negocia o amânare?

— N-o voi recomanda, spuse el grav. Nu atâta vreme cât Byrne face numai ce nu trebuie. Byrne nu este ca tatăl lui. Schimbările de care Wagner OH are nevoie trebuie începute din vârf.

— Știu, răspunse Sylvia încet.

Miles o privi pe Catherine.

— Catherine este tânără... dar dă dovadă de multă rațiune.

— Știu, zâmbi mătușa ei.

Miles zâmbi la rândul lui. Mesajul fusese bine înțeles.

— Wagner Oii n-a răspuns în totalitate acuzațiilor aduse de Protectorul Pământului. Apropo, minunată rochie.

Catherine îi zâmbi Marianeii Tolliver, frumoasa reporteră de la Canalul 5.

— Vom curăța murdăria produsă de acele recipiente, Mariana. Și ne vom schimba strategiile în legătură cu protecția mediului pentru ca astfel de necazuri să nu se mai întâmple. Rochia este de la Sidney Marshall.

Catherine își ascunse un zâmbet amintindu-și de reacția lui Miles la vederea acelei toalete. Pe undeva o îmbrăcase doar pentru a provoca o reacție din partea lui și fusese încântată la accesul lui de posesiune.

— Știam eu, zâmbi Mariana. Este o creatoare minunată. Eu aș omorî pentru lucrurile făcute de ea. Cum poți explica apariția acestor „*probleme*”?

— Ai un stil de-a pune întrebări... chicoti Catherine. Există o declarație oficială în legătură cu acest subiect. Iar eu, ca membru al corporației, o susțin.

— Îmi place foarte mult rochia ta. Femeia oftă. Hai, Catherine, nu te eschiva de la răspuns.

— Ce-ai zice de un tur prin uzină? sugeră Catherine. Cu cât va fi mai deschisă cu atât va fi mai convingătoare; compania nu avea nimic de ascuns. Cel puțin îi va distra atenția de la Miles. Evadase de lângă el de aproape o oră doar pentru a realiza că el discută, pe rând, cu fiecare dintre rudele ei.

— Pot merge oriunde doresc? întrebă Mariana.

— Atâta vreme cât nu este o zonă restrictivă, răspunse Catherine. Nu ne oprește nimeni.

— Cred că îți accept propunerea, răsă reportera.

— Îți sunt recunoscătoare.

Mariana mușcă din tartina cu pastă de crap.

— Ați aranjat o mituire pe cinste.

— Iar voi ați acceptat-o, replică Catherine.

Simți brusc o prezență în apropiere. Nu era nevoie să observe interesul din privirea Mariane pentru a ști cine este. Singurul bărbat care o putea face să reacționeze în acest fel, Miles.

— Domnule Kitteridge, spuse Mariana cu un zâmbet greșos de măgulitor. Wagner Oii se întrece pe sine în seara asta. Tocmai vorbeam cu Catherine despre strădaniile companiei de a-și îmbunătăți imaginea publică.

— Catherine poate într-adevăr să vă răspundă la acest subiect, spuse Miles calm. Ea este un expert în procedurile de protejare a mediului și a fost principalul organizator al schimbărilor la care ați asistat în seara asta.

Catherine aproape că se înecă. Miles se întrecea cu gluma.

Mariana îi puse și lui aceleași întrebări pe care i le

pusese și lui Catherine. Aceasta îl privea în timp ce el răspundea calm tirului reporterei. Îl pedepsea pentru trecut? Nu credea. Se schimbase el? Încercase... își ceruse scuze, ba chiar se lăsase arestat pentru ea. O rugase să se întoarcă, în același timp se străduia, luptând cu metode neortodoxe, să o instaleze în scaunul de director al companiei. Dar nu spusese nici măcar o singură dată că o iubește.

— ...și mă va conduce într-o plimbare prin rafinărie. Fără uși închise.

Aceste ultime cuvinte o făcură pe Catherine să redevină atentă la conversația de lângă ea. Își ținu respirația așteptând răspunsul lui Miles. Nu era de acord cu asta, putea să jure.

— Grozav, spuse el fără să clipească. De fapt, Wagner va intra în programul de curățire a mediului. Compania intenționează să fie un deschizător de drumuri în acest domeniu. Pot să ți-o fur pe Catherine?

— Dar... dar... se bâlbâi Mariana.

Înainte de a putea protesta, Catherine se pomeni trasă de mâna fermă a lui Miles. Oricum nu ar fi putut comenta fără să-i dea motiv Marianeii de a pune mai multe întrebări. Plăcerea pe care o simțea la atingerea lui se adăugă confuziei.

— De când intrăm noi în programul de curățire a mediului? întrebă.

— De când am aflat câte avantaje decurg de aici, răspunse el. Va fi una dintre primele măsuri pe care le vei lua ca director.

Ochii ei se întunecară. Nu era compania lui dar era clar că el credea că este.

— Ce altceva voi mai face?

— Vei lua hotărâri din care vor ieși bani, zâmbi el.

Ei nu-i plăcu această frază.

— Unde mergem?

— Vreau să vorbesc cu tine undeva unde să fim singuri. Am obosit să văd cum te sorb din ochi toți bărbații din încăpere. Nu poți să-ți acoperi decolteul cu ceva? Cu un șervețel?

— Nicidecum, veni răspunsul pe un ton contrariat.

— Mi-era teamă că asta vei spune. O conduse spre un colț liniștit; Când o privi, ei i se tăie respirația. Brusc, își dori să-l fi ascultat și să-și fi acoperit decolteul. Dar el atacă un alt subiect. Am vorbit cu ceilalți membri ai consiliului și toți sunt iritați de Byrne.

— Iar tu ai făcut presiuni asupra lor; sunt sigură, spuse ea pe un ton dur.

— Iarăși ești răutăcioasă. Zâmbi. Trebuie să ne folosim de toate mijloacele de care dispunem. Vreau să vorbești și tu cu ei despre procedurile de protejare a mediului...

— Voi discuta cu ei despre protejarea ținutului din Utah, îl întrerupse ea.

— Ținutul Utah? A! Codicilul. Uitasem. S-ar putea să fie receptivi, mai ales dacă vei scoate în evidență ce avantaje rezultă de aici.

Catherine se gândi că Miles este uluitor. Plin de planuri făcute în numele ei. Înțelese în sfârșit ce anume o deranja în această luptă neloială. Ea va fi doar o marionetă, în timp ce Miles va conduce totul prin intermediul ei.

— Catherine, schimbă el brusc subiectul conversației. Nu rezolvăm nimic stând despărțiți. Vino acasă cu mine în seara asta. Trebuie să stăm de vorbă... despre noi.

Cuvintele lui sunară ciudat în mintea ei. Bineînțeles. Nu o rugase să revină decât după ce își pusese în aplicare planul. Se folosisese de ea.

Camera începu să se învârtă în jurul ei.

— Catherine? Vocea lui părea îndepărtată.

Miles îi atinse brațul. Era rece. Ea nu avea de gând să-l lase să-i vadă durerea. Îi va face jocul.

— Nu în seara asta, spuse cu o voce neașteptat de normală. Nu este bine să fim văzuți prea des împreună. Toți cred că suntem amănți dar este mai bine să-i amăgim. Să nu-i lăsăm să fie foarte siguri. Vom discuta cu ei separat, folosind fiecare propriile metode. În regulă?

— Dar...

Îl bătău pe obraz.

— Discutăm mai târziu. Trebuie să aranjez vizita Marianei.

Și plecă.

Era cântecul de lebadă al Protectorului Pământului.

Cu multă grijă, Catherine așeză borcanul surpriză pe masa cu antreuri. În ultima jumătate de oră masa fusese asaltată de reprezentanții mass-mediei iar ea crezuse că va exploda din cauza tensiunii. Aproape că uitase de planul ei din cauza manevrelor lui Mijes. Aproape. Apoi se apropie cu grijă de masă.

Borcanul nu era mare și nu se deosebea cu nimic de unul obișnuit de maioneză. Îl adusese în geanta ei de catifea. Era plin de reziduuri luate direct de la rafinăria Wagner și fuseseră controlate la laborator.

Stătuse în cumpănă dacă să le folosească sau nu. Era foarte riscant dar nu rezistase tentației. O ultimă misiune, cea mai dramatică... și cea care va muta câteva nasuri.

Rămase în fața borcanului cercetând împrejurimile pentru a se asigura că nu este văzută. Nimeni nu îi dădea atenție.

Perfect.

Se îndepărtă de masă rapid.

Miles auzi rumoarea din jurul mesei înainte să o poată vedea. Oamenii priveau și arătau cu degetul și

hohoteau... satisfăcuți.

— Ce se întâmplă? întrebă senatorul cu care Miles stătea de vorbă.

Miles ridică din umeri, oarecum iritat de întreruperea discuției.

— Nu știu.

Râsetele se întetiră. Miles și senatorul se apropiară de masă. La început nu văzură nimic apoi reușiră să-și facă loc prin mulțime pentru a vedea obiectul hazului: un inocent borcan, plin de noroi.

— Protectorul Pământului! spuse cineva.

— Lăsați-mă să trec! țipă Byrne. Închide-ți camerele de luat vederi! Lăsați-mă să trec!

Dar reporterii se strânseseră în jurul lui într-o învâlmășeală de întrebări.

— Ajutor! Byrne se bâlbâia. Plecați, plecați!

Miles se răsuci pe călcâie și traversă camera cu pași mari. Ținta lui era aproape. Rochia aceea blestemată nu putea fi confundată.

Chipul lui Catherine avea o expresie inocentă.

— Bun venit acasă, iubito, spuse el înainte ca ea să rostească vreun cuvânt.

O apucă de braț și plecă împreună cu ea de la recepție.

10

— Nu mai merg acasă la tine.

Catherine dori să-și ia vorbele înapoi în clipa în care văzu privirea lui Miles.

— Ba exact asta vei face, spuse el aspru împingând-o printre câțiva dintre invitații la recepție care se îndreptau spre lift. Apăsă butonul de închidere a ușilor adresându-se celor rămași în urmă: îmi pare rău. Liftul este deja plin.

Ușile solide se uniră în fața oamenilor rămași cu gurile căscate.

Catherine nu-l văzuse niciodată atât de furios. Se gândi că probabil, de data asta mersese prea departe.

— Miles...

— Catherine, nu... spuse el cu o voce atât de rece încât o îngheță.

Începu să transpire. Dacă știuse vreodată când este cazul să-și țină gura acum era un astfel de moment.

Călătoria cu liftul o făcură într-o tăcere mormântală. Așteptară mașina lui Miles la fel de tăcuți. Catherine începuse să tremure în aerul rece de septembrie. Își aminti de haina subțire de seară pe care o uitase la garderobă, dar hotărî că nu era cazul să pomenească de ea.

Fără a vorbi, Miles își scoase sacoul elegant și i-l aruncă pe umeri ca pe un sac de cartofi.

— Vom merge acasă la mine și vom rezolva asta o dată pentru totdeauna, anunță el brusc. Ai încălcat înțelegerea, Catherine. Din nou.

Toată îndărătnicia dispăru în clipa în care ea realiză că Miles este doar la un pas de a-și pierde controlul. Înăbușindu-și dorința de a-i explica, motivul pentru care făcuse ceea ce făcuse se înfășură mai bine în haina lui. Parfumul lui atât de familiar o învăluia și, la gândul că nu putea avea ceea ce dorea, durerea o străbătu asemeni unui cuțit.

În mașină, aproape că nu vorbiră iar tensiunea dintre ei continua să crească.

— Crezi că dispariția noastră ar putea da naștere la bârfe? întrebă ea la un moment dat.

— Nu cred. Ai avut tu grijă de asta, răspunse el rece.

Mașina se opri cu un scrâșnet brusc în fața casei lui. Nici nu apucă ea bine să încerce să deschidă portiera când aceasta fu aproape smulsă de Miles.

Catherine păși lângă el în casă și tresări cu putere când el trânti ușa în urma lor.

Miles părea gata să explodeze.

— Zău, Miles... începu ea ferindu-se din calea lui.

— De ce? începu el să zbiere. Spune-mi doar de ce ai făcut figura asta care ar fi putut ruina totul.

— Nu m-a văzut nimeni.

— Erau mai bine de două sute de oameni în camera aia! scrâșni el. Cum să nu fii văzută?

— Am verificat, răspunse ea căutând din privire o cale de scăpare. Nu mă vedea nimeni.

— Ar trebui să te rogi din tot sufletul să nu fi fost văzută. Pentru că dacă asta s-a întâmplat...

— Dacă s-ar fi întâmplat telefonul tău ar suna continuu. Încercă să se grăbească cu explicațiile. Miles, a fost ultima oară când m-am jucat de-a Protectorul Pământului. Pe cuvânt! N-o s-o mai fac. Cinstit. Dar asta era o chestiune mult prea importantă pentru ca să nu profit de...

— Să profiți? O apucă de umeri și o scutură. M-am străduit din răputeri să obțin un cadru legal pentru cauza ta, iar tu mă sabotezi.

— Nu asta încercam să fac. Nu doream ca familia să devină mulțumită de sine. Expresia de pe chipul lui o șocă. Se străduia să găsească o explicație mai bună dar nu reuși decât să șoptească: Vreau să spun că eu... voiam doar...

— Ai făcut-o doar pentru a mi te opune.

Catherine se întreabă dacă nu cumva asta era adevărul. Știuse că el își va da seama cine o făcuse. Ba chiar bănuise care va fi reacția lui: că o va aduce la el acasă unde o va ține sub supraveghere severă douăzeci și patru de ore pe zi. Doar ei doi.

Miles o lipi de perete apăsând-o atât de tare încât între ei nu ar fi încăput nici măcar o foaie de hârtie.

— La naiba, Catherine! Dacă eu spun că mașina este neagră, tu răspunzi în mod automat că este albă. Dacă te

rog să faci sau să nu faci anumite lucruri este din cauză că vreau să-ți fie bine. Dar tu mă înfrunți de fiecare dată și te porți ca și când aș fi un gunoi. Ți spun eu cine a fost nemernicul din viața ta: idiotul acela filantrop pe care l-ai suit pe soclu. Te folosea ca bilet pentru o cină copioasă iar tu nu vrei s-o recunoști. Mă faci să înnebunesc de gelozie... mă înnebunești în general și nu știu cum dracu' să mă descurc cu ce simt... știu doar că te iubesc.

Catherine înghiți în sec la auzul ultimelor lui cuvinte. Rezistența ei se spulberă.

Miles se opri privind-o năucit de ceea ce tocmai spusese. Toată mânia, se topise când rostise adevărul la care până atunci nu avusese curaj nici măcar să se gândească.

— Vorbești serios? întrebă ea.

— Cred că da, zâmbi, apoi izbucni în râs. Dintr-odată, totul căpătă un alt sens. Trebuie că fusese orb de nu-și dăduse seama până acum. O, la naiba, Catherine, asta simt.

Îi atinse obrazul, iar moliciunea lui iscă un val de dorință în el.

— Nu pari prea fericit de această descoperire, șopti ea.

El zâmbi cu gura până la urechi.

— Nu sunt foarte sigur că așa ar trebui să mă simt. Te măriți cu mine?

Ea rămase cu gura deschisă de uimire. Zâmbetul lui se adânci.

— Nu crezi nici tu ce spui, zise ea scuturând din capul.

Inima lui Miles bătea să-i spargă pieptul.

— Aș fi un prost să te las să pleci a doua oară. Era cât pe ce să te pierd. Și apoi, ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine și nu știu pe altcineva capabil s-o facă. Deveni

serios. O să înveți să mă iubești, Catherine. Promit.

— Te iubesc deja.

Întreaga lume începu să se clatine în jurul lui la auzul mărturisirii, apoi totul reveni la normal. O sărută și gura ei se lăsă în voia lui. Se abandonează cu totul în îmbrățișare.

Din mintea lui dispăruse orice alt gând în afară de mărturisirea ei. Nu mai conta cum de ajunsese să-l iubească; conta doar că îl iubea. O dorea. Toate zilele și nopțile pierdute trebuiau șterse ca o intimă confirmare a vorbelor.

Se desprinsese din sărut și o ridică în brațe. Era adevărat. O purtă pe scări.

— Ce faci? Întrebă ea agățându-se de umerii lui.

— Îl imit pe Rahtt Butlar, răspunse Miles strângând-o la piept.

— Doar să nu faci o criză de hernie.

— Asta nu este în carte.

— Știi cum să sfârșești o ceartă, zâmbi ea.

Zâmbi și el.

— E doar pauza dintre două reprize. Sunt încă furios pe tine, dar vom continua discuția mai târziu. Deocamdată vom învăța să avem încredere unul în celălalt.

— Putem?

Întrebarea era pusă pe cu ton ezitant și el simți disperarea din vocea ei.

— Putem, o asigură el. Avem o viață pentru asta.

Își dădu seama că ea nu-i răspunsese la întrebarea cea mai importantă, dai între timp ajunseseră în dormitor. Catherine era în brațele lui, îndrăgostită de el.

Îi lăsă picioarele să alunece dar îi ținea spatele cu o mână. Îi mângâie coapsa; carnea ei era mătăsoasă sub atingerea lui.

— Cred că te întrebam atunci dacă nu vrei să facem dragoste doar pentru a te ține departe de

lepădătura cu care doreai să te măriți.

— Dar ți-a trebuit destul de mult timp pentru a lua atitudine, spuse ea căutând butonierele corsajului.

— Nici tu nu m-ai ajutat cine știe ce. Îi desfăcu nasturele de la gât și rochia alunecă până în jurul taliei dând la iveală sânii frumoși.

— Niciodată, spuse el cu voce răgușită, să nu mai porți rochia asta decât pentru mine.

— Niciodată, promise ea desfăcându-i cămașa. Se lipi de pieptul lui. Te iubesc, Miles.

Controlul lui se spulberă. Începu să o sărute cu pasiune. Limbile lor se întâlniră conducându-l până aproape de nebunie. Catherine l-ar fi putut săruta la nesfârșit fără ca el să-și dorească altceva. O iubea.

Hainele dispărură ajutate de mișcările frenetice ale mâinilor. Fiecare atingere era o regăsire și o descoperire. Fiecare sărut, un jurământ. El și Catherine deveniseră una și aceeași pasiune.

În lumina soarelui dimineții ea se trezi cea dintâi. Primul ei gând a fost că trăise un vis. Al doilea gând, o realizare a faptului că se afla în patul lui Miles, dezbrăcată și mulțumită, alături de un Miles la fel de dezbrăcat și de mulțumit.

Toate amintirile nopții reveniră.

El spusese cuvinte pe care ea nu crezuse că le va auzi din partea lui. Era ce își dorea de atâta vreme, încât voința îi dispăru. Era sigură că Miles o iubește și zâmbi în sinea ei la amintirea uimirii de pe chipul lui la această revelație spontană.

— Ce este așa de nostim? întrebă el somnoros.

— Mă gândeam, murmură ea amintindu-și de felul în care el repetase la nesfârșit că o iubește, ca o citanie. Nu: ca și când descoperise ceva minunat. Cuvintele lui aproape că o îmbătaseră.

— E periculos să gândești. Mai ales tu.

— Începi o altă repriză de ceartă?

El zâmbi și își trecu mâna peste spatele ei.

— Doar dacă o putem încheia în acest fel. Zâmbetul îi dispăru. Catherine, promite-mi că Protectorul Pământului a făcut ultimul protest.

— Promit.

— Am încredere în tine de data asta.

— Pe cuvânt.

Totuși inima ei se strânse. Era un cuvânt. Încredere. Era convinsă că o iubește, dar se temea să facă ea primul pas în a avea încredere în el. Miles spusese că este un alt om. Fusesse foarte grijuliu când o văzuse bolnavă. Vorbise la ședințele consiliului de conducere despre protecția mediului. Pusese chiar și o pancartă de avertisment și fusese arestat pentru asta. Era cazul să facă și ea același lucru. Și, apoi, acum era cel mai potrivit moment pentru a începe să aibă încredere unul în celălalt.

— Catherine, nu mi-ai răspuns la o întrebare.

Ezitarea era evidentă în vocea lui. Aruncă o privire spre ei și îi văzu îngrijorarea. Nu se simțea în stare să facă o promisiune în acest moment.

— Credeam că vrei mai întâi să vezi cum merge această relație.

El zâmbi slab.

— Nu voiam să te grăbesc. Știu că nu vreau să te pierd. Te iubesc. Mărită-te cu mine.

Dacă spunea da, abandonul ei va fi complet.

— Da, răspunse respirând adânc.

Miles o trase la el în brațe și o sărută.

— Să nu spui niciodată nu, șopti el.

Mult mai târziu, el adăugă:

— Mă întreb cum o fi fost recepția după ce noi am plecat.

— Am fi putut rămâne, comentă ea.

— Probabil că te-ai fi suit pe o masă și ai fi anunțat că tu ești Protectorul Pământului.

— Hm. Ar fi o idee.

— Catherine, o avertiză el.

Ea izbucni în râs și se ghemui la el în brațe.

— Dar rămâne doar o idee. Miles tăcu o clipă. Când am plecat noi, Byrne se făcea de râs cu reporterii. Ar trebui să profităm de acest avantaj.

În clipa în care vei fi numită, îl voi chema pe Bob Ross de la Kimble Industries. Cred că îl pot convinge să accepte să devină membru executiv la Wagner...

Catherine închise ochii. Miles nu se schimbaseră prea mult. Era evident că dorea să aibă control asupra lui Wagner Oii. Ea nu putea îngădui asta. Trebuia să creadă că el o iubește. Totul dovedea acest lucru, iar ea spera cu disperare că această cerere a lui în căsătorie nu avea nicio legătură cu afacerile. Trebuia să fie sigură că se dăruia unui bărbat care o dorea doar pe ea.

Avea motive să dorească o dovadă.

— ...M-am uitat prin actele corporației, spunea el, și am descoperit că și doi directori pot convoca consiliul de administrație. Cred că noi doi o putem face. Toți erau convinși că a-l schimba pe Byrne este cea mai bună soluție. Cred că toți au înțeles ce fel de om este.

O idee genială trecu prin mintea ei. Simți că e scuturată de un fior de teamă, dar era ultima ei piesă a unui joc de puzzle. O va ajuta să afle dacă el dorea cu adevărat să se însoare cu ea sau erau doar interese la mijloc. Dacă o iubea cu adevărat el va înțelege, l-ai dacă nu...

Spera doar ca el să-și dea seama de adevăratele ei intenții.

Atmosfera din camera de conferințe era posomorâtă.

Privirea lui Miles se plimbă pe chipurile membrilor consiliului directorilor de la Wagner. Toate aveau expresii speciale: excepție făcând fața lui Byrne, pe care alunecau broboane mari de sudoare. Miles aproape că îl compătimi. Pe masă erau împrăștiate tot felul de ziare pline cu articole relatând atacurile lui Byrne de la recepție. Casetele video așezate lângă ziare erau și mai dezolante, arătând pe viu reacțiile, deloc de invidiat, ale unchiului lui Catherine. Pentru Miles era evident că el și Catherine pierduseră un adevărat spectacol.

Ea se așează pe cealaltă latură mesei „*tăcută*”, cuminte și frumoasă în costumul verde. Remarcase de mult că doar Catherine știa să asocieze perfect culorile cu stările de spirit. O simțea iritată și nesigură că ar fi persoana potrivită pentru a conduce compania, dar el știa mai bine și nu fusese niciodată mai mândru de ea. I se împotrivise la fiecare pas dar acum lupta se sfârșise și era a lui. Avea încă un sentiment de buimăceală din cauza revelației, însă Catherine era o femeie unică pe care el o iubise dintotdeauna.

Cei din jurul mesei îl priveau așteptând. El și Catherine petrecuseră două zile în camere separate discutând cu toate rudele ei despre această întrunire. Toți o doreau scurtă și calmă. Ca director care convocase ședința, Miles începu să vorbească.

— Este evident că politica de conducere a lui Wagner OII nu poate continua ca până acum. Trebuie să schimbăm tactica, întreaga metodă de a derula afacerile și avem nevoie de o persoană potrivită pentru asta.

— Asta este evident de multă vreme, spuse tatăl lui Catherine.

Miles se abținu să nu zâmbescă. Omul ăsta avea un talent teribil să cadă în picioare. Nu era încă sigur că fiica lui este cea mai bună alegere, dar era convins că

reprezentantul băncii avea ultimul cuvânt în cazul votării.

— Ne vom pierde până și cămășile, spuse Byrne lovind masa cu palma.

— Le pierdem deja, răspunse Catherine oficial.

— Iar Wagner nu-și poate permite o pierdere mai mare, punctă Miles întorcându-se spre Byrne. Îmi pare rău, Byrne, nu am altă soluție decât să supun aprobării demisia ta.

— Nu! Nu! țipă Byrne lovind în masă.

— Demisia ar fi cea mai bună soluție pentru tine, spuse și Sylvia cu simpatie în voce. Știi că avem mesageri și mai știi că noi toți dorim binele acestei companii.

— Voi sunteți cu toții geloși pentru că tata m-a numit pe mine. Ochii lui Byrne se bulbucaseră, întotdeauna m-ați invidiat.

Miles clătină din cap.

— Allan nu a fost tatăl meu, Byrne. Eu nu am legături cu familia. Părerea mea este că Byrne ar trebui destituit din consiliu.

Se auziră câteva voci. Miles se simți ușurat că are mai mulți susținători. Vor exista mai puține resentimente după aceea.

— Toți de acord? întrebă el.

Aprobările se auziră aproape ca un singur glas. Byrne încercă să protesteze dar nimeni nu-l luă în seamă. Nimeni nu mai comentă. El se ridică și părăsi încăperea, regăsindu-și într-un sfârșit demnitatea de director. Chiar dacă știa că aceasta era singura soluție, Miles se simțea totuși vinovat.

De pe cealaltă parte a mesei, Catherine îl privea cu tristețe, iar el îi zâmbi încurajator. Spre uimirea lui, ochii ei erau plini de lacrimi. Știa că toate astea o întristaseră, dar nu se aștepta la o astfel de reacție din partea ei. Dacă îl învinovățea pe el... nu știa cum ar trebui să se poarte.

— Unchiul Byrne va continua să-și primească salariul și bonificațiile sub forma unui pachet de acțiuni, spuse ea.

— De acord, își înclină Miles capul.

În câteva secunde va afla dacă viața lui era o ruină pentru că era momentul s-o propună pe ea pentru postul vacant. Dădu să vorbească.

— O propunem pe Sylvia pentru postul de director.

Miles clipi năuc. Vocea nu era a lui, iar numele nu era cel așteptat. Catherine fusese cea care vorbise. Sângele lui se răci brusc.

— Votăm?

Vocile se încrucișau cu rapiditate și furie. Miles privi în jurul său, luat pe nepregătite de turnura evenimentelor și incapabil să le oprească. Nimeni nu se uita direct la el, toți priveau intenționat în alte direcții.

— Toți de acord? întrebă Catherine.

— Da. Toți.

Aprobaseră propunerea ei.

— Catherine! gemu Miles realizând că ea sesizase totul pe la spatele lui.

Ea nici măcar nu clipi.

— Trebuia s-o fac, Miles. Te pregăteai să controlezi compania prin intermediul meu. Nu puteam permite una ca asta.

— Nu aveam de gând să fac așa ceva! sări în picioare împingând scaunul cât colo. N-aș putea face niciodată mașinații necurate dar tu n-o să crezi asta niciodată, nu-i așa?

— Miles, n-o făceai în mod conștient, replică ea cu voce calmă. Gândește-te numai la toate planurile pe care le tăcuseși pentru mine...

— Ca să te ajut!

Ea zâmbi trist.

— Ai fi încercat, oricum.

— De ce nu mi-ai spus despre îngrijorarea ta, că eu aş vrea să controlez compania prin intermediul tău?

Catherine nu-i răspunse.

— Consorţiul nu va tolera una ca asta, îi reaminti el.

— Ba da, răspunse ea plină de încredere. Sylvia este mult mai competentă decât mine, cu mai multă experienţă şi înţelegere în necesitatea protejării mediului şi a dezvoltării cercetărilor pentru noi forme de carburanţi. Ea este cea mai potrivită persoană pentru funcţia de director. Iar tu vei fi garantul extinderii de care consorţiul are nevoie în acest domeniu. Miles, te iubesc. Trebuia să fiu sigură că mă iubeşti pentru mine, nu pentru Wagner O/7.

Aceste ultime cuvinte răsunară ca o pereche de palme.

— Mă pui la încercare, nu-i așa? întrebă el cu furie.

— Eu... eu trebuie să ştiu, spuse ea ridicându-şi obrazul.

El se gândi că este atât de frumoasă. Dar îl luase drept un idiot. Ei bine, o făcuse pentru ultima oară.

— Mi-ai spus toate prostiile, izbucni Miles, despre încredere şi promisiuni, dar tu eşti cea care nu are încredere. Tu eşti cea care nu poţi ţine o promisiune. Tu eşti cea care nu a trecut această încercare, Catherine.

Ieşi din cameră cu paşi mari.

Acum aflase.

Îşi ştergea lacrimile, necăjită că nu le poate opri. De data asta Miles nu răspundea apelurilor telefonice. Nu era nici acasă. Sau cel puţin aşa pretinsese menajera când ea fusese acolo. Se părea că dispăruse din Philadelphia.

Poate că așa era mai bine, cugetă ea rostogolindu-se pe pat. Ce ar fi putut să-i spună? Probabil el o ura pentru ceea ce făcuse. Dar nu găsisese altă soluţie. Nu avea destulă îndemânare sau cunoştinţe ca să-l împiedice să conducă Wagner Oii, dacă asta ar fi dorit el. Şi mai trebuia să se

asigure că afacerile nu au niciun amestec cu cererea în căsătorie. Cum de nu putea înțelege?

Când soneria telefonului țârâi, inima aproape că îi ieși din piept.

— Alo.

— Nepotui meu a dispărut de două zile, spuse Lettice. L: au căutat de la bancă.

— Nu știu unde este. Noi... noi am avut o neînțelegere.

— În legătură cu numirea, pufni Lettice dezaprobam. Am auzit. Mătușa ta Sylvia mi-a spus. Cum vă las singuri cum vă dați în petic.

— Dar n-am... începu Catherine, apoi se opri cu un oftat. Am făcut-o, Lettice, eu... Miles dorea să conducă compania prin mine. Sau cel puțin a făcut ca lucrurile să pară așa. Nu-l puteam lăsa să facă asta.

— Bineînțeles că nu, draga mea, spuse Lettice.

I se potrivește și nici măcar n-ar fi băgat de seamă că așa este. El a fost întotdeauna un conducător. De aceea este un bancher atât de bun. Treaba ta era să-l schimbi. De aceea ești potrivită pentru el. Și el pentru tine.

— Dar suntem atât de deosebiți, spuse Catherine după o pauză.

— Bineînțeles. Asta face ca viața să fie mai palpitantă. Lettice tăcu și ea câteva momente. Niciodată nu trebuie să pierzi o astfel de șansă.

Catherine înțelese exact ce dorea bătrâna ei prietenă să zică.

— Ar fi trebuit să-i spun lui Miles ce sunt. Nu eram pregătită pentru postul acela.

— Mă rog, el este destul de încăpățânat. Așa că ar fi bine să încerci să-l găsești și să-i explici.

Catherine izbucni în lacrimi.

— Dar i-am explicat. La întrunire. Și s-a înfuriat.

— Tipic. Găsește-l și sedu-l. Va fi nevoit să te ierte.

— Dar tocmai asta este problema, la naiba! Nu știu unde să-l caut.

— Încearcă la el la club, sau la casa pe care o avea în Maine. Se mai duce acolo, uneori. Ar putea fi și la fratelui lui din Devlin. De fapt, încearcă acolo mai întâi. S-ar putea să dorească să vină înapoi...

Un zgomot ciudat venea dinspre ferestre. Cineva avea un casetofon cu volumul dat la maximum. Cu toate că se străduia, abia o mai auzea pe Lettice înșirând o listă de posibile locuri unde l-ar putea găsi pe Miles. Se ridică pentru a închide ferestrele până ce persoana surdă și prost crescută avea să treacă de casa ei.

Apoi realizează că melodia care o asurzea era Protectorul Pământului.

Trase perdelele și privi afară pe trotuarul de sub geamul ei se afla Miles. Așezat pe capota unei limuzine, cu un casetofon și un imens buchet de flori în brațe. Un grup de gură cască dansau în jurul mașinii.

Catherine lăasă să-i cadă receptorul și ieși jumătate pe fereastră.

— Miles! Miles!

El micșoră volumul și liniștea se lăasă, întreruptă doar de gemetele dansatorilor.

— Ce faci? țipă ea.

El zâmbi.

— Vin după tine. Mă gândeam că dacă trucul a fost bun pentru Richard Gere atunci este și pentru mine. Și apoi, dacă așteptam după tine, aș fi fost un om mort.

— Nu te-am găsit. Lacrimile porniseră iarăși. Ea le îndepărtă cu degetele.

— Mă gândeam... la frații mei, dar urăsc... Vorbele îi fură acoperite de vocile dansatorilor care îi cereau să dea muzica mai tare.

Catherine se încruntă. Avusese impresia că spusese „pește”, dar nu era sigură. Oricum nu conta.

— Te iubesc. Pot să intru? urlă el.

— Oh! Începu să râdă. Da!

Toată lumea aplaudă.

Catherine se repezi în jos pe scări și deschise ușa de la intrare.

Miles era deja acolo. Muzica începu iar. Intră, o luă în brațe și trânti ușa.

— Miles, îmi pare rău, șopti ea înainte ca gura lui să o acopere pe a ei. Sărutul era plin de dorință și de iubire. Într-un sfârșit el ridică fruntea.

— Poate că într-o oarecare măsură aveai dreptate în ce privește dorința mea de a conduce compania.

— Cred că ăsta este genul tău de scuză, murmură ea sărutându-l pe obraz.

— Cred că da, aprobă el. Nu-mi dădeam seama ce fac, Catherine. Aveai dreptate și în ceea ce o privește pe Sylvia. Va fi un director excelent.

— Știu. Își trecu mâna peste pieptul lui. Data viitoare voi discuta mai întâi cu tine. Am fost nedreaptă. Am încredere în tine, Miles.

El râse sec.

— N-ai avea motive să n-o faci, spuse strângând-o în brațe. Îți voi păstra inima în siguranță.

— Asta este tot ce-mi doresc.

Când se mai dezmeticiră, Miles vorbi primul.

— Să mergem. Limuzina așteaptă.

— Unde plecăm?

— Acasă la mine, acolo unde este locul tău.

Ea zâmbi. Apoi își aduse aminte.

— Bunica ta. Ea este la telefon.

— Va închide.

— Dar te-au căutat de la bancă.

El deschise ușa.

— Pot aștepta. Eu nu pot. Trebuie să mergem să facem ceva foarte natural.

— Ei, dar știu că te-ai schimbat.

— Totul pentru dragostea unui femei minunate. Promite-mi că mă vei iubi nebunește tot restul vieții.

Ea zâmbi.

— Ți-o garantez.

Epilog

— Wagner Oii are patru puncte la bursă. Catherine se întoarce de la cada pe care o umplea. Miles stătea în pragul ușii cu un ziar în mână.

— Dă-mi chestia asta, spuse ea trăgându-i ziarul din mână și deschizându-l. Am fost de acord că nu vom discuta afaceri în timpul lunii de miere. Oricum, sunt curioasă cum ai aranjat să le primești. Stai puțin. Țsta e un ziar de săptămâna trecută.

El ridică din umeri.

— Aveam nevoie de el. Dar poți să mă duci afară la soare și aer proaspăt.

— Ești dezbrăcat, îi aminti ea.

Miles se privi, apoi ridică iarăși din umeri și se frecă pe piept.

— Pentru fabricarea hainelor se consumă prea multă energie... și apoi coloranții poluează atmosfera.

— Poluează apa.

— Apa. Ca să nu mai vorbim de efectul pe care îl au asupra vegetației de pe maluri...

Ea se aplecă și închise robinetul.

— O să te înscriu într-un club al iubitorilor naturii. Mulțumit?

— Peste poate.

Lăsând halatul să-i alunece de pe umeri, Catherine păși în cada demodată și se întinse în apa caldă.

Miles se înghesui lângă ea.

— Pentru economie de apă.

— Înveți repede, murmură Catherine.

Ultima săptămână o petrecuseră în mijlocul naturii, dar Catherine era convinsă că Miles se simțise bine. Jurase să se revanșeze pentru fiecare durere pe care i-o pricinuisese și fusese încântată să-și țină jurământul.

În acea după-amiază, stând pe veranda micii cabane, Miles își privi îmbrăcămintea sport și remarcă:

— O ținută mai mult decât comodă.

Ea zâmbi.

— Ce-o să te faci când va trebui să revii la costumul tău din trei piese?

— Voi avea o mâncărime de toată frumusețea. Privi peisajul grandios al munților din Utah. Vârfurile erau îmbrăcate cu alb și se prelungeau cu văi nisipoase. Undeva în depărtare sclipa oglinda albastru-verzui a lacului Servier. Nori albi dansau pe un cer albastru. Pot să pun pariu că nu mai este niciun om pe distanță de kilometri. Încă nu-mi vine să cred că cineva dorea să transforme lacul ăsta într-o platformă industrială. Ar fi fost o blasfemie.

— Nu oricine ar fi făcut-o, Miles; am fi făcut-o noi, spuse ea blând. Iar tu ai oprit asta fără codicil.

El dădu din cap, simțindu-se puțin asemeni lui Superman.

— Sunt fericit că am reușit să ajung aici să văd.

Ea se întoarce să-l privească.

— Ai dreptate. Tu nu fusesesi aici. Eu știam pentru ce lupt pentru că urcasem aici cu bunicul... Ai pus chiar un semn de protest, dar habar n-aveai ce înseamnă.

— Aveam încredere în tine, chicoti el.

Spre surprinderea lui, îl îmbrățișă.

— Eu... Miles, aveai încredere. Nu-mi dădusem

seama. Promit să mă revanșez.

— Ai făcut-o deja, spuse el punându-și brațele în jurul ei. Te-ai măritat cu mine în ciuda rațiunii.

— Nu întotdeauna judec bine.

— Scuzați-mă, oameni buni!

Miles se întoarse și îl văzu pe domnul Walters, un prieten al lui Allan care avea grijă de cabană. Croindu-și drum spre ei. Catherine chicoti gândindu-se la supozițiile lui despre pustietate.

— Mi-am lăsat camionul în canion și am urcat, spuse Walters scoțându-și pălăria ca să și șteargă fruntea. Nu cred că Red ar fi reușit. Abia dacă am putut eu. Le arată un plic uriaș. Asta a venit pentru voi. Pare ceva important așa că m-am gândit să-l aduc imediat.

Catherine luă plicul. Miles privi adresa expeditorului ridicându-și sprâncenele.

— E de la bunica.

Catherine rupse o margine și dădu la iveală o hârtie ce părea un document legalizat.

— Probabil încă un plan al vreunei prietene, pe care să-l aprob, spuse Miles privind peste umărul soției sale.

— Miles! Vocea lui Catherine suna șocată. Este codicilul dispărut.

Miles citi mai atent primul paragraf. Era codicilul. Trase afară din plic un bilet separat de document, pe care îl citi cu voce tare.

Am avut ceva efort de făcut pentru a vă aduce împreună, dar într-un târziu am reușit. Alături este codicilul lui Allan. Îl lăsase în grija mea pentru că nu avea încredere în avocați.

Mi-e teamă că a trebuit să ascund anumite amănunte pentru a vă vedea împreună. O făceați mult prea încet dacă vă lăsam singuri. Allan ar fi încântat să știe că el a înlesnit căsătoria voastră. Știu că-mi veți ierta mica

înșelăciune, mai ales că totul s-a terminat cu bine.

Miles mototoli biletul ți-l aruncă în canion.

— Cred că o s-o omor când voi ajunge acasă.

Dragă Catherine și Miles.

Cu dragoste, bunica.

— Eu voi fi prima. Catherine împături cu grijă documentul. Ar trebui să mergem acasă și să punem asta lângă testament.

— După ce vom face ceva natural, îi reaminti Miles.

Domnul Walters se încruntă nedumerit

La trei mii de kilometri depărtare, Lettice zâmbea.

SFÂRȘIT